

CION BÖLCSEINEK JEGYZŐKÖNYVEI

ELŐSZÓ

A zsidókérdés ma már világprobléma.

Az a tény, hogy a zsidóság száma 1825-től 1880-ig 3.280.000-ről 7.600.000-re, 1930-ig pedig 15.800.000-re, tehát csaknem 16 millióra szaporodott, önmagában még keveset mond. Önmagában nem jelenthetne az emberiségre különösebb

veszedelmet az a tény sem, hogy a zsidóság évente 180.000 fővel szaporodik ma, míg 1825-től 1880-ig az évi szaporodás csak 80.000 fő volt, vagyis 100.000 fővel kevesebb.

A zsidókérdés létezését és azt a tényt, hogy ez a kérdés ma már világproblémának tekintendő, a zsidóság foglalkozásbeli tagozódásának, társadalmi struktúrájának, erős faji öntudatának, uralmi törekvéseinek és specifikus faji vallásának kell tulajdonítanunk, ama hatalmi pozíciók figyelembevételével, amelyeket a zsidóságnak az idők folyamán kisajátítania sikerült.

A zsidóság mindenütt a hatalom gyakorlásának székhelyein, a nagyvárosokban helyezkedett el s csak 5%-a lakik kifejezetten vidéki, falusias körzetekben. A zsidóságnak 38,6%-a világszerte a kereskedelem, vállalkozásban és a pénzüzletben talált elhelyezkedést. 36,4%-a a nagy- és kisiparban, 6,8%-a a szabad pályákon és a közhivatalnoki állásokban, 4%-a a mezőgazdaságban, 2%-a mint házi cseléd és egyéb alkalmazott, míg 12,7%-a foglalkozás nélkülinek vallotta magát. Ezek az adatok máris rávilágítanak arra, miért tud a zsidóság a népek sorsának kialakításában olyan tevékeny szerepet játszani. (Lásd: The Menorah J Journal 1932. July, September.)

Hogy miért világprobléma a zsidókérdés, azt a legpregnansabban Balás Károly egyetemi tanár fejezi ki „Társadalmi Politika” című könyvének 74. oldalán, mikor a következőket írja: „A zsidóságnak évezredek szociális és társadalmi szerepe ugyanis legutóbbi időszakokban jelentőségében rendkívül megnőtt. A társadalmi, faji és gazdasági értelemben vett zsidó problémának a modern viszonyok között is egyre fokozódó jelentőségét az adja meg, hogy ma már 17-18 millióra szaporodott zsidóság nemzetközileg a föld javainak és az egyes nemzeti jövedelmeknek egyre nagyobb részét foglalja le a maga számára, egyre felsőbb, gazdagabb és befolyásosabb társadalmi rétegekbe nyomul be és egyre inkább kiszorítja onnét a hatalom és jólét előbbi birtokosait. Azon az úton van és nem egy tekintetben el is érte már, hogy gazdaságilag és ezen keresztül más vonatkozásban is uralkodó réteggé váljék mindenütt. S míg egyrészt a gazdaság és hatalom előnyeit és megszerzésüknek eszközeit egyre inkább egyesíti kezei között, addig másrészt alulról a társadalmi forradalomban való vezetőszerelésben egyre döngeti a mai társadalmi rend alapjait. Tőke, sajtó, szocializmus, nemzetközi titkos szervezetek agyobb részt kezeik között vagy erős befolyásuk alatt vannak. Ott pedig, ahol a kommunisztikus forradalom megdöntötte a régi rendet, politikailag is az egyedül uralkodó réteggé tették magukat.”

Ugyanezen mű 86-87. oldalain pedig a következőket olvashatjuk: „...alapvető nemzeti érdekből folyólag a nemzettel, illetve a nemzeti fajjal homogén kisebbségek parazitizmusánál ugyancsak nemzeti és szociálpolitikai tekintetben sokkal veszedelemesebb a heterogén kisebbségek parazitizmusa. Ezért sokkal nagyobb és az életbe mélyebben belevágó jelentőségű probléma a heterogén kisebbségek utilitarizmusának és parazitizmusának problémája. A heterogén kisebbségek parazitizmusa azt jelenti ugyanis, hogy valamely nemzet keretein belül idegenek szerzik meg maguknak a legelőnyösebb gazdasági és jövedelmi alkalmakat és ekként idegen nyelvű, vagy fajú rétegek válnak a gazdagok, a jobban élők, a gazdasági téren vezetők osztályává. Különösen veszedelemes a helyzet akkor, ha nehezen asszimilálható idegen fajokról van szó, mert egy ilyen társadalmi elemnek következetes és szívós térfoglalása esetében a gazdasági téren uralkodók és vezetők rétege egészen, vagy túlnyomótag ezekből kerülve ki, megtörténhetik, hogy végül is csak a túlnyomó részben nehéz és hálátlan munkák végzői kerülnek ki a tulajdonképpeni nemzeti faj fiaiból, míg az előnyösebb, a vezető, a nagyobb anyagi boldogságot és kisebb életküzdelmet jelentők az uralkodóvá lett idegeneknek jutnak.”

A zsidóság azt a hatalmat, amelyet a közölt idézetekben oly tömören, de mégis szemléltetően jellemzett Balás professzor, megfelelően ki is tudta használni. A világháborút a nemzetközi zsidó szabadkőművesség, bankárkapitalizmus és világsajtó cselszövése idézte elő elsősorban, s az eredmény a népek elszegényedése, a zsidóság hirtelen arányú meggazdagodása s a zsidó szabadkőművesség által célul kitűzött trón és oltár ledöntése lett Oroszországban, Németországban, Ausztria-Magyarországon és Spanyolországban, továbbá néhány kisebb államban. A különböző baloldali forradalmakat minden államban a zsidók izgatása idézte elő és kétes zsidó existenciákat segített nyeregbe.

Kétségtelenül legjobban sikerült a zsidóságnak uralmát Szovjetoroszországban megalapoznia, ahol a zsidóellenes érzület államellenesnek tekintetik és a legszigorúbban büntetetik, ahol állami pénzen óriási költséggel telepítik le az orosz őslakosságtól elrabolt földekre azokat a zsidókét, akik az állami hivatalokban elhelyezkedni nem tudtak, ahol hivatalosan importálják a zsidó lakosság számára a maceszt és a zsidó imakönyveket, míg ugyanakkor az orosz őslakosság keresztény felekezeteinek templomait egymásután zárják be.

A hazai zsidókérdésre nézve szepesváraljai Haendel Vilmos dr. debreceni egyetemi tanárt kell megszólaltatnunk, aki „A nemzetiségek” című tanulmányának 77-78. oldalán a következőket írja Kovács Alajosnak „A zsidóság térfoglalása Magyarországon” című munkájában foglalt statisztikai adatok kapcsán:

„A zsidóságnál mindenütt a vezérpolcon találjuk a magas, igen magas percentet, a segédszemélyzetnél a hihetetlenül alacsonyat. Értelmes ember előtt nem szorul bővebb kifejtésre, mit jelent ez a szociális tagozódás szempontjából. Az értelmiség vezetése zsidó kézben van az egész államban, sokkal inkább, mint 13% zsidó lakost feltűntető Lengyelországban. A zsidó morálra legjellemzőbb, hogy egészen más elveket követ saját hitsorsosai, mint a keresztények irányában. A többi nemzetiség is gyakorolt Magyarországon politikai befolyást... Ámde olyan titkos belső uralmat a hivatalos világ felett és az egész állami életnek a maga különleges jellegével való szaturálását, amelyet a zsidóság tudott kifejteni szövetségese, a szabadkőművesség segítségével, az évezredek magyar történelem egyetlen korszaka sem mutathat fel (1867-1918-ig).

Ami már most a zsidóság jelenlegi magyarországi térfoglalását illeti, a rendelkezésre álló legszemléltetőbb adatok a következők:

A Magyar Statisztikai Évkönyv 1931. évfolyamának 109. oldalán közölt adatok szerint a magyarországi 3168 nagyipari vállaltból 1432 van zsidókézen, vagyis csaknem 'S0 százalék. Az arány a magyarság szempontjából ennél is kedvezőtlenebb, mert hiszen a hivatalos statisztika a félzsidókat vagy a megkeresztelt egész zsidókat is keresztényként tartja nyilván. Meg kell említnünk azt is, hogy köztudomásulag a nagyobb gyárvállalatok csaknem kivétel nélkül zsidó családok vagy bankok birtokában vannak. Az 50 holdon felüli szabadforgalmú birtokoknak 10,4%-a van zsidókézben. (Lásd: Statisztikai Szemle 1930. évi áprilisi számát.) A 100-200 holdig terjedő birtokot bérlők között 9,8%, a 200-1000 holdig terjedő birtokokat bérlők között 25,6%, az 1000 holdon felüli bérlők között pedig 13,8% a zsidók számaránya, ami 5,1%-os országos számarányukat minden esetben jelentékenyen meghaladja. figyelembe veendő azonban itt is az a tény, hogy a hivatalos statisztika keresztényként tartja nyilván a fajzsidókat is, ha megkeresztelkedtek. (Lásd: Statisztikai Szemle 1933. évi februári számát.) A csak házzal bíró ingatlanulajdonosok között a zsidók számaránya 6,9%, míg Budapesten a háztulajdonosok közel 30%-a zsidó, holott budapesti számarányuk ennél lényegesen kisebb. (Lásd: Laky Dezső „Budapest épületviszonyai” című mű 259. és 325. oldalát.)

Hogy a zsidóság sokkal jobb anyagi körülmények között él, mint a magyarság, ezt igazolják a „Statisztikai Közlemények” című hivatalos kiadvány 76. kötetének 70. és 71. oldalán közölt következő megállapítások: „...az izraelitáknak egyes foglalkozásokban általános arányukat messze meghaladó térfoglalásuk a gazdasági, politikai és társadalmi életben jóval nagyobb befolyást, súlyt biztosít nekik, mint amennyire létszámuk általános arányainál fogva következtetni lehetne... Minden törvényhatóságban a kereskedelemmel foglalkozók között rendkívül magas az izraeliták aránya és az összes népességben elfoglalt arányukat messze felülmúlja. Általában a kereskedelemmel foglalkozóknak több mint a fele zsidó. A kereskedelmen kívül még az iparban, a közszolgáltatásban és a szabadfoglalkozásaik között vannak a zsidók országos arányuknak kb. kétszeresével képviselve. A nyugdíjasok és a tőkések között is magasabb az izraeliták arányszáma országos arányszámuknál... A kisbirtokosoknál, napszámosoknál, valamint a gazdasági munkásoknál már úgyszólván teljesen hiányzik a zsidó elem.

A zsidókra vonatkozó részletes adatok azt mutatják, hogy minden foglalkozásnál az önállók között nagyobb arányban szerepelnek, mint a segédszemélyzetnek alacsonyabb kategóriáiban. Az egyedüli felekezet, amelynek népességéből több, mint felerész tartozik az önállóakhoz: az izraelita. A többi felekezethez viszonyítva rendkívül magas az izraelitáknál az értelmiséghez tartozók aránya (22,8%!), míg a többi felekezeteknél ez az arány csak 3,2-6,8%. A proletár elemek aránya a zsidók között csak 24%. A többi felekezetekhez tartozóknak kb. fele tartozik a vagyontalan munkássághoz. Ha azt vizsgáljuk, hogy az egyes társadalmi osztályokhoz tartozóak hogyan oszlottak meg felekezetek szerint, a I legkirívóbb különbség megint csak a zsidók között mutatkozik. Az értelmiségi osztályban a zsidók népességi arányuknak majdnem négyszeresével szerepelnek.” (1920. évi adatok.)

A zsidóságnak hasonlíthatatlanul kedvezőbb szociális helyzetét bizonyítja az a körülmény is, hogy míg Budapesten a házi cselédeknek nem is egészen 1%-a zsidó, addig a magán tisztviselők, kereskedők és iparos nők között

egyaránt 40%-ra rúg arányszámuk (lásd: A kenyérkereső nő Budapesten című hivatalos statisztikai kiadvány 188., 208., 244: és 342. oldalait). Ez annyit jelent, hogy a zsidókat mindenütt magyar házi cselédek szolgálják ki.

Azt hisszük köztudomású tény és bővebb bizonyításra nem is szorul, hogy a bankok teljesen el vannak zsidósodva. Erre nézve akármelyik gazdasági és pénzügyi kompasz felvilágosítást nyújt. Egyedül a Rotschild-háznak egészen a legújabb időkig három nagybankja volt Budapesten.

Mindezekből nyilvánvaló, hogy a magyarság saját hazájában második helyre szorult, mert a gazdasági és azon keresztül a politikai szupremácia is csaknem teljesen a zsidóság kezébe csúszott már át.

A zsidókérdés megoldása tehát hovatovább a magyarság létkérdése és létérdeke lesz már. Aki figyelmesen elolvassa a cioni bölcsek jegyzőkönyveit és eddig is nyitva tartatta a szemét, az megdöbbenve fog tudtára jutni annak, hogy a zsidó világhatalom - jórészt a jegyzőkönyvekben lefektetett irányelvek szemmel tartásával - milyen szédítő sikereket ért el már magyar vonatkozásban is!

A „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei” című mű a cionista mozgalmakkal függ össze.

Dr. Herzl Tivadar, akit annakidején a nemzetzsido társadalom alig ismert, 1896ban Bécsben a Breitenstein-féle könyvkereskedésben „A zsidó-állam” címen kiadott egy iratot, amelyben látszólag a zsidókérdés megoldására törekedett. Herzl azt kívánja ebben a műben, hogy ama zsidók számára, akik nem képesek a beolvadásra, az asszimilációra (honosulásra) a nemzsido népek körében, ailepítsanak Palesztinában vagy Argentínában egy zsidó államot, hogy abban tömörülhessenek. Ezenkívül 7 órás munkanapot is követelt. „A 7 órás munkanapra szükségünk van a tömeg előtt - írja Herzl -, mint jelszóra, mely a mi népünk felé hajlítja azokat, akiknek az élre kell jutniuk. Ennek az országnak a legcsodáltabbnak kell lennie.” Herzl azt is írja, hogy a zsidóknak olyan hibáik vannak, melyek a zsidóellenesség elterjedését szolgálják. Felismeri népe szempontjából azt a veszedelmet, hogy a zsidóság egyrészt minden forradalmi pártnak a közkatonája, másrészt a nemzetközi nagytőke főtulajdonosa. A zsidók nem olvadhatnak be más népekbe, ha egyesek akadnak is, akik „asszimilálódnak”. A zsidóság már évezredek óta bebizonyította, hogy önállóságát nem veszti el, bárhova is kerüljön s hogy az olya=.i beolvadás, mely az árja és turáni népek egymásközi érintkezésében sokszor észrevétlenül megtörténik, a zsidóságnál elképzelhetetlen! Herzl megállapításai különben nemcsak az őszinte zsidók körében, hanem a nemzsidoók között is elismerésre találtak. A zsidó fajiság nyílt bevallása nagyobb rokonszenvre talált, mint azoknak a zsidóknak a magaviselete, akik a különböző nemzetiségek nevét viselik kifelé, alapjában azonban épp oly ellenséges érülettel telítettek úgynevezett „hazájuk” népével szemben, mint az őszintébb cionisták. Természetesen kevesen tudják a nemzsido társadalom tagjai közül, hogy a zsidó állam nem végcélja a zsidóság törekvéseinek, mert amire áhítoznak, az lényegesen több. Ez csupán az évezredek óta áhított és bejósolt világuralmuk elérésére szolgáló hatásos eszköz lenne. Cion új országa azokat a szegényebb zsidókat fogadná be elsősorban, akik a különböző országokban gondokat okoznak a zsidóságnak és akadályozzák a haladásban. De ennek a zsidó államnak főcélja az lenne, hogy a zsidóság majdani világuralmának központja és irányítója legyen. Eddig az egész világot tévedésbe ejtette a zsidó világuralmi törekvések harci taktikája. A „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei”-ben foglaltak magyarázatát adják a forradalmaknak, az államok összeomlásának, hatalmak váratlan bukásának s háborúk keletkezésének.

Az orosz kormány sohasem vette komolyan a cionisták fogadkozásait, mert jól ismerte azokat a vérrel írott utakat, melyek a zsidóság évezredes előretörését jelzik. Az orosz kormány jól tudta, kik irányították a legtöbb hatalmi tényező megöletését, ől tudta azt is, hogy a zsidók és a túlnyomóan szintén zsidó szabadkőművesek a XVIII. században megkezdett trónfosztó és oltárromboló munkájukat folytatták. Ezért, midőn az újságok révén köztudomásúvá vált, hogy a cionisták 1897. őszén Baselben ülést akarnak tartani a Palesztinában alapítandó zsidó állam ügyei megvitatásának céljából, az orosz kormány az orosz kémiszolgálat egy kiváló és magasrangú állami tisztviselőjét, Ratschkowskyt megbízta azzal, hogy ennek az ülésnek gondosan őrzött és titkolt iratait szerezzék meg. Ratschkowsky megvesztegette azt a zsidót, aki a cionisták megbízásából a kongresszus iratait kezelte, s azoknak a szállítását magára vállalta és akiben azok feltétlenül megbíztak. Ennek a zsidó bizalmasnak az volt a feladata, hogy a „Jegyzőkönyveket” és a kongresszus egyéb iratait Baseltől Frankfurt am Mainba szállítsa, ahol az 1807-ben alapított zsidó szabadkőműves páholyba kellett azokat eljuttatnia. Ez a páholy a „Felkelő hajnal”-hoz című hangzatos nevet viselte s amely összekötő szolgálatot végzett a nagy keleti országok és Franciaország között. Ez az utazás kitűnő alkalmat szolgáltatott arra, hogy Ratschkowsky a magával hozott megbízható emberekkel lemásoltassa a követ által szállított iratokat egy kis városkában, ahol az iratok szállítója éjszakára megpihent. Ez az oka annak, hogy kissé hézagosak a jegyzőkönyvek tudósításai, a tollnokok annyit írhattak le csupán, amennyit leírniuk egy éj folyamata alatt lehetséges volt. A szöveg eredetije francia.

Az iratok az orosz belügyminisztériumba kerültek. Nilus Sergej professzor Suchotin orosz marsalltól megkapta annak francia szövegét, melynek nyomán ezután híres fordítását elkészítette. Nemsokára ezután Suchotin meghalt. Orosz körökben úgy tudják, hogy egy zsidó fogorvos megmérgezte.

1923. júniusában meghalt Berlinben Kurlow volt orosz tábornok, aki 1910-ben az orosz belügyminisztérium egyik vezető tisztviselője volt s ott betekintést nyert a „ioni bölcsek jegyzőkönyvei”-be és annak idején az akkor Pétervárott lakó Ratschkowskyt magához hívatta és megkérdezte tőle, hogy miként jutott az iratok birtokába? Ratschkowsky már nem emlékezett egészen pontosan a 12 év előtt lefolyt ügy minden aprólékos részletére s ezért három nap gondolkodási időt kért, hogy otthoni jegyzeteit áttanulmányozhassa. Kurlow azonban nem látta többé Ratschkowskyt, mert az a kijelölt megbeszélési határra már halott volt. Hogy mi idézte elő hirtelen halálát, azt lehetetlenség volt megállapítani. Kurlow azonban biztosra vette, hogy Ratschkowsky hirtelen és rejtélyes halála szoros összefüggésben állott azzal a beszélgetéssel, melyet ő tárt ajtók mellett folytatott vele. Az elhunyt marsall azonban nem vitte magával a sírba a zsidók titkait.

1902-ben jelent meg Nilus professzor fordításában a „Jegyzőkönyvek” első kiadásban. „A nagy a kicsiben vagy az Antichristus, mint közelfekvő államjogi lehetőség”. Ugyanabban az esztendőben hozott a „Moskowska Wjedomosti” kivonatokat belőle. Ez igen fontos adat, mert a zsidók azt szeretnék elhitetni a világgal, hogy ezt az iratot az orosz rendőrség hamisította 1905-ben azzal a céllal, hogy a cár haragját a felforgatók ellen irányítsa, kik már akkor a cári birodalom tönkretételére törekedtek. 1905-ben Nilus könyvének már a második kiadása jelent meg, s csaknem egyidejűleg kiadott egy Butmi György nevű író egy másik művet „A mi bajaink gyökerei” címen. Butmi legvégül ezt írta: „Fordítás franciából 1901. december 9-én.” Ez azt mutatja, hogy Butmi

eredetije is 1901-ből ered. Butmi írásai újabb kiadásban is megjelentek 1906-ban és 1907-ben, utóbbi „Az emberiség ellenségei” címen, ezt a szentpétervári süketnémák intézetében nyomták és 4. kiadásnak jelölték. Nilus fordításának 3. kiadása 1911-ben, 4. kiadása 1917-ben jelent meg. Sőt kézzel írott sokszorosított példányai már 1900-ban, sőt 1899-ben is voltak s ezeket barátai között osztogatta el.

Nilus és Butmi könyvei első pillanatra különbözőeknek látszanak, mert a fordítók a jegyzőkönyveket különböző sorrendben hozták, továbbá Nilus 24, s Butmi 27 részre osztotta fel azokat. Butmi az 1907-ből való kiadást is máskepp csoportosította, mint az 1905-ből valót. A különbség egyébként csak formai, az összes orosz kiadások ugyanazt a szellemet, illetve értelmet adják vissza. 1920-ban két új orosz kiadás került piacra, az egyik a „Der Lichtstrahl” („A fénysugár”) című folyóirat májusi számában jelent meg, ez újabb kiadása a Nilus által 1911-ben kiadott munkának. A másodikat a Krímben nyomták. 1922-ben jelent meg a Stjag-féle kiadóban, Berlinben, orosz nyelven egy munka, mely Nilus írásai nyomán készült és amelynek címe: „A titkos összeesküvés, a cion bölcsek jegyzőkönyve”. Az előszót Rogowitsch szenátor írta hozzá. A „jegyzőkönyvek” szerzőjéről igen sokáig semmit sem tudtak, bár egy felületes bepillantás is arra vezeti vissza a szemlélőt, hogy évszázadok bölcsessége tömörül bennük és végül valakinek mégis le kellett azokat írnia. A párisi „La Vieille France” („Az öreg Franciaország”) című folyóirat 1921. évi áprilisi számában L. Fry asszony egy cikket írt, melynek címe: „A jegyzőkönyvek hitelességéről, Achad Haamról és a cionizmusról”. Ebben a cikkben Achad Haamot, a cionisták egyik vezérét, Asher Ginzberget tartja a „Jegyzőkönyvek” szerzőjének. A világ előtt ennek a zsidónak a neve sokáig ismeretlen volt, természetesen a cionisták annál jobban ismerték. Ez az igen éles eszű zsidó már kora ifjúságában megtanulta tökéletesen az orosz, a spanyol, a görög és a latin nyelveket, valamint alapos történelmi és matematikai ismeretekre tett szert, de ezeken kívül héberül is tökéletesen tudott s a „jegyzőkönyveket” héberül írta össze először s csupán a bási, első cionista kongresszusra írta meg 1897-ben a munka francia fordítását, mert a többi cionista vezér (Herzl, Nordau stb.) távolról sem tudott olyan jól héberül, mint ő. Odessában, ahol 1886-ban telepedett le, megalapította a „Bene Mosheh” nevű zsidó egyletet, amit azonban az orosz hatóságok az első cionista kongresszus idején betiltottak, mire a zsidók azonnal egy másik egyletet alapítottak „B’nai Cion” néven.

Fry asszonynak a „La Vieille France”-ban megjelent cikkében történt megállapításait Rewentlow gróf és több lap, így pl. a németországi „Völkischer Beobachter”, a „Deutsches Tagblatt” és több angol, francia, sőt az Egyesült Államokban megjelenő lap is a magáévá tette. Ginzberg rágalmozás címén pert indított a „Völkischer Beobachter” című napilap és Rewentlow gróf ellen. Asher Ginzberg mindkét alkalomból Londonból indította perét, mely azonban nem jutott végítélethez; mert ügyvédje, Gronemann Sammy, aki ismert cionista és dr. Klee Alfred cionista vezérrel dolgozik együtt, azzal vonta vissza vádját, hogy megbízója Palesztinába költözött. A tény az, hogy a bizonyítás során a vádlottak igaza került felszínre, így kedvezőbb volt a zsidóság szempontjából, ha az egész ügy elalszik. Nemsokára ezután a „La Vieille France” jelentette, hogy a cionisták vezére bevonult Palesztinába, ahol fejedelmi pompával fogadták.

Mint már említettük, az orosz kormány az első cionista kongresszus alkalmával betiltotta a „Bene Mosheh”-t, de a zsidók ekkor „B’nai Cion” név alatt egy újabb társaságot alapítottak, amit a kormány jóváhagyott.

Ginzberg a „Bene Mosheh” feloszlata után Londonba utazott. Ennek okai ismeretlenek, ezzel szemben valószínű az a feltevés, hogy félt a felfedeztetés veszedelmétől, félt attól, hogy az orosz kormány a „Jegyzőkönyvek” szerzőségével gyanúsítja, és ha ez bekövetkezett volna, úgy gyorsan Szibériát kellett volna állandó lakóhelyéül választania.

Londonban, mint a K. Wysotzky teaház vezetője lépett fel s egy igen szerény házában lakott London külvárosában, Hamsteadben, a Glenmore 12. alatt.

A zsidók ezután már arra törekedtek, hogy Ginzberget, mint egyszerű filozófust tüntessék fel, aki képtelen is lett volna arra, hogy a „Jegyzőkönyveket” megírja. Ginzberg ez időtől fogva talmud filozófiai könyveket írt. Fő munkásságát azonban mégis politikai téren fejtette ki. A zsidók történelme azonban azt mutatja, hogy ennek a népfajnak éppen a filozófusai voltak a legnagyobb felforgatók.

Mendelsohn népének a felszabadítását „Haskalah” révén érte el. Ez a héber szó, mely magyarul „bölcsséget” jelent, a „felvilágosodás” jelszónak az őse.

Ginzberg Asher egy új „Haskalah” mozgalmat indított, a zsidó öntudat megerősítését, a zsidó állam megalapítását Palesztinában és a zsidó világalom megvalósítását tűzve ki céljául.

Az első bási cionista kongresszuson szembe került Ginzberg a nyugati, mérsékeltebb irányú zsidóság vezéreivel, Nordauval és Herzllel, akik ellenezték Ginzberg túl merész forradalmi terveit. Ginzberg politikai tevékenységének jelentőségét már maga az a rengeteg vita is jellemzi, amit róla mint „filozófusról” folytattak.

Nordau és Herzl kívül L. Fry asszony, a „La Vieille France”-ban, majd 1915-ben Leon Simon s később 1918-ban L. Baron megállapítják, hogy Ginzberg (vagy amint saját magát nevezi: Achad Haam - egy a népből) a leghatalmasabb vezére a zsidóságnak, az ő alapeszméi átszövik az egész zsidóság tevékenységének elméleti irányítását.

Sokolow B. Nahum Sámuel József, Saphira Náthán utódja és a legismertebb héber író Lengyelországban, továbbá Bialik Chaym héber költő prófétának és csillagnak nevezi őt, hódolattal hajolnak meg ez előtt a vezér előtt, ki egyedül képes lett volna arra, hogy a zsidóság világalmát megszerezze. A csillagra való hivatkozás különben találó. Joggal tartja a régi közmondás, hogy: „A forradalom a zsidók csillaga”.

Mindabból, amit Ginzbergéről feljegyeztek, nyilvánvalóan kitűnik, hogy ő a zsidóság legfontosabb vezére s hogy szóban és írásban már évtizedek óta arra törekszik, amit a zsidóság körülbelül el is ért.

Az Egyesült Államokban 1920-ban egy Bernstein nevű települt zsidó, ki az ott megjelenő „Free Press” (magyarul „Szabad Sajtó”) nevű lap kiadója, azt mondotta Ford Henrik magántitkárának, E. G. Lieboldnak jelenlétében Cameron J. Vilmos nevű egyénnek, hogy ő a „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei” című művet már huszonöt évvel azelőtt Odessában héber nyelvű kiadásban olvasta.

A zsidók rendszerint összevásárolják a szempontjukból kedvezőtlen kiadványokat, vagy agyonhallgatják azokat. S ha ez a megoldás lehetetlenné válik számukra, csak akkor szoktak áttérni a nyílt sajtóküzdelemre. Oroszországban az agyonhallgatás politikája számukra jól bevált. A cári birodalmon kívül a „J. Jegyzőkönyvek” csak akkor váltak ismerné, midőn a

monarchikus szellemű oroszok a bolsevista rémuralom kitörése idejében menekülésre kényszerültek.

A Nilus által lefordított „Cioni bölcsek jegyzőkönyvei” 1905-ből származó kiadványának egy példányát 1906. augusztus 10-én elhelyezték a világ legnagyobb körrytárában, a londoni „British Museum „-bari, ahol 3.926 D. 17. szám alatt katalogizálták.

Az Oroszországban megjelenő kiadásokat a zsidók azonkívül, hogy elhallgatták, teljesen felvásárolták. Nilus könyvének negyedik kiadását 1917-ben Szentpétervárott Szent Sergius kolostorában nyomtatta. Ugyanez évben február 28-án a szabadkőművesek a francia és angol páholytestvéreik segítségével lemondatták a cárt és a szabadkőműves Lwow hercegnek adták át a kormányzást. Március 2-án, vagy 3-án kellett volna Nilus könyvének piacra kerülnie, már csaknem teljesen befejezték a vasúti kocsikban való szállítás előkészületeit, midőn egy csapat fegyveres ember megtámadta a pályaudvart, kinyitotta a kocsikat s az összes könyveket az útestre szórva elégette. Néhány nappal ezután a régebbi kiadások mind eltűntek. Midőn a félzsidó Kerenski (Kürbis) jutott kormányra, első dolga volt, hogy az összes moszkvai és szentpétervári könyvkereskedésben a „Cioni bölcsek jegyzőkönyvei” után kutatott s minden példányt elkoboztatott.

Az összeomlást átszenvedett oroszok között többen tudnak azoknak szörnyű megkínóztatásáról és kivégzéséről, kiknek egyetlen bűnük az volt, hogy Nilus vagy Butmi könyveit találták náluk. Egy kurlandi nőt, aki Nilus könyvét Szibériában 1917-ben németre lefordította, két évi fegyházra ítélték a kommunisták.

Kurlow tábornok pedig, aki abból az időből ismerte még a „Jegyzőkönyveket”, midőn az orosz külügyminisztérium rendőri osztályának a főnöke volt, 1921. tavaszán érdekes élményekről számolt be németországi barátai előtt. Kurlow a háború előtt Minsk kormányzója volt s gyakran adta a zsidók iránti jóindulatának tanújelét. Minskben megismert egy befolyásos zsidót, aki alaposan ismerte a cionisták terveit. Ennek a zsidónak a fiát egyszer összeesküvés gyanúja miatt letartóztatták, Kurlow azonban szabadon engedte, mert az öreg zsidó azzal védte fiát, hogy megtevesztették őt. Ezáltal Kurlow a haláltól, vagy Szibériától mentette meg a zsidó fiút. Az öreg zsidó nem volt hálátlan. Kétszer figyelmeztette Kurlowot arra, hogy az életére törnek s mind a két figyelmeztetés igazoltnak bizonyult.

Midőn Kurlow 1921. tavaszán találkozott Berlinben ezzel a zsidóval, megkérdezte tőle, hogy mi a véleménye a „Cioni bölcsek jegyzőkönyvei”-nek elterjedéséről. Miután Oroszországban sikerült Butmi és Nilus összes kiadványait összevásárolniok a zsidóknak, most, midőn már hatalomra jutottak, akadálytalanul terjedhet ez a munka Németországban, Angliában, Franciaországban, Olaszországban, Svédországban, sőt Amerikában is. Az öreg zsidó erre azt válaszolta öntudatos mosollyal: „Mi már elértük azt, amire évezredek óta törekedtünk”; a Cioni bölcsek titkainak leleplezése most már mit sem árthat nekünk”. Az orosz előkelőségek, katonatisztek, állami hivatalnokok mind egyhangúlag állítják, hogy az orosz zsidók soha, egy percig sem kételkedtek a „Jegyzőkönyvek” valóságában s nem is vitatták azt soha.

A zsidóság természetesen - midőn látta, hogy a „Jegyzőkönyvek” elterjedését nem akadályozhatja meg -, céljául azt tűzte ki, hogy az eredet valóságát kétségbe vonja s mint nyilvánvaló hamisítványt tüntesse fel. A zsidó sajtó Németországban szorgosan mellőzte a tulajdonképpeni „Jegyzőkönyvek” tárgyalását, ezzel szemben minden elkövetett, hogy azok valóságát

megcáfolja, s ennek a cáfolatnak minél nagyobb körben hitelt szerezzen, s a szellemileg kisebbségű (a kritika híján gondolkozó) egyének egyáltalán ne vegyék komolyan. Két kísérlet történt a „Jegyzőkönyvek” hamis voltának behatóbb bizonyítására.

Az, aki ismeri a „Komoly Bibliakutatók” könyveit, amelyek az amerikai zsidóság által hívatott életre, az jól tudja, hogy a zsidóság legfőbb célja a kereszténység alábasása. Ezt igazolja dr. Loeb ügyésznek 1912. január 24-én az ortodox zsidóság Rheingold-gyűlésén tartott beszéde, melyben kijelentette, hogy a keresztény államrend nem fedi a zsidóság érdekeit, tehát azt meg kell semmisíteni.

Miután Nilus könyvének német fordítása közismertté vált, az angolok lefordították és „The Jewish Peril”, azaz „A zsidó veszedelem” címen ők is megjelentették. Nilus könyve után készült az a példány volt az alapja, amelyet a British Museumban őriztek, illetőleg másolatban még ma is őriznek és hihetetlen feltűnést keltett. Ennek a könyvnek előszava a következőképpen szólt: „Az árják angol törzse végre öntudatra ébredt. A világháború voltaképpen zsidó háború volt, csakis a zsidóság nyert általa, a zsidóság az egész világ hitelezőjévé vált. Ha az árják nem ismerik fel végül a doni bölcsesben, az Egyetemes Zsidó Szövetségben s a zsidó nagybankokban közös ellenségüket, úgy valamennyien menthetetlen rabszolgasorsra ítéltetnek. Egyedül a zsidóság számára jelentett hasznát a háború, ők állandóan halásztak a zavarosban és gondoskodtak arról, hogy a vizek állandóan zavarosak maradjanak. Ezért kell ennek a nomád fajnak a Holt-tenger mellé visszatérnie, mely az ő természetes és szellemi központja. A keresztény népek között nem merülhet fel olyan kérdés, amelyet nem lehetne méltányosan megoldani abban az esetben, ha a zsidók távol lennének, azonban egyetlen ügyet sem lehet addig elintézni, amíg a zsidóság az ügyek megoldásában közrejátszik. „

Az Angliában megjelenő „Morning Post” című napilap a „Cioni bölcses jegyzőkönyvei”-t a bolsevisták bibliájának nevezi! Ezzel szemben a zsidók ezen találó szavakat elferdítették és azt állítják, hogy a „Cioni bölcses jegyzőkönyvei” az „antiszemita” bibliája. Az angolok tekintélyes lapja, a „Times” maga is nagy elismeréssel nyilatkozott a műről. Az első cikk e műről 1921. május 8-án jelent meg. A cikk szerzője megdöbbenve írja a „Jegyzőkönyvek”-ről: „Mit jelentenek ezek a „Jegyzőkönyvek”? Valódiak? Micsoda gonoszlelkű társaság kovácsolta e szörnyű terveket s ujjong-e megvalósulásukon? Meg vannak ezek hamisítva? Honnan ered az elrémitő jóstehetsége, hogy jóslata csaknem egytől-egyig valóra vált vagy legalábbis a megvalósulás felé közeledik?”

Franciaországban Nilus könyvének két fordítása jelent meg. A „Le Vieille France” kiadója „Les Protocols ou Directives des sages D’Israel” címen adta ki, majd a „Révue Internationale des Sociétés Secrètes”, „Le Péril Judeo-Maconnique”-nek, „Les Protocols des Sages d’Israel”-nek nevezte a művet.

Az Egyesült Államokban két kiadványt adtak ki. Az egyik „The Protocols And World Revolution” címen jelent meg, szerző megnevezése nélkül a Small, Maynard és Társa nevű kiadónál Bostonban. Az amerikai zsidóság valóságos háborút kezdett ezzel a céggel emiatt. A másik munka „The Protocols of the Wise Men of Zion” név alatt jelent meg, Beckwith és Társánál New Yorkban. Jellemző az Egyesült Államokban uralkodó nagy „szabadságra”, hogy mind a két kiadás szerzője megnevezése nélkül jelent meg. Az első könyv azzal foglalkozik, hogy bebizonyítsa, mennyire egyezik a bolsevista rémuralmi eszmékkel a „Jegyzőkönyvek” gondolatmenete, a második munka Nílussal

foglalkozik, továbbá azokkal a zsidó kísérletekkel, melyek a „Jegyzőkönyvek” valóságát igyekeznek kétségbevonni a világ nyilvánossága előtt.

Ezenkívül megjelentek svéd, dán, lengyel, olasz és japán fordítások Stockholmban, Koppenhágában, Varsóban és Tokióban. Az olaszoknál nem lehetett a nyomdát megállapítani. Wladivosztokban egy orosz kiadványt nyomtak. Szibériában gépelt példányok forogtak közkezen. A német fordításból nagy tömeget vásárolt Ausztria, Magyarország, Jugoszlávia, Románia, Finnország, Lettország, Svájc és Hollandia.

Az Egyesült Államokban a jól ismert „pacifista” Ford Henrik gondoskodott a „Jegyzőkönyvek” ismertetéséről és elterjesztéséről. Az általa kiadott „Dearborn Independent”-ben minden héten megjelent egy felvilágosító cikk a zsidóságról. A cikkeket később két kötetben gyűjtötték össze. Az első „The International Jew” (A nemzetközi zsidó) címen jelent meg, a második „Jewish Activities in the United States” (Zsidó ténykérdések az Egyesült Államokban) címen. Az első 1920. novemberében, a második 1921-ben jelent meg a „The Dearborn Publishing Co.” cégnél Dearborn Michigan államban. Ezt a munkát Lehmann Pál udvari tanácsos fordította le kivonatosan németre, az első „A nemzetközi zsidó, mint világprobléma” címen, a másodikat „A nemzetközi Zsidó” címen. Megjelent magyar kivonatos fordításban is a Stádium kiadásában.

Ford azóta sokban megváltoztatta nézetét, mert súlyos autómerényletet követtek el ellene, ez azonban mit sem változtat azon a tényen, hogy általa ismerte meg

sok gyanútlan amerikai a nemzetközi zsidóság összetartásában rejlő erő veszedelmét.

Az Egyesült Államokban épp oly hevesen küzd a zsidóság, mint Európában. 1921-ben már 13 zsidó egyesület volt, amelyek közül az „Independent Order B’nai B’rith” Németországban is szerepel, ez adta ki a „The Protocols, Bolshevism and the Jews” című művet, melyben fennen hangoztatja a zsidóság ártatlanságát és a „Jegyzőkönyvek” elterjedése felett méltatlankodik. Ez a röpirat megállapítja többek között, hogy a bolsevizmus távol áll a zsidóságtól, elfelejti azonban azt, hogy saját történetük és a tények ellenük szólnak, gondoljunk egyiptomi József zsarolásaira és az Eszter és Mardochai-féle vérengzésre, mely 70.000 perzsa meggyilkolását j elentette. Ez a tömeggyilkosság még szörnyűbben belevilágít az egész zsidóság gondolatvilágába, ha arra a pusztára tényre gondolunk, hogy ma, 2400 esztendő eltelte után is ünnepli a zsidóság ezt a szörnyűséget a Purim-ünnepben.

Gondoljunk csak Titus, Traianus és Hadrianus alatti zsidó felkelésekre 115-ben Krisztus után és hasonlítsuk össze azokat a mai orosz összeomlás és bolsevik uralom eseményeivel.

Dio Cassius pontosan beszámol azokról a véres tettekről, melyeket a zsidóság akkor véghezvitt. Azonfelül, hogy minden római és görögöt irgalom nélkül lemészároltak, húsukat megették vagy a vadállatokat etették vele, még hihetetlen, állati módon kínozták is áldozataikat. Ez a vérengzés Kyrenében 220.000 ártatlan ember életébe került. Egyiptomban, ahol a kegyetlenkedések még ennél is szörnyűbbek voltak, még több ártatlan embert, körülbelül 240.000-ret mészároltak le.

A zsidóság ne építsen arra, hogy a „gójok” nem ismerik múltjukat.

Minden kultúrállam és nép törekedett már a zsidókérdés megoldására, ez azonban sehol sem sikerült, amíg nem ismerték ennek a fajnak különleges tulajdonságait. Azt hitték, hogy országonként külön megoldható ez a kérdés, pedig ezt csak valamennyi kultúrállam együttes munkájaként képzelhető el.

A: sem történhetik meg, hogy a keresztség által a zsidó elveszítse faji jellegét. Ez a tévhit már veszedelmet hozott Spanyolországra és Portugáliára. A zsidóság rendszerint csak védelmi taktikát végez akkor, amikor megkeresztelkedik.

A nemetek a szabadjárta humanitásukkal és a felvilágosodással a zsidóságnak eleve biztos védelmet nyújtottak. Aki figyelmes szemmel nézi a zsidóság munkáját, könnyen belátja, hogy a veszedelem nőttön-nő.

A derék, Gohier Urbán „La Vieille France” fában és a „Revue Internationale Des Sociétés Secretes” jében több bizonyítékot találunk arra, hogy a

világháborút a zsidóság idézte fel, amiért a háborús adósságokat a nemzetek testén élősködő zsidóság vagyonának millióiból kellene fedezni. Az északi népek kevésbé ismerik a zsidókat, kevésbé érdekli is őket, ennél fogva a zsidókérdés. E. Saxlund 1910-ben írt egy művet „Joder og Gøjim” címen.

A svájci zsidóságról, mely a bankok feletti hatalmat ragadta magához, Rathenau Walter „Höre Israel” című műve mesteri képet ad.

Oroszország, ahol már évtizedek óta világosan látták a zsidó veszedelmet, nem találta meg a védekezés kellő eszközeit, mulasztásának súlyos következménye milliók ártatlan életének a kioltása lett.

Hazánkban a Kun Béla rémuralmát követő egészséges felocsúzás már régen szégyenletes lanyhaságba süppedt.

Ausztriában a nép egészséges ösztöne már régen felismerte a zsidó faj ártalmas beavatkozásait ügyeik irányításába, nem állott azonban eddig módjában, hogy felvegye ellene a küzdelmet.

Talán sehol sem ismerik és gyűlölik úgy a zsidót, mint Lengyelországban. Hollandia, ahová a háború kitörésekor 3000 menekült zsidó vándorolt be, valamennyi bevándorlót kiutasította a háború után. Ezt a zsidó sajtó természetesen agyonhallgatta, mert nem tartotta kíváncsnak, hogy esetleg más államok okuljanak a holland közigazgatás bölcs intézkedéséből.

Minden magyar hazafinak és honleánynak jól meg kell ismernie „A cioni bölcsek jegyzőkönyvei”-ből a zsidók alattomos, de tervszerű munkáját és azokat a világhatalmi törekvéseket, amelyeket - a nemzsidók lagymatagsága és nemtörődömsége következtében - a mai napig immár 90 százalékból elérték. Le kell vonnunk a tanulságot:

Minden magyarnak össze kell ezután fognia, mert ha nem fogunk össze, akkor csakugyan be fog következni tejes leigázásunk és többé sohasem támad fel az integer Magyarország. Ne felejtjük el sohasem, hogy: „Magyarország a magyaroké!”

Most pedig átadom a szót a „Cioni bölcsek jegyzőkönyvei”-nek.

A szövegben előforduló „gój”, illetve „gójok” szó alatt a „nem zsidó”-kat kell érteni. Ugyanis a zsidók maguk között mindenkit, aki nem zsidó, „gój”-nak neveznek, ami magyarul pogányt jelent. Ez a szó egyébként gúnyszó a zsidóknál.

Cion bölcseinek jegyzőkönyvei

I. Jegyzőkönyv

Mellőzzünk minden szólásmódot, ehelyett beszéljük meg minden gondolat jelentőségét és világítsuk meg a helyzetet összeállítások és végső következtetések által. Ily módon jelöljük meg rendszerünket, amint az a magunk és a gójok felfogásából szembeötlük.

Mindig tekintettel kell lenni arra, hogy több a gonosz ösztönéletet élő ember, mint :int a jó tulajdonságokkal felruházott; ezért sokkal többet lehet elérni az állami korrnányzatban erőszakkal és kíméletlenséggel, mint tudományos fejtegetésekkel. :’ Minden ember hatalomra vágyik, mindenki diktátor szeretne lenni, ha ez módjában ! :nne Emellett csak a legkevesebb ember kész arra, hogy a közjót fel ne áldozza saját előnyének.

1. Mi fékezte meg az embernek nevezett vadállatokat? Ki irányította őket napjainkig? A társadalmi rend kezdetének idején engedtek a nyers és vak erőszaknak, később a törvénynek, ami nem egyéb, mint az erőszak burkoltabb formája. Ebből következtetem: a természeti törvények értelmében a jog a hatalom-ban nyugszik.
2. A feladat lényegesen könnyebbé válik azáltal, ha az ellenfelet magát megfertőzi a „szabadság”-nak nevezett hamis fogalom, az ún. „liberalizmus” és e fogalom kedvéért annak zsoldosává szegődik. Tanunk itt nyilvánvaló győzelemhez jut: ha a kormányzás gyeplői súrolják a földet, akkor a természet törvényeihez képest új kéz ragadja meg azokat és rövidre fogja: mert a nép vak tömege még egy napig sem tud vezető nélkül lenni. Az új hatalom a régi helyébe lép, amelyet a liberalizmus megőrölt.
3. Korunkban az arany hatalmát a liberalizmus pótolja. Volt idő, midőn az Istenbe vetett hit uralkodott. A szabadság fogalma nem valósítható meg; senki sem tudja azt észszerűen használni. Ha egy népet rövid időre önkormányzathoz engednek, úgy ez fegyelmezetlenséggé változik át. Ettől a pillanattól kezdve viszálykodások keletkeznek, amelyek igen hamar gazdasági küzdelmekké fajulnak el; az államok lángba borulnak és tekintélyük hamuvá roskad össze.
4. Akár belső forradalmak merítettek ki egy államot, akár polgárháború által került légyen a külső ellenségek hatalmába, úgy az minden esetben pusztulásra van ítélve; akkor már hatalmunkban van!
A pénz hatalma, amely fölött mi rendelkezünk, kizárólag egy szalmaszálát nyújt oda az államnak, amelybe a kormánynak akarva, nem akarva, bele kell kapaszkodnia, hacsak nem akar menthetetlenül a mélységbe zuhanni.
5. Kérдем attól, aki szabadelvű álláspontból erkölcstelennek tartja a következő megfontolásokat: Ha minden államnak két ellensége van és ha a külső ellenséggel szemben megengedett dolog - és ha nem számít erkölcstelenségnek bármilyen hadi eszköz alkalmazása, példának okáért: az ellenséggel meg nem ismertetni a védelmi és támadási terveket, öt éjnek idején és túlerővel megtámadni -

akkor miért lenne erkölcstelen ilyen rendszabályokat alkalmazni a gonoszabb ('belső') ellenséggel szemben, mely megsemmisíti a társadalmi rendet és a jólétet?

6. Miképpen remélheti egy egészségesen és következetesen gondolkodó elme, hogy a néptömegeket sikerrel lehessen okoskodások és jóságos rábeszélés által kormányozni, mikor a népnek megvan az ellenszegülési lehetősége, amely esztelenségnek tűnhetik fel, a felületesen gondolkodó nép szemében azonban kellemesnek látszik? A nagy tömeg, amely kizárólag sekély szenvedélyek, babonák, szokások, hagyományok és érzelmes tantételek által vezettetni magát, belegabalyodik a pártszellembe, amely a megértés minden lehetőségét kizárja, még akkor is, ha az egészséges javaslatok alapján épült fel. A tömeg minden döntése egy véletlen, vagy mesterségesen összehozott többségtől függ, amely - nem lévén tudomása az állami kormányzatban előforduló alattomos észjárásról és cselekvésmódokról - a legesztelenebb elhatározásokra ragadtatja magát és az államigazgatásban ekként elveti a törvénytelenység magvát.
7. A kormányzás és az erkölcstörvények két különálló fogalom. Az olyan uralkodó, aki az erkölcsi törvények alapján akar uralkodni, nem ért a kormányzáshoz és ennél fogva egy pillanatig sem biztos a hatalma.

Aki uralkodni akar, annak ravaszsággal és alakoskodással kell dolgoznia. Magasztos népi tulajdonságok: becsület és nyíltszívűség, megbuktatják az államhatalmat, mert ezek jobban és biztosabban ledöntik az embert a trónusról, mint a legerősebb ellenség. Ezek a tulajdonságok a gój államok ismertető jelei lehetnek, nekünk azonban sohasem szabad magunkat vezettetni.

8. A mi jogunk az erőben rejlik. A „jog” szó mesterségesen képzett és semmi által sem bizonyított fogalom. Ez a szó nem jelent többet, mint ezt: „Adjátok meg nekem azt, amit kívánok avégből, hogy bizonyítékom legyen arról, hogy erősebb vagyok nálatok”. Hol kezdődik a jog? Hol van a vége? Az olyan államban, amelyben a hatalom rosszul van szabályozva, amelyben a törvények és az uralkodó a szabadelvűség számos joga következtében tehetetlenekké váltak, ezt az új jogot merítem: az erősebb fél joga szerint a kormányzásra vetni magamat, kezeimet a törvényekre helyezni, minden berendezkedést átalakítani és úrrá lenni azok fölött, akik „liberalizmus”-ból önként engedték át nekünk a hatalmat.
9. Hatalmunk, minthogy jelenleg minden hatalom megingott, legyőzhetetlenebb lesz minden más hatalomnál, mert addig lesz láthatatlan, amíg annyira megerősödött, hogy semmiféle ravaszság többé nem tudja aláásni.
10. Az átmenetileg bekövetkező rosszabbodásból, amelyet most elő kell idéznünk, egy megingadhatatlan kormány jótéteménye fog feltámadni, amely a népi életnek a szabadelvűség által megzavart szabályos menetét újra helyre fogja állítani. A cél szentesíti az eszközöket. Ezért terveinkben a figyelmet nem annyira a jóra és az erkölcsösre, mint inkább a szükségesre fogjuk fordítani.

Előttünk fekszik az a terv, amelyben a hadi tudomány szabályai szerint fel vannak tüntetve a támadási vonalak; ettől nem szabad eltérnünk, ha nem akarjuk magunkat kitenni annak a veszélynek, hogy sok évszázad munkája kárbavesszen.

11. Ha tevékenységünk részére sikeres tervet akarunk kidolgozni, akkor a tömeg közönségességét, állhatatlanságát és ingadozását meg kell tanulnunk érteni. Figyelembe kell vennünk a dolgok megértéséhez való képtelenséget és a saját élete, saját jóléte feltételeinek méltatásához szükséges értelem hiányát. Számításba kell vennünk, hogy a tömeg hatalma vak, ostoba és képtelen az ítéletre, hogy majd jobbra, majd balra hallgat. A vak nem vezethet vakokat anélkül, hogy őket a szakadékhöz vezesse. Ennek folytán a tömeg hozzátartozói, szerencsefik a nép fiai közül, bármennyire tehetségesek is egyébként, sohasem szólhatnak bele a kormányzásba, vagy nem léphetnek fel vezérekül anélkül, hogy az egész nép veszét okoznák.
12. Csak olyan személy értheti meg azokat a szavakat, amelyek egy politikai ABC'-ből vannak összeállítva, akit ifjúkorától önuralomra neveltek.
13. Az olyan nép, amely önmagára, vagyis a tömegből felszínre vergődött szerencsefiakra van hagyatva, saját szerkezetét megsemmisíti ama pártviszályok által, melyek a hatalom és kitüntetések utáni hajszából és az abból fakadó nyugtalanságokból keletkeznek. Lehetséges-e, hogy a tömegek nyugodtan és féltékenység nélkül ítéljenek és az állam sorsát intézzék, amelyet nem lehet személyi érdekekkel egybevetni? Vajon külső ellenségek ellen meg tudják-e védeni? Ez elképzelhetetlen: az olyan haditerv, amely annyi részre oszlik szét, mint amennyi főből áll a tömeg, elveszti egységességét; ezért érthetlenné és keresztülvihetlenné válik.
14. Csak egy kényúr (autokrata) dolgozhatja ki teljes világosságban az államvezetőség terveit oly rendben, amely az állami gépezet mechanizmusát helyesen elosztja. Ebből következik, hogy egy ország alkalmasabb államformája az, ahol a vezetés egy felelős egyén kezeiben összpontosul. Feltétlen hatalom nélkül civilizáció nem állhat fenn; ez nem a tömegeken nyugszik, hanem a vezetőjükön, bárki legyen is az. A tömeg barbárokból áll, akik barbárságukat minden alkalommal megmutatják. Mihelyt a tömeg magához ragadja a hatalmat, törvénytelenességgé változtatja át, amely a barbárság legmagasabb fokát képezi.
15. Tekintsük meg a borszesztől megfertőzött állatokat, akik el vannak kábulva a bortól. A bor mértéktelen élvezetére való jogot egyidejűleg szolgálják a szabadsággal. Ne engedjék népünket ilyen mélyre süllyedni.

A gój népek agyvelejét elhomályosítja a borgőz, ifjúságukat a klasszikus költők túlzott tanulmányozása éppúgy elbutítja, mint zsenge korban elkövetett erkölcstelenségek folytatása,

amikre őket megbízottaink: a házitanítók, cselédek, nevelőnők a gazdag házakban, kereskedősegedek, stb., továbbá asszonyaink a kéjházakban elcsábítják. Ezekhez számítom az úgynevezett „társaságbeli hölgyeket”, akik az erkölcstelenség és a fényűzés példáját önként utánozzák.

16. Jelszavunk: erőszakosság és képmutatás!

Államjogi kérdésekben csakis a hatalom küzdi ki a sikert, nevezetesen, ha azokkal a tehetségekkel párosul, amelyek szükségesek egy nép vezetéséhez. Az erőszak szolgáltatja az alapot, azonban ravaszság és konokság hatnak hatalmi eszközként olyam kormányok részére, amelyek nem hajlandók koronájukat valamely új hatalom képviselőinek lába elé odarakni. Ez a hátrány az egyetlen eszköz ahhoz, hogy elérjük jó célunkat. Ezért nem szabad visszariadnunk megvesztegeléstől,

csalástól, árulástól, ha ezek terveink elérésében hasznunkra szolgálnak. A politikában habozás nélkül el kell venni idegen tulajdont, ha ezáltal hatalomhoz juthatunk és engedelmisséget biztosíthatunk.

17. Kormányunk, mely a békés hódítás útján halad, a háború rémségeit kevésbé észrevehető, de annál hatásosabb kivégzésekkel pótolhatja, amelyekkel fenn kell tartani a rémuralmat, avégből, hogy vak és feltétlen engedelmisséget kényrszerítsen ki. Igazságos, de kér-lelhetetlen szigor: ez az államhatalom legjobb támasza. Nem csupán az előny, hanem mindenekelőtt a kötelesség nevében is, a győzelem kedvéért, ragaszkodnunk kell az erőszak és a tettetés alkalmazásához. Az a tan, amely hűvös számításon alapszik, olyan erős, mint az általa használt eszközök. azért mi nem annyira ezen eszközök által, mint tanunk kérlelhetetlensége által fogunk diadalmaskodni és ezzel valamennyi kormányt főkormányunk igája alá hajlani.

Elegendő annak a tudata, hogy kérlelhetetlenek vagyunk a végből, hogy minden engedetlenséget kiküszöböljünk.

18. A népek között már az ókorban felhangzani engedték ezt felkiáltást: „Szabadság, egyenlőség, testvériség!”

Ezeket a szavakat meggondolatlan papagájok, amelyek erre a csalogató hívásra mindenünnen odarepültek, gyakran ismételték.

Ezek a szavak tönkretették a világ jólétét, az igazi egyéni szabadságot, amely annak előtte meg volt védve a tömeg nyomása ellen. Még az értelmes és okos gójok sem értették e szavak tulajdonképpeni jelentőségét, ők sem ismerték fel az azokban rejlő belső ellentmondást. Ők nem gondoltak arra, hogy a természet nem ismer egyenlőséget, hogy nem adhat szabadságot.

A természet maga rendezte be az ész, a jellem, a képességek és a törvényeinek való alárendeltség egyenlőtlenségét. A gójok nem gondolják meg, hogy a néptömeg egy vak hatalom, hogy azonban az általuk megválasztott, felszínre vergődött sehonnai éppen olyan vak, mint maga a tömeg, hogy a beavatott ember, még ha együgyű is, tud uralkodni, míg a beavatatlan ember, még ha magas szellemi képességekkel van felruházva, mit sem ért az állami kormányzathoz. Mindezek elkerülték a figyelmüket.

19. Azonban ezeken alapultak a dinasztikus kormányok: az apa a tudását átruházta a fiúra, úgy, hogy a tudást csakis az uralkodóház tagjai tudták és titkaikat az uralom alatt állott népnek senki sem árulhatta el. Idővel azonban az ilyen hagyomány szószerinti tartalma eltűnt az állami kormányzathoz, ez pedig szintén hozzájárult ügyünk sikeréhez.

20. Titkos ügynökeink segítségével a „szabadság, egyenlőség, testvériség!” jelszavak a világ minden sarkán óriási tömegeket vonzottak zászlóink alá. Pedig ezek a szavak férgekként hatottak, amelyek a gójok jó közérzetét szívták, amennyiben mindenütt aláásták a gójok békességét, nyugalmat és összetartását és ezáltal tönkretették uralmuk alapjait.

Önök látják - uraim - a következményeket, amelyek ügyünk diadalához vezettek. Ezek megadták nekünk a lehetőséget, hogy megkaparintsuk a legnagyobb ütőkártyát: a nemesi előjogok vagy jobban mondva, a gój nemesi uralom tulajdonképpeni lényegének megszüntetését, amelyek a népek és államok egyetlen védőeszközét képezte ellenünk.

21. A régi természetes születési nemesség romjain felépítettük műveltjeink nemességét, a pénzarisztokráciát.

M i , ezt az új nemességet a gazdaság mértékének alapulvétele mellett alkottuk meg, amely függ tőlünk és a tudománytól, amelyet bölcs férfaink irányítanak.

22. Diadalmunkat még megkönnyítette az is, hogy ezen emberekkel való érintkezésben, akiket használhattunk, mindig az emberi szellem legfogékonyabb oldalaira hatottunk: a pénzzel való számításra, a kapzsiságra, az emberi szükségletek telhetetlenségére. Ezen emberi gyengeségek mindegyike egymagában is alkalmas arra, hogy kiölje az elhatározási erőt, amennyiben az emberek akaratát rendelkezésre bocsátják tevékenységük megvásárlójának.
23. A szabadság fogalma módot ad a tömeget meggyőzni arról, hogy a kormányzat nem egyéb, mint az ország tulajdonosának a megbízottja, vagyis a népe, hogy azonban ez a kormányzat éppúgy kicserélhető, mint ahogyan az ember kicseréli a kopott kesztyűt.
24. A népképviselők elmozdíthatósága ezeket a hatalmunkba adta és kinevezésüket mintegy tőlünk tette függővé.

II. Jegyzőkönyv

25. Céljaink elérésére feltétlenül megkívántatik, hogy háborúk, amennyire az lehetséges, ne járjanak területnyerességgel, akkor a háborúkat gazdasági alapra fogjuk fektetni, ahol a népeknek tudatára fogjuk hozni uralmunk hatalmát.

Ilyen helyzet mindkét hadviselő felet kiszolgáltatja az egész földkerekségen eloszlott ügynökeinknek, akik a szemek milliói felett rendelkeznek és akik nincsenek országhatárok által korlátozva.

Akkor jogaink el fogják törölni a népek jogait, és éppúgy fognak uralkodni ezek fölött, mint ahogyan a kormányok hatalma az állam alattvalóinak egymáshoz való viszonyait szabályozza.

26. Az általunk, rabszolgai képességeihez mérten a polgárság sorából kiválasztott kormányzási tisztviselőket nem fogják kormányzási minősítésükre előkészíteni. Ők tehát a mi sakkjátékunkban könnyen fognak parasztokká lesülyyedni és teljesen a mi iskolázott és tehetséges tanácsadóink kezében lesznek, akiket ifjúságuktól fogva tanítottak az egész világ fölötti uralomra. Amint önök tudják, ezek a szakértők a kormányzás művészetére vonatkozó ismereteiket államférfiúi terveinkből, a világtörténelem tanulságaiból, a jelenkor megfigyeléseiből merítették.

A gójok nem ismerik a szenvedélymentes, a világtörténelemre támaszkodó megfigyelések gyakorlatát, ők tudományos jártasság által vezettetik magukat, amely az eredményekkel való vizsgáló összehasonlítás nélkül dolgozik. Ezért reánk nézve nincsen értelme, hogy velük törődjünk - éljenek ők, amíg az idő megérett, új örömök reményében vagy elmúlt örömök emlékének. A fődolog marad, hogy ők erősen higgyenek abban, amit mi a tudomány parancsolataiként beléjük csepegtetünk. Ezért keltünk

sajtónk útján folyton vak bizalmat ezekkel a parancsolatokkal szemben. Az egyes gójok kérkedni fognak tudásukkal és „a tudományokból” merített ismereteiket ügyesen igyekeznek majd megvalósítani anélkül, hogy ezeket alaposabban megvizsgálják és anélkül, hogy sejtelmük lenne arról, hogy azokat ügynökeink állították össze avégből, hogy az embereket a reánk nézve szükséges szellemi irányban neveljük.

27. Ne higgyék, hogy állításaink csak üres szavak. Tekintsenek Darwin, Marx és Nietzsche tanainak általunk kiépített sikereikre, gój fejekre gyakorolt pusztító hatásuknak előttünk világosnak kell lennie.
28. Figyelemmel kell tartanunk a korszellemet, a népek jellemait és hangulatait, nehogy hibákat kövessünk el a politikában és a kormányzásban. Tanaink rendszerének, melynek hozzá kell idomulnia a mai népek kedélyvilágához, amelyekkel érintkezésbe kerülünk, csakis akkor van maradandó sikere, ha a mindennapi életben való alkalmazásnál a múlt tanulságait egybekapcsolja a jelenkor követelményeivel.
29. A jelenlegi kormányok nagyhatalmat tartanak a kezükben, amely a népben előidézi a gondolatok mozgását - a sajtót. A sajtónak az a feladata, hogy rámutasson az állítólag szükséges követelésekre, hogy kifejezésre juttassa a nép panaszait; hogy felszínre hozza és felkeltse az elégedetlenséget. A sajtóban összpontosul a szabadságról szóló szóbeszéd diadala. Azonban a kormányok nem értettek hozzá, miként kell ezt a hatalmat használni és így ez a mi kezünkbe jutott.
A sajtó által befolyáshoz jutottunk és mi magunk mégis árnyékban maradtunk; a sajtónak köszönhetjük, hogy valóságos aranyhegyek kerültek a kezeinkbe anélkül, hogy törődtünk volna azzal, hogy a kincset vér és könnyek folyamaiból kellett merítenünk.
30. Ez közülünk nem egy áldozatot követelt.
Azonban minden áldozat részünkről Isten előtt felér ezer gój életével.

III. Jegyzőkönyv

31. Az a cél, amelyet kitűztünk magunknak, amint ezt önökkel ma már közöltem, már csak néhány lépésnyi távolságban van.
Már csak kis utat kell megtennünk, akkor a jelképes kígyó köre - népünk szimbólumának (jelképének) köre - zárva van.

Ha az a gyűrű egyszer zárva lesz, akkor valamennyi európai államot erőteljes csavarprésszel szorítja majd össze.

32. Korunk alkotmányainak mérlegserpenyői nemsokára ki fognak fordulni; mert pontatlanul állítottuk be őket avégből, hogy ne jussanak nyugvópontra. Gondoskodunk róla, hogy ne hagyják abba az ingadozást mindaddig, míg emeltyűjük felmorzsolódott. A gójok azt hitték ugyan, hogy elég keményre kovácsolták a mérleggerendát és mindig arra vártak, hogy a mérleg egyensúlyba fog kerülni. De a mérleggerendát, amely a mérlegserpenyőket tartja, a nép képviselői nyugtalanságban tartják, akik korlátlan és felelőtlen hatalmuk által mindenféle ostobaságra ragadtatják magukat. Ezt a hatalmat a rettegésnek - a terrornak - köszönik, amely

behatolt a palotákba. Minthogy az uralkodók nem férközhetnek a nép szívéhez, ennél fogva arra sem képesek, hogy a néppel megértessék magukat és a hatalomra éhesek ellen felfegyverkezzenek. Miután az uralkodók látható hatalmát elválasztottuk a tömegek láthatatlan hatalmától, ennek folytán mindketten elvesztették jelentőségüket; mert mindegyik egymagában gyámoltalan, mint a vak bot nélkül.

33. Avégből, hogy a hatalom letéteményeseit a hatalmukkal való visszaélésre Indítsuk, minden hatalmat kijátszottunk egymás ellen, amennyiben függetlenség utáni szabadelvű törekvésüket fejlesztettük ki. Minden vállalkozási szellemet ebben az értelemben igyekeztünk éltre keltetni, felszereltünk minden pártot, az uralkodó hatalmat minden nagyravágyás céltáblájává tettük; az államokból küzdőteret csináltunk, amelyeken minden lázadás lejátszódik; még csak egy kis türelem és a lázadások és az összeomlások általános jelenségek lesznek.
34. Fáradhatatlan fecsegők a népképviselők és az állami hivatalok gyűléseit a szónoki versenyek nézőtereivé változtatják át. Arcátlan újságírkoncok, lelkiismeretlen gúnyírók (pamfletisták) nap-nap után támadják a kormány képviselőit. A hatalommal történő visszaélés végül meglazítja az állam alappilléreit és előkészíti azok összeomlását. Egy felkorbácsolt tömeg csapásai alatt minden romba fog dőlni.
35. A népeket a szegénység, amely erősebben hat a rabszolgaságnál és a jobbágyságnál, nehéz munkára ítéli.
A rabszolgaságból és a jobbágyságból az egyik vagy a másik úton ki tudták magukat szabadítani, a nyomorból azonban nem tudnak megmenekülni.

Mi az alkotmányokba olyan jogokat ékeltünk be, amelyeknek a tömegek részére beképzelt jelentőségük van, azonban nem valóságos jogok. Minden ún. „népjog” csakis a képzeletben van meg, azokat sohasem lehet átvinni a valóságba.

36. Mit használhat ez a dolgozó munkásságnak, amely kemény munkával tartja fenn életét, hogy néhány fecsegő elnyerte a jogot a szónokláshoz és hogy az újság írkoncok igaz híreken kívül még minden ostobaságot is összefirkálhatnak. A munkásságnak az alkotmány a valóságban nem nyújt más előnyt, mint azokat a szegényes morzsákat, amelyeket neki asztalunkról odahajítottunk avégett, hogy reánk és képviselőinkre szavazzon. Jogok a népállamban: ez a valóságban csak keserű gúny a szegény ember részére. Ezeket a jogokat nem is gyakorolhatja helyesen, mert naponként ott áll a munka taposómalmában, amely alig nyújtja neki, ha szükséges mindennapi kenyeret. Egyetlen munkás sem számíthat biztonsággal Állandó munkabérre, a munkás a gyártulajdonosok kizárásaitól és munkatársai sztrájkjaitól függ.
37. A nép befolyásunk alatt szétrombolja a nemesség uralmát. Ez már saját érdekéből, amely elválaszthatatlanul egybe van kapcsolva a nép jólétének alapjaival, a nép természetes védelmezője és táplálója. A nemesség megsemmisítésével a nép meggazdagodott szerencsefík uralma alá jutott, akik irgalmatlan szolgaság jármát rakták a munkások nyakába.
38. Mi bizonyos tekintetben a munkások megszabadítóiként jelenünk meg ebből a szolgaságból, amennyiben felszólítjuk őket, hogy szocialistákból, anarchistákból és kommunistákból álló seregünk soraiba lépjenek.

Ezeket az irányzatokat elvből támogatjuk, állítólag testvériségünk szabályai alapján, amelyek társadalmi szabadkőművességünk általánosan emberi kötelezettségében gyökereznek. A nemességnek, amely jog szerint igénybe vette a munkásság teljesítményeit, természetes érdeke megkívánta, hogy a munkások jóllakottak, egészségesek és erősek legyenek.

39. Mi azonban éppen az ellenkezőjét akarjuk: tudniillik a gójok elsatnyulását. Hatalmunk a munkás állandó rosszultápláltságán és gyöngeségén alapszik. Ebben az állapotban alá kell magát vetnie akaratumknak, minthogy nem találja meg sem az erőt, sem az akaratot, hogy ellenszegüljön.
40. Éhség a pénz hatalomnak sokkal biztosabban megszerzi a munkások feletti uralmat, mint ahogyan ezt a nemességnek megadta a király nyújtotta törvényes hatalom. A tömegeket a szükséggel és az ebből fakadó gyűlölettel hozzuk mozgásba; ezek segítségével eltávolítottunk mindenkit, aki útunkon akadályoz bennünket.
41. Mihelyt elérkezett világuralkodónk megkoronáztatásának ideje, ezek a tömegek el fogják seperni mindazt, ami még útunkat állhatná.
42. A gójok már nem tudnak gondolkozni a mi tudományos tanácsaink nélkül. Ez okból nem ismerik fel annak sürgős szükségszerűségét, amihez, ha uralmunk meg lesz szilárdítva, múlhatatlanul ragaszkodni fogunk: a népiskolákban prédikálni kell az egyetlen igaz tudományt, mindegyik közül a legfontosabbat, ti. az élet társadalmi szerkezetéről szóló tant, amely megköveteli a munkamegosztást és ebből folyólag az embereknek osztályokba és kasztokba sorozását. Feltétlenül tudomására kell hozni mindenkinek, hogy az emberek egyenlősége a különféle ténykedések egyenlőtlen fontossága folytán ki van zárva. A törvény előtt különféle felelősségnek kell fennállani; mert nem lehet követelni ugyanazt a felelősséget egy embertől, aki tettei által csak saját jó nevét bélyegzi meg.
43. Az élet társadalmi szerkezetéről szóló igazi tan, amelyet a gójok előtt titokban tartunk, azt mutatja, hogy szellemi tevékenységnek és testi munkának az emberek határozott közeire kell korlátozva maradnia, mert különben az előképzettség és a foglalkozás között fennálló aránytalanságokból emberi szenvedések forrása fakad. Ha a népek magukévá tették ezeket a tanokat, akkor önként alá fogják vetni magukat a hatalmasságoknak és az ezek által az államban életbeléptetett rendnek. A tudomány mai állása és amaz irányzat mellett, amelyet mi a tudománynak adtunk, a nép vakon bízik a nyomtatott betűben és a beléjük oltott tévtanokban, korlátoztságában ezért gyűlöl minden kasztot, amelyet maga fölött levőnek vél, mert félreismeri annak jelentőségét.
44. Ennek az ellenségeskedésnek a bekövetkezendő gazdasági feszültségnél, amely minden tözsdeügyletet és iparágat meg fog bénítani, még lényegesen ki kell élesednie. Minden általunk hozzáférhető rejtékúton és a pénz segítségével, amely kizárólag kezünkben van, általános gazdasági feszültséget fogunk előidézni, ezzel egyidejűleg minden európai országban a munkások egész seregeit fogjuk az utcára dobni.

Ezek a tömegek szívesen fogják kiontani azok vérért, akiket együgyűségükben ifjúságuk óta irigyelnek és akiknek azután minden jószágát elrabolhatják.

45. Embereinket azonban nem fogják megtámadni, mert tudni fogják a támadás pillanatát és ezért idejekorán intézkedni fogunk embereink védelméről.
46. Bebizonyítottuk, hogy a haladás minden gójt be fog vezetni az ész birodalmába. A mi erőszakuralmunk tudni fogja a módját, miként kell okos szigorral minden lázadást elnyomni és a szabadelvűséget az állami élet minden ágából kiszorítani.
47. Miután a nép észrevette, hogy neki a szabadság cégére alatt különféle kedvezményeket nyújtunk, azt hitte, hogy ő maga az úr és a hatalmat magához ragadta. Mint minden vak, természetesen ő is a nehézségek tömkelegére bukkant, amelyekből saját erejével nem tudott kievickélni. Vezetők után való keresgélése közben nem jutott eszébe, hogy vissza kellene térnie régi vezéreikhez, hanem ehelyett a hatalmat lábaink elé helyezte. Gondoljanak a Franciaországban bekövetkezett összeomlásra, amely tőlünk megkapta a „nagy” nevet. Előkészítésének titkait teljesen ismerjük, mert hiszen az a mi kezeink műve volt.
48. Ezen időpont óta a népeket egyik csalódásból a másikba vezetjük avégből, rogy tőlünk is elforduljanak és a Cion véréből származó uralkodót ünnepeljék üdvivalgásaikkal, akit mi készítünk elő a világ számára.
49. Jelenleg, mint világhatalom, megsebezhetetlenek vagyunk; mert, mihelyt az egyik állam megtámad bennünket, más államok állnak helyt értünk. Érinthetetlen pozícióinkat előmozdítja a gój népek végtelen alávalósága, akik a hatalom előtt csúsznak-másznak, a gyöngéssel szemben azonban irgalmatlanok, a vétségeket kérlelhetetlenül megbüntetik, a gonosztevőkkel szemben ellenben elnézők, egy szabad társadalmi rend ellentmondásait nem akarják tűrni, a vértanúságig békétűrően elviselnek egy merész uralomból kiinduló erőszakosságot.

Visszaéléseket tűrnek a jelenkor diktátoraitól, a miniszterelnöktől és a kamarai elnöktől, amelyek legcsekélyebbikéért húsz királyt fejeztek volna le!

50. Mivel magyarázható meg ez a sajátságos jelenség, a tömegeknek ez a következetlen magatartása látszólag egynemű eseményekkel szemben? Azzal magyarázható meg, hogy ezek a diktátorok képviselőik által bebeszéli a népnek, hogy szándékosan károsítják meg az államokat, még pedig magasabb cél elérése érdekében. A cél: a népek általános jóléte, azok testvériesülése, kölcsönös kötelezettség (szolidaritás) és egyenlőség.
Azt természetesen nem mondják meg a népnek, hogy ennek az egyesülésnek csakis a mi uralmunk alatt kell végbemennie! Így ítéli el a nép az igazakat és engedi büntetlenül a gonoszokat; a nép egyre jobban engedi magát meggyőzni arról, hogy mindent véghez tud vinni, csak akarnia kell. Ilyen körülmények között a nép tönkretesz minden nyugodt fejlődést és minden lépésnél csak újabb rendetlenséget idéz elő.
51. Ez a szó: „szabadság”, az emberi társadalmat minden hatalom ellen küzdelembe dönti: Isten és a természet hatalma ellen. Mihelyt elfoglaltuk a trónust, akkor ezt a szót ki fogjuk irtani az emberiség szókincséből, mert ez az állati hatalom összfogalma, amely a tömegeket vérszomjas vadállatokká változtatja át. Ezek az állatok persze álomba esnek, mihelyt vért élveztek;

akkor könnyen lehet bilincsekbe verni őket. Ha azonban nem itatják őket vérrel, akkor nem alusznak, hanem harcolnak.

IV. Jegyzőkönyv

52. Minden népállam a fejlődési fokok egész során megy keresztül. Az első fejezet a vak ember örült cselekedeteinek első napjához hasonlít, aki jobbra - balra ántorog. A második fejezet a néplázítás (demagógia) ideje, amiből a örv:nynélküliség (anarchia) keletkezik. Ez elkerülhetetlenül az erőszak uralmá- hoz (despotizmus) vezet, amely azonban nincsen többé nyilvánosan és törvényszerűen elismerve és ezért nem visel többé felelősséget. Emellett inkább egy láthatatlan és ismeretlen hatalomról van szó, egy titkos szövetekezésről, amely titokban működik és amelynek eszközei megválasztásában semmiféle korlátot sem kell figyelembe venni, amely mindenütt előtérbe tolja képviselőit és gyakori változtatásukból nem szenved kárt, hanem csak hasznot húz; ezek többek között már abban nyilvánulnak meg, hogy pénzt nem kell hosszú éveken át teljesített hűséges szolgálatok jutalmazására fordítani.

53. Kicsoda vagy kicsoda lenne képes arra, hogy ezt a láthatatlan hatalmat megdöntse? Hatalmunknak ugyanis ez a vonás az ismertetőjele!

A szabadkőművesek külső (profán) tevékenysége arra szolgál, hogy hatalmunkat és ennek céljait elfátyolozza; haditervünk, sőt még hatalmunk székhelye is mindenkor rejtve fog a nép előtt maradni.

54. A szabadság is ártalmatlan s az állami életben a népek jólétére gyakorolt hátrány nélkül hatásossá lehetne, ha az Istenbe vetett hitre és a felebaráti szeretetre támaszkodnék, ha távol tartaná magát az egyenlőség minden gondolatától, amellyel

a Teremtésnek alárendeltségen alapuló törvényei ellentmondásban állnak. Ilyen Istenvallás mellett a nép a papságtól vezetettne magát; a nép békességesen és szerényen lelkipásztorai kezétől vezetve haladna és a földi javak Istentől rendelt elosztásába nyugodtan beletörődne.

Ebből az okból feltétlenül meg kell semmisítenünk az Istenvallást; minden Istenre és a Szentlélekre vonatkozó gondolatot ki kell szakítanunk a gójok lelkéből és azt számszerű számításokkal és testi szükségletekkel kell pótolnunk.

55. Avégből, hogy a gójoknak ne engedjünk időt a gondolkodáshoz és a megfigyeléshez, gondolataikat a kereskedelemre és az iparra kell terelnünk. Akkor minden nép az előnyét fogja keresni és emellett közös ellenségük el fogja kerülni a figyelmüket!

Avégből, hogy a szabadság a gój társadalmat véglegesen felbontsa és feloszlassa, az ipart a játéközletekre kell felépíteni. Ez oda fog vezetni, hogy azok a kincsek, amelyeket az ipar a földből kiragadt, a gójok zsebeiből a játékosok zsebeibe, vagyis a mi pénztárainkba fognak vándorolni.

56. A gazdasági életben az elsőségért folytatott és a végsőleg megfeszített küzdelmeknek és a piac megrázkódtatásainak egy csalódott hideg és

szívtelen társadalmat kell életre hívniok; sőt ez már meg is történt. Ez a társadalom tökéletes ellenszenvet fog érezni a magas állami kormányzattal és a vallással szemben. Egyetlen tanácsadója a számítás, vagyis: az arany lesz! Ezzel valóságos pogány isteni tiszteletet fognak üzni azon élvezetekre való figyelemmel, amelyeket a pénz nyújthat. Amikor ennyire jutott a dolog, akkor a gójok alsó rétegei nem azért, hogy valami jót produkáljanak, hanem pusztán az előnyben részesített társadalmi osztályok iránti gyűlöletből, a hatalomért küzdő versenytársaink ellen, vagyis a művelt gójok ellen - bennünket fognak követni

V. Jegyzőkönyv

57. Az államalkotmány, mellyel formáját lehet egy társadalomnak adni, ahol mindenütt a megvesztegethetőség van uralmon, ahol csak ügyes fogásokkal, félig csalásszerű siberkedésekkel lehet vagyonhoz jutni, ahol a fajtalanság uralkodik, ahol az erkölcsösséget csak büntető rendelkezésekkel és szigorú törvényekkel lehet fenntartani, de semmi esetre sem önként követett alapelvekkel, ahol a hazaszeretetet és az Istenvallást világpolgárian meggyőződések fojtják el? Ilyen társadalom alkotmánya csak az erőszak uralmán nyugodhatik, amelyet önöknek az alábbiakban fogok leírni. Mi a kormányzat nagyobb egyesítését fogjuk megteremteni avégből, hogy segítségével minden hatalmat kezünkben egyesítsünk. alattvalóink állami életének minden ágát egy gép működéséhez hasonlóan új törvények által fogjuk szabályozni. Ezek a törvények apránként ki fognak küszöbölni minden legyengülést és szabadságot, amit a gójok megengedtek. Birodalmunkat a határtalan erőszakuralomnak kell jelképeznie, úgy, hogy minden időben és minden helyen abban a helyzetben kell lennie, hogy az elégedetlen gójok ellenállását csírájában elfojtsa.

Itt valaki azt a kifogást emelhetné, hogy az az erőszakuralom, amelyről beszélek, korunk haladásával össze nem egyeztethető, én azonban ennek ellenkezőjét fogom önöknek bebizonyítani.

58. Amíg a népek uralkodóikra úgy tekintettek fel, mint az isteni akarat megtestesítőire, készséggel vetették magukat alá a királyok egyeduralmának. Amidőn azonban személyes jogaikról szóló gondolatokat oltottunk beléjük, a királyokban már csak közönséges halandókat kezdtek látni. Az Isten kegyelméből valóság a nép szemében elvesztette minden jelentőségét. Amikor a néptől elraboltuk az Istenbe vetett hitet, a korona hatalma az utcára hullott. Itt szedtük fel azt, mint köztulajdont.

Azonkívül mesterei vagyunk annak a művészetnek, hogy a tömegeket és egyes személyeket szóban és írásban véghezvitt ügyes megoldozás, kigyósimaságú társadalmi formák és mindenféle apró eszközök által, amelyekről a gójoknak sejtelmük sincsen, a mi akaratunk szerint vezessük. Kormányzati művészetünk a legélesebb megfigyelésen és széttagoláson, a végső következtetés olyan finomságain alapszik, hogy velünk senki sem veheti fel a versenyt. Államférfiúi terveink kidolgozásában és titkos szövetkezéseink zárkózottsága és hatalma tekintetében sem mérkőzhetik velünk senki.

Velünk esetleg a jezsuitákat lehetne csak összehasonlítani, de értettünk hozzá, hogy őket a gondolattalan tömeg szemében lealacsonyítsuk, mert ők egy zárt testületet képeznek, mi azonban zárt testületünkkel a homályban maradunk.

Egyébként nem közömbös-e a világnak, vajon ki uralkodik fölötté: a katolikus egyház feje e, vagy a mi cionista vérből származó erőszakos királyunk (despotánk)? Reánk, a kiválasztott népre ez persze éppenséggel nem közömbös.

59. Ideig-óráig valamennyi gój együttes szövetsége győzedelmeskedhetne fölöttünk. E veszély ellen azonban meg vagyunk védve a gójok között uralkodó, mélyen begyökerezett, áthidalhatatlan egyenetlenség által. Mind hiába, mi nagyon is erősek vagyunk, velünk számolni kell! Manapság a hatalmak még a legkisebb egyezményt sem köthetik meg anélkül, hogy titokban a mi kezünk is benne ne legyen a játékban.

60. „Per me reges regnant - általam uralkodnak a királyok.” A prófétától azt tanultuk, hogy Isten maga választott ki bennünket az egész világ fölötti uralomra.

Isten maga adományozta nekünk a szükséges tehetséget avégből, hogy e nagy feladatra rátermetteknek bizonyuljunk. Még akkor is, ha az ellenséges táborban egy szellemi hős támadna, aki velünk küzdelembe bocsátkoznék, néki mégis alul kellene maradnia, mert az újonc általában nem mérkőzhetik sikerrel a kipróbált harcossal. A köztünk lefolyt küzdelem olyan kíméletlen lett volna, aminőt a világ még nem látott; ez a szellemi hős egyébként is későn jött volna.

61. Az állami gépezet valamennyi kerekét egyetlen erő hajtja, amely egészen a mi kezeinkben nyugszik: a pénz!

Tudósaink által kieszelt nemzetgazdasági tan a pénznek már régóta diadalmas hatalmi állást biztosított.

62. Avégből, hogy korlátlanul uralkodhassék, a pénz hatalomnak ki kell küzdenie a kereskedelemben és az iparban az egyeduralmat. Láthatatlan kezek már munkában vannak avégből, hogy ezt a tervet az egész világon megvalósítsák. Az ilyen monopólium az iparosnak politikai hatalmat ad; ez azonban a nép elnyomására szolgál. Napjainkban fontosabb dolog a népet lefegyverezni, mint azt hadba vezetni; fontosabb a lángbaborított szenvedélyeket előnyünkre felhasználni, mint azokat eloltani; fontosabb dolog idegen gondolatokat elfogadni és azokat felhasználni, mint ellenük küzdeni.

63. Kormányzatunk fő feladata a közvéleményt minden esemény bomlasztó megítélése által ellenálló képességében megbénítani, az embereket leszoktatnia gondolkodásról, amely ellenünk ágaskodhatnék fel és a meglevő szellemi erőket az üres beszéd-művészet handabandázásaira terelni.

64. A népek és egyes személyek minden időben a szót vették figyelembe a tett helyett; beérték a látszattal, anélkül, hogy megfigyelték volna, vajon a nyilvános életben az ígéreteket csakugyan a teljesülés követi-e? Ezért gyűléseket fogunk rendezni a nép számára, amelyeken nagy bőbeszédűséggel tisztázni fogjuk: mit tettünk az általános haladásért.

65. Minden párt és irányzat minden szabadelvű gondolatát el fogjuk sajátítani és meg fogjuk bízni szónokainkat, hogy addig csépeljék agyon ezeket a gondolatokat, amíg az embereket a szép beszédekkel kifárasztották és bennük utálatot keltettünk minden irányzat szónokaival szemben.

66. Avégből, hogy a közvélemény fölött uralkodhassunk, kétségeket és békétlenséget kell elvetnünk, amennyiben a legkülönbébb oldalokról addig nyilvánítunk egymásnak ellentmondó nézeteket, amíg a gójok ebben az útvesztőben többé nem tudnak eligazodni és arra a meggyőződésre jutnak, hogy a legjobb, ha az embernek államjogi kérdésekben egyáltalán nincsen véleménye, minthogy a népnek ezekben a dolgokban nincs meg a szükséges áttekintése és ezeket csakis az az ember tudja átlátni, aki maga vezeti a népet. Ez első titkunk!

A második, ügyünk sikerére nem kevésbé fontos titok abban áll: a nép hibáit és gyengeségeit lehetőség szerint szaporítani. Minden rossz szokást, szenvedélyt, a társas érintkezés minden szabályát annyira az élére kell állítani, hogy ebben az eszeveszett összevisszaságban többé senki se tudjon eligazodni és az emberek nem tudják majd egymást megérteni. Ily módon nem fog nehezünkre esni egyenetlenséget szítani minden pártban, mindazon erők gyűjtését amelyek még nem akarják magukat nekünk alávetni, megakadályoznunk és minden személyes tetterőt, amely ügyünket valami módon megzavarhatná, eleitől fogva elbátortalanítanunk.

67. Nincsen veszélyesebb dolog, mint a személyiség hatalma. Ha alkotó szellemi erőkkel van felruházva, akkor az többet képes véghezvinni, mint emberek milliói, akiket egymástól elidegenítettünk. Ez okból a gój társadalom nevelését oda kell irányítanunk, hogy minden olyad feladat elől, amely tetterőt és elszántságot követel, reménytelen gyöngeségben ölébe ejtse a kezeit.

Az az erőfeszítés, amelyet a cselekvés szabadsága előidéz, petyhüdtté teszi az erőket, mihelyt idegen szabadságra bukkan. Ebből súlyos erkölcsi összeütközések, csalódások és balsikerek keletkeznek.

68. Mindezen eszközökkel a gójokat annyira ki fogjuk fárasztani, hogy kénytelenek lesznek nekünk felajánlani a világuralmat.

Mi egész berendezésünkhöz képest máris abban a helyzetben vagyunk, hogy a világ minden kormányzati erejét éles átmenet nélkül felszívjuk magunkba és egy fő fennhatóságot alkossunk.

A mostani uralkodó helyébe egy rémképet fogunk helyezni, amely államfölötti igazgatásnak fogja magát nevezni. Karjai harapófogóhoz hasonlóan lesznek kinyújtva minden irányba és olyan hatalmas berendezést fog jelenteni, hogy uralmunk előtt minden nép meg fog hajolni.

VI. Jegyzőkönyv

69. Rövid idő alatt óriási egyedáruságokat (monopóliumokat) fogunk magunknak biztosítani, amelyek minden idegen versenyt kizárnak és részünkre hatalmas gazdagság forrását jelentik. Ezekről a zsidó egyedáruságoktól (monopóliumoktól) még a gójok legnagyobb vagyonai is oly módon fognak függeni, hogy azok a régi kormány összeomlását követő első napon éppúgy el fognak tűnni, mint az államok fizetőképességébe vetett bizalom (állami hitelek). Kérem az itt jelenlevő közgazdászokat, hogy ezen gondolat jelentőségét helyesen mérlegeljék.

Főfennhatóságunk hatalmát minden eszközzel ki kell fejlesztenünk, annak mindazok szemében védúrként és jótevőként kell megjelennie, akik nekünk önként alávetik magukat.

70. A gój nemesség mint állami hatalom eljátszotta a szerepét. Ebben a tekintetben nem kell vele többé számolnunk. Mint földbirtokos azonban azért van reánk kártékony hatással, mert életfenntartásának forrásai révén független tud maradni. Ezért az legyen a jelszó, hogy földbirtokától minden áron megfosszuk.

E cél elérése végett a legjobb eszköz: a földadó felemelése avégből, hogy a falusi birtok eladósodjék.

Ez az intézkedés a birtokot a feltétlen függőség állapotában fogja tartani. Öröklött tulajdonságai folytán a gój nemesség nem ért hozzá, hogy kevéssel beérje és ezért csakhamar tönkre kell mennie.

71. Ezzel egyidejűleg a kereskedelmet és az ipart fokozott védelemben kell részesítenünk s mindenekelőtt a játéküzletet (spekuláció) kell előmozdítanunk. Ez ellensúlyozásul szolgál nekünk az ipar egyre gyarapodó hatalma ellen. Tőzsdei játéküzlet nélkül az üzlet szaporítaná a polgári tőkét és hozzájárulna a mezőgazdaság emeléséhez, mivel ki tudná szabadítani a földbirtokot a bankok gyarmatrabszolgaságából. El kell érünk, hogy az ipar úgy a munkaerőket, mint a pénzt is felszívja a mezőgazdaságból és hogy a játéküzlet (spekuláció) által a világ minden kincsét a mi kezeinkbe szolgáltassák ki.

Akkor minden gój szegény flótás lesz, akkor azután meg fognak hajolni előttünk, hogy csak valahogyan fenntarthassák nyomorult életüket!

74. Avégből, hogy a gój ipart tönkretegyük, a játéküzleten (spekuláción) kívül még egy másik eszközzel is fogunk élni: a gójoknak a pompa, egy mindent felemészítő fényűzés utáni vágy fejlesztésével.

73. Fel fogjuk emelni a munkabéreket; ez azonban nem lesz hasznára a munkásoknak, mert ezzel egyidejűleg a mindennapi szükséglet tárgyainak áremelését fogjuk előidézni. Ürügyül ennél a mezőgazdaság és az állattenyésztés szorult helyzetét fogjuk használni.

74. A mezőgazdaságban és az iparban a termelés forrásait mesterségesen és mélyen alá fogjuk ásni, amennyiben a munkásokat törvénytelen ségekhez és iszákossághoz fogjuk hozzászoktatni és az országból el fogjuk távolítani a gójoknak minden szellemileg kiemelkedő tényezőjét.

75. Nehogy a gójok a dolgok valódi állapotát időnek előtte felismerjék, azt gondosan el fogjuk leplezni. Eszközüln ehhez közgazdasági tanaink szolgálnak, amelyekből látszólag az a komoly iparkodás beszél, hogy a munkásosztályért és a világot megmozgató közgazdasági alapelvekért teljes erővel lépünk sorompóba.

VII. Jegyzőkönyv

76. Az államok erős fegyverkezése, a rendőri szolgálat kialakítása: mindez a már csak előadott terveink megvalósítására szolgál. Gondoskodnunk kell, hogy kívülünk minden államban már csak a vagyontalanok és néhány tőlünk függő milliomos legyen, ezenkívül rendőrség és katonák.
77. Egész Európában és onnan kiindulólág más világrészekben is forrongást, veszekedést és ellenségeskedést kell előidézni. Ezzel kétszeres előnyt érünk el: először minden állam félni fog tőlünk, mert pontosan tudják, hogy minden időben tetszés szerint nyugtalanságot előidézni, vagy a régi rendet ismét helyreállítani mi tudjuk. Mindezek az országok hozzá vannak szokva, hogy bennünket szükséges rossznak tekintsenek.

Másodszor üzelmeink által össze fogjuk kuszálni mindazokat a szálakat, melyeket államjogi és gazdasági szerződésekkel és adósságlevelek segítségével minden állami kormányzat irányában fontunk. Avégből, hogy ezt a célt maradéktalanul elérhessük, a személyes tárgyalásoknál nagy körmönfonsággal és ravaszkodásokkal kell eljárunk; ellenben külsőleg, az ún. hivatalos iratváltásban, ellentétes eljárást fogunk követni és mindenkor tisztességtudónak és előzékenynek fogunk mutatkozni. Ha betartjuk ezeket az alapelveket, akkor a gój kormányok és népek amelyeket hozzászoktattunk ahhoz, hogy a látszatot készpénznek vegyék, bennünket majdan még az emberi nem jótevőinek és megmentőinek fognak tartani. 78. Mihelyt egy gój állam ellenszegülni merészkedik, abban a helyzetben kell lennünk, hogy szomszédait ellenre indítandó háborúra készítsük. Ha azonban a szomszédok is egy köves akarnak vele fújni és ellenünk eljárni, akkor meg kell indítanunk a világháborút.

79. Minden sikeres állami kormányzat legfőbb alapelve: minden vállalkozás legszigorúbb titokban tartása. Annak, amit az állam férfiú mond, éppenséggel nem kell megegyeznie azzal, amit tesz.
80. Kényszeríteniünk kell a gój kormányokat, hogy szélesen kidolgozott tervünket, amely már a kívánt befejezéshez közeledik, tetterősen támogassák. Eszközül ehhez a közvéleményt fogjuk palástul használni, amelyet titokban az ún. nyolcadik nagyhatalom - a sajtó - által a mi érdekünkben megoldoztunk. Egészen kevés kivételekkel, amelyek egyáltalán nem jönnek számításba, az egész sajtó a mi kezünkben van.
81. Az európai gój államok leigázását célzó tervünket néhány szóban fogjuk egybe foglalni: az egyiknek közülük hatalmunkat be fogják bizonyítani gyilkossági kísérletekkel, tehát a terroristák terrorja által. Ha arra kerülne sor, hogy valamennyi európai állam közös felkelésben egyesülne ellenünk, akkor amerikai, kínai és japán ágyúk fogják nekik nevünkben megadni a választ.

VIII. Jegyzőkönyv

82. Nekünk is fel kell fegyverkeznünk mindazokkal a küzdő eszközökkel, amelyeket ellenfeleink ellenünk használhatnának. Ezért be kell hatolnunk a törvénykönyvek minden finomságába és minden cselfogásába arra az esetre, ha döntéseket kell megejtenünk, amelyek túlságosan merészeknek és igazságtalanoknak tűnhetnek fel, mert fontos dolog, hogy ezeket a döntéseket akként fogalmazzuk meg, hogy azok a legmagasabb erkölcsi jogrend folyományaként tűnjenek fel.

83. Vezetőségünknek körül kell vennie magát a civilizáció minden segédeszközével, amelyben működnie kell. Erre valók mindenekelőtt a hírlapírók, jogtudósok, kormányzási tisztviselők, államférfiak és végül olyan személyiségek, akik a mi szakiskoláinkban különös előképzettségben részesültek.

84. Ezeket az embereket a társadalmi élet minden titkába be kell avatni. El fogják sajátítani azt a nyelvet, amely politikai betűkből és szavakból van összeállítva. Meg fogjuk ismertetni őket az emberi természetnek minden mélyebb alapjával és annak minden érzékeny húrjával, amelynek rezgésbe hozatalához nekik érteniök kell. Ezekhez a húrokhoz tartoznak: a gójok különleges szellemi irányzata, azok törekvései, hibái, bűnei és erényei, valamint az egyes osztályok és kasztok sajátos tanulságai. Magától értetődőleg kormányunk szellemileg erős munkatársainak, akikről beszélek, nem szabad a gójok soraiból kikerülniük, akik egytől egyig megszokták, hogy hivatalos kötelességeiknek eleget tegyenek anélkül, hogy arra gondolnának, hogy ezzel mi éressék el, anélkül, hogy meggondolnák, hogy reájuk miért van szükség.

Gój hivatalnokok gyakran aláírnak ügydarabokat anélkül, hogy azokat egyáltalán elolvasnák.

Az államot részint becsvágyból, részint érdekből szolgálják, de tulajdonképpen cél nélkül.

85. Vezetőségünket számtalan közgazdával fogjuk körülvenni. A zsidók kiképzésénél ugyanis a közgazdasági oktatás a legfontosabb tantárgy. A bankemberek, gyárosok, pénzemberek hatalmas tömegét neveljük ki magunknak és - ami a fődolog - milliomosok tömegét; mert a valóságban mégis csak a pénz hatalma dönt el mindent.

86. Amíg még veszedelmesnek tűnik fel az, hogy felelősségteljes állami állásokat zsidó testvéreinkkel töltsük be, addig azokat csak olyan személyekre fogjuk bízni, akiknek múltja és jelene kezeskedik értük. Ehhez hozzátartozik, hogy köztük és a nép között mélység tátongjon!

Nekünk ezeket az állásokat csakis olyan személyekre szabad bízunk, akik számot tarthatnak a halálos ítéletre, vagy a száműzetésre abban az esetben, ha utasításainknak nem tesznek eleget. Készeknek kell lenniök és el kell határozva lenniök arra, hogy érdekeinket az utolsó lélegzetvételig képviselni fogják.

IX. Jegyzőkönyv

87. Nekik alapelveink alkalmazásánál figyelembe kell venniök annak a népnek sajátosságait, amelynek területén tartózkodni és működni fognak. Alapelveink egyöntetű alkalmazása nem járhat sikerrel addig, amíg népünk nem a magunk módja szerint van nevelve. Ha azonban óvatosan fognak hozzá, akkor azt fogják látni, hogy már egy évtized elegendő ahhoz, hogy még a legszilárdabb jellemet is meg lehessen változtatni. Akkor egy új népet sorozhatunk be azon népek közé, melyek már alávetették magukat nekünk.

88. Mihelyt uralomra jutunk, a régi szabadelvű csatakiáltást: „Szabadság, egyenlőség, testvériség!”, melyet alapjában véve szabadkőműves páholyaink dobtak be a világba, a szavak olyan csoportjaival fogjuk pótolni, amelyek csak egy gondolatot fejeznek ki. Ezt fogjuk mondani: „Szabadságra való jog, az egyenlőség kötelessége, a testvériség példaképe” és ezzel a bakkecskét szarvainál fogjuk megragadni.

A valóságban a mienken kívül már minden uralkodói hatalmat eltávolítottunk, ámbar, jogilag véve, még sok van belőle. Ha manapság valamely állam tiltakozik ellenünk, akkor ez csak a forma kedvéért történik, sőt tudtunkkal és akaratunkkal.

89. Szükségünk van az antiszemitizmusra avégből, hogy összetartsuk az alsóbb rétegekből származó testvéreinket. Ezt nem akarom közelebbről fejtegetni, mert erről a tárgyról már ismételten beszéltünk.

90. Mi csakugyan nem ismerünk akadályokat. Fennhatóságunkat abban az egészen törvényen kívüli formában gyakoroljuk, amelyet az „erőszakos uralom”(diktatúra)szóval szokásos megjelölni. Teljes meggyőződéssel mondhatom, hogy ez idő szerint mi vagyunk a törvényhozók: mi törvényt ülünk és mi gyakoroljuk a végrehajtó hatalmat, mi büntetünk és kegyelmezünk, mi ülünk lóháton, mint valamennyi hadseregünk vezérei. Minket erős akarat vezérel, minthogy mi vettük át egy hajdan hatalmas párt örökét, amely most egészen tőlünk függ.

Fékezhetetlen becsvággyal, lángoló kapzsisággal, kíméletlen bosszúvággal és kérlelhetetlen gyűlölettel rendelkezünk.

91. Tőlünk indul ki a rémkísérlet: a széleskörű terror.

92. Szolgálatunkban minden nézet és irányzat emberei állnak: férfiak, akik ismét be akarnak vezetni egy királyi kormányt, népcsalók (demagógok), szocialisták, kommunisták és mindenféle légvárépítők (utópisták).

Mi mindnyájukat járomba fogtuk a magunk számára.

Mindegyikük a maga helyén ássa alá az államhatalom utolsó támaszait és megdönteni igyekszik a fennálló államrendet. Ilyen intézkedésekkel kínozzuk valamennyi kormányt. Mindenki nyugalom után vágyódik és kész arra, hogy az édes békeség kedvéért mindent feláldozzon. Mi azonban nem hagyjuk őket nyugton mindaddig, amíg világfőkormányunkat nyíltan és feltétlenül el nem ismerték.

A nép nyög és egy általános nemzetközi megegyezés útján követeli a társadalmi (szociális) kérdés megoldását. Minthogy azonban minden nép pártokra szakadt és a pártküzdelem nagy eszközöket követel meg, ennél fogva minden párt és nép tőlünk függ, mert a pénz kizárólag nálunk van.

93. Tarthatnánk tőle, hogy a zsidóságon kívül az uralmon levők látó erői egyesülnek a népek világtalan erőivel.
Csakhogy megtettünk minden elővigyázati rendszabályt arra nézve, hogy ilyen lehetőségeket megakadályozzunk. A két erő között kölcsönös rémuralom alakjában falat állítottunk fel. Ily módon a nép vak tömege támaszunk marad. Mi és csakis egyedül mi fogunk vezetőkül szolgálni és végül őket egészen céljaink felé fogjuk irányítani.
94. Nehogy a vak kivonja kezét vezetőségünkől, időről időre a legszorosabb közösségbe kell lépnünk a néppel. Ha ezt nem lehet személyesen véghez vinni, akkor ennek legmegbízhatóbb testvéreink útján kell megtörténnie. Ha egyszer hatalomként vagyunk ismerve, akkor a néppel személyesen fogunk beszélni az utcákon és a tereken és meg fogjuk tanítani őket arra, hogy államjogi kérdésekben tegyék magukévá azt a felfogást, amelyre éppen szükségünk van.
Senki sem tudja megvizsgálni, hogy a falusi iskolákban a népet mire oktatják. Amit azonban a kormány megbízottja, vagy az uralkodó maga mond a népnek, az futótűzként terjed végig az országon, mert a nép hangja azt elviszi a szélrőzsa minden irányába.
95. Nehogy a gójok minden berendezéseit elpusztítsuk, a legnagyobb körültekintéssel fogtunk neki a munkához és elsősorban csak a mozgó rugók végeit ragadtuk meg, amelyek által minden folyamatban tartatik. Ezek a mozgó erők annakelőtte szigorúan, de igazságosan voltak elosztva, mi azonban szabadelvű önkény által pótoljuk azokat. Ily módon aláássuk az igazságszolgáltatást, a választási rendet, a sajtót, a személyes szabadságot és mindenekelőtt a nép nevelését és műveltségét, mint minden valódi szabadság sarkkővét.
96. Elbutítottuk, félrevezettük és megrontottuk a gój ifjúságot.
Ezt a célt azzal értük el, hogy nevelésüket hamis alapelveken és tanokon építettük fel, amelyek hazug volta előttünk nagyon is ismert volt, amelyeket azonban mégis alkalmaztunk.
97. A fennálló törvényeket nem változtattuk meg ugyan azonnal, azonban az ellentétes értelmezések által azokat tökéletesen elferdítettük. Ezen az úton várakozás ellenére nagy sikereket értünk el. Elsősorban sok értelmezés által elhomályosítottuk a törvényeket és azután lassanként azok ellenkezőjére változtattuk meg azokat. Az állami kormányzat elvesztett minden áttekintést és végül maga sem tudott többé eligazodni a rendkívül összezilált és ellentmondásokkal teli törvényhozásban. A legjobb lelkiismeret szerinti joggyakorlat elmélete fejlődik ki ebből, a törvénykönyv szerinti joggyakorlat helyett.
98. Önök azt az ellenvetést tehetik, hogy a gójok fegyverrel a kezükben fognak bennünket megtámadni, mihelyt idő előtt fel fogják fedezni, miként függ össze minden.
Erre az esetre egy utolsó, rettenetes eszközt tartunk a kezünkben, amelytől még a legbátrabb szívűeknek is meg kell remegniük. Nemsokára a világ minden fővárosa földalatti vasúttal lesz behálózva. Alagútaikból a bennünket fenyegető veszély esetében az összes fővárosokat minden berendezéssel és okirattal együtt fel fogjuk robbantani.

X. Jegyzőkönyv

99. Ezúttal korábbi fejtegetéseim ismétlésébe fogok. Arra kérem önöket, emlékezzenek vissza arra, hogy a kormányok és a népek az államkormányzatban beérik a látszattal. Miként is ismerjék fel a dolgok igazi állását, mikor képviselőik saját hasznukat és boldogságukat helyezik a közérdek fölé? Reánk nézve e körülmény felismerése a legnagyobb jelentőséggel bír. Segítségünkre lesz akkor, amikor tárgyalni fogjuk az államhatalom elkülönítését, a szólásszabadságot, a sajtó és a vallásszabadságot, a gyülekezési jogot, a törvény előtti egyenlőséget, a tulajdon és a lakás sérthetetlenségét, a közvetett megadóztatást és a törvények visszaható erejét.

Mindezekről a kérdésekről a néppel soha sem szabad nyíltan és kérlelés nélkül beszélni.

Ha elkerülhetetlenül szükséges e kérdések érintése, akkor sem szabad aprólékosságba bocsátkoznunk, hanem egy újkorú (modern) törvénykezés alapelveit csak általános frázisokban szabad elismernünk. Ennek a tartózkodásnak a jelentősége kézenfekvő. Amíg nyíltan nem foglaltunk el álláspontot, még mindig megmarad részünkre az a lehetőség, hogy az egyik vagy másik pontot kizárhassuk, ha azonban a népjogok egyszer fel vannak sorolva, akkor azok már engedélyezve is látszanak lenni.

100. A nép az államférfiak sorában szereti és tiszteli a nagy szellemeket; erőszakosságaikat a következő módon ítéli meg: „Ez aljas volt, de igen ügyes! Ez gatzett, de nagyszerű kivitelben! Micsoda arcátlansággal keresztülvivel!” Számítunk arra, hogy valamennyi népet meg tudjuk nyerni egy olyan, teljesen új államépület felállítására, amely már hosszú idő óta szemeink előtt lebeg. Ezért kell mindenekelőtt arról gondoskodnunk, hogy vezéreink olyan személyiségek legyenek, akik példátlan vakmerőséggel és szellemi erővel törtetnek céljuk felé. Akkor útunkon meg fogunk törni minden ellenállást.

101. Amikor majd keresztülvittük az általunk tervezett államfelforgatást, akkor ezt fogjuk mondani a népeknek:

„Idáig minden rémségesen rosszul ment, ti valamennyien ki vagytok merülve a szenvedéstől és a bánattól. Nézzétek, mi megszüntetjük szenvedéseitek okait: a népek szerinti elkülönültséget, az országhatárokat, a pénznemek különféleségét.

Ti természetesen pálcát törhettek felettünk, de vajon igazságos lehet-e az ítéletetek, ha azt akkor mondjátok, mielőtt kipróbáltátok azt, amit mi nektek adni akarunk?” Akkor ujjongva fognak ünnepelni bennünket és hangos lelkesedéssel a tenyerükön fognak hordozni minket.

A szavazás formája, amelynek segítségével uralomra jutottunk és amelyhez mi az emberiség legmélyebb fokán álló tagjait szoktattuk, mert összejöveleket rendeztünk és megállapodásokat készítettünk -meg fogja tenni utolsó szolgálatait; ez a forma utoljára fog szőnyegre jutni és emellett azt az egyhangú kívánságot fogja kifejezésre juttatni, hogy velünk közelebbi érintkezésbe lépjenek, mielőtt rólunk ítéletet mondanának.

102. Avégből, hogy ezt a célt elérhessük, előbb be kell vezetnünk az általános választójogot, társadalmi állásra és vagyonra való tekintet nélkül, hogy megalkossuk a többség egyeduralmát (abszolútizmusát), amelyet csupán a társadalom művelt rétegeiből sohasem nyerhetnénk meg.

103. Miután így mindenkit hozzászoktattunk az önrendelkezés gondolatához, meg fogjuk semmisíteni a gój-család jelentőségét és nevelőértékeit. Meg fogjuk akadályozni, hogy nagytehetségű személyiségek keletkezzenek, mert az általunk vezetett tömeg nem fogja megengedni a felemelkedést, sőt azt se, hogy megértessék magukat. Mert hiszen hozzá van szokva ahhoz, hogy csak bennünket kövessen, minthogy mi jól megfizetjük engedelmességét és figyelmét. Ily módon egy vakon alkalmazkodó hatalmat szerzünk magunknak, amely nem is lesz képes arra, hogy azon képviselőink akarata ellenére, akikre e tömeg vezetését bíztuk, valamire vállalkozzék.

Mindezekről a kérdésekről a néppel soha sem szabad nyíltan és kérések nélkül beszélni.

Ha elkerülhetetlenül szükséges e kérdések érintése, akkor sem szabad aprólékosságba bocsátkoznunk, hanem egy újkorú (modern) törvénykezés alapelveit csak általános frázisokban szabad elismernünk. Ennek a tartózkodásnak a jelentősége kézenfekvő. Amíg nyíltan nem foglaltunk el álláspontot, még mindig megmarad részünkre az a lehetőség, hogy az egyik vagy másik pontot kizárhassuk, ha azonban a népjogok egyszer fel vannak sorolva, akkor azok már engedélyezve is látszanak lenni.

104. A nép az államférfiak sorában szereti és tiszteli a nagy szellemeket; erőszakosságaikat a következő módon ítéli meg: „Ez aljas volt, de igen ügyes! Ez gaztett, de nagyszerű kivitelben! Micsoda arcátlansággal keresztülvive!”

Számítunk arra, hogy valamennyi népet meg tudjuk nyerni egy olyan, teljesen új államépület felállítására, amely már hosszú idő óta szemünk előtt lebeg. Ezért kell mindenekelőtt arról gondoskodnunk, hogy vezéreink olyan személyiségek legyenek, akik példátlan vakmerőséggel és szellemi erővel törtetnek céljuk felé. Akkor útunkon meg fogunk törni minden ellenállást.

105. Amikor majd keresztülvittük az általunk tervezett államfelforgatást, akkor ezt fogjuk mondani a népeknek:
„Idáig minden rémségesen rosszul ment, ti valamennyien ki vagytok merülve a szenvedéstől és a bánattól. Nézzétek, mi megszünte tük szenvedéseitek okait: a népek szerinti elkülönültséget, az országhatárokat, a pénznemek különféleségét.

Ti természetesen pálcát törhettek felettük, de vajon igazságos lehet-e az ítéletek, ha azt akkor mondjátok, mielőtt kipróbáltátok azt, amit mi nektek adni akarunk?” Akkor ujjongva fognak ünnepelni bennünket és hangos lelkesedéssel a tenyerükön fognak hordozni minket.

A szavazás formája, amelynek segítségével uralomra jutottunk és amelyhez mi az emberiség legmélyebb fokán álló tagjait szoktattuk, mert összejöveteleket rendeztünk és megállapodásokat készítettünk - meg fogja tenni utolsó szolgálatait; ez a forma utoljára fog szőnyegre jutni és emellett azt az egyhangú kívánságot fogja kifejezésre juttatni, hogy velünk közelebbi érintkezésbe lépjenek, mielőtt rólunk ítéletet mondanának.

106. Avégből, hogy ezt a célt elérhessük, előbb be kell vezetnünk az általános választójogot, társadalmi állásra és vagyonra való tekintet nélkül, hogy megalkossuk a többség egyeduralmát (abszolutizmusát), amelyet csupán a társadalom művelt rétegeiből sohasem nyerhetnénk meg.

107. Miután így mindenkit hozzászoktattunk az önrendelkezés gondolatához, meg fogjuk semmisíteni a gój-család jelentőségét és

nevelőértékeit. Meg fogjuk akadályozni, hogy nagytehetségű személyiségek keletkezzenek, mert az általunk vezetett tömeg nem fogja megengedni a felemelkedést, sőt azt se, hogy megértessék magukat. Mert hiszen hozzá van szokva ahhoz, hogy Csák bennünket kövessen, minthogy mi jól megfizetjük engedelmisségét és figyelmét. Ily módon egy vakon alkalmazkodó hatalmat szerzünk magunknak, amely nem is lesz képes arra, hogy azon képviselőink akarata ellenére, akikre e tömeg vezetését bíztuk, valamire vállalkozzék.

A nép készséggel alá fogja vetni magát uralmunknak, mert tudni fogja, hogy tőlünk függ a munka, mindenféle alkalmazás és minden előny.

108. Vezetőségünk tervének egy főből kell kipattania, mert sohasem erős hatalom az, amelyet számtalan fej akar kiépíteni. Ennélfogva mi tudjuk, mit kell keresztülvinni, az előírásokat azonban sohasem szabad kritika tárgyává tennünk. Különb az összervezet egyedülálló nagyságát, az egyes részek összefüggését, minden egyes pont hatását, amelynek titkos értelme elrejtve marad, könnyen megsemmisíthetnék. Ha az ilyen művet sok elvbarát elbírálásának és szavazatának vetnénk alá, akkor az elkerülhetetlenül magán viselné számos félreértés nyomát, mert nem mindenki képes arra, hogy az egésznek legmélyebb értelmét és összefüggését kitapogathassa. Terveinknek erővel teljesen és célszerűen kell kigondolva lenniök. Ezért nem szabad vezérünk tervezetét gyöngyökként a disznóknak martalékul odahajítani és nem szabad azt bírálgatni engedni szűkebb körben sem.

Ezek a tervek a fennálló társadalmi berendezést - egyelőre - nem fogják megdönteni. Ezek csupán annak gazdasági alapját és ezzel kapcsolatban fejlődésük menetét fogják megváltoztatni, mely ily módon végül azon az úton fog haladni, amelyet mi kijelöltünk.

109. Minden államban a legkülönbébb megjelölések alatt, de megközelítőleg azonos berendezések vannak, mint: népképviselő, minisztériumok, államtanácsok, legfelsőbb bíróság, törvényhozó és végrehajtó testületek. Az állami berendezések egymáshoz való vonatkozásait megmagyaráznom nem kell, mindezt jól ismerik, csak arra kérem önöket: ragaszkodjanak ahhoz, hogy ezen állami berendezések mindegyikének az államéletben valamilyen fontos feladatot kell betöltenie. Itt a „fontos” szót nem vonatkoztatom a hivatalra, hanem a feladatra; ennekfolytán nem a hivatalok a fontosak, hanem a feladatok, amelyeket be kell tölteniök. A hivatalok elosztották maguk között az állami élet minden fontos ágát: a közigazgatást, a törvényhozást és a végrehajtó hatalmat, azért ezek az állam testében ugyanazt a működést fejtik ki, mint az emberi testnek a tagjai. Mihelyt megsértettük az állami gépezetnek valamely fontos szervét, az állam az emberi testhez hasonlóan megbetegedik és elpusztul.

110. Miután az állam testébe bevezettük a szabadelvűség mérget, megmérgeztük azzal az egész állami szervezetet.

Manapság minden állam már halálos betegségben: vérmérgezésben szenved. Most már csak be kell várnunk a végső halálküzdelmet.

111. A szabadelvűség az önkormányzatokat, amelyekben a gójok céljukat látták - alkotmányos államokkal pótolja. Minden alkotmány - mint önök is tudják - magas iskola a gyűlölet, civakodás és meddő pártviszály

részére, amely megbénítja az állam erejét és annak életmegnyilvánulásait, megfosztja azt minden egyéni értéktől. A szónoki emelvény csakúgy, mint a sajtó, az uralkodókat tétlenségre és tehetetlenségre ítélte és haszontalanokká és feleslegesekké tette őket. Ezért már sok országban megfosztották őket trónjuktól. Azóta vette kezdetét a népuralom korszaka, melyben a törvényesen uralkodott királyokat szalmabábukkal pótoltuk, amelyeket

a nép tömegéből a nekünk rabszolgákként engedelmeskedő kegyencek közül „elnök”-ökké választottunk ki. Ez volt az az akna, amellyel - higgyék el nekem! - nem egy, hanem valamennyi gój nép állami berendezését aláaknáztuk.

112. Nemsokára be fogjuk vezetni azt az alapelvet, hogy az elnökök felelősek cselekedeteikért, s akkor az intézkedések keresztülvitelénél nem kell semmiféle korlátot felállítanunk, minthogy a felelősség teljesen szalmabábuinkra fog hárulni. Nekünk elégtételül fog szolgálni, ha ezáltal meg fognak ritkulni azoknak sorai, akik hatalomra törekszenek. Sőt előrelátható, hogy sok esetben lehetetlen lesz az elnöki állásra alkalmas személyiséget találni. Ebből csak nagy nyugtalanságok keletkezhetnek, amelyek az államokat végleg tönkre fogják tenni.

Avégből, hogy elérjük ezt az általunk óhajtott eredményt, olyan elnökök megválasztásáról fogunk gondoskodni, akiknek múltjában valamilyen sötét pont, valamilyen 'panama' van.

Akkor ezek az utasításaink hűséges keresztülvivői lesznek. Egyrészt folyton attól kell rettegniük, hogy leleplezésekkel fogunk előállni, amelyek őket lehetetlenné teszik, másrészt, mint minden ember, attól az érthető igyekezettől lesznek áthatva, hogy az egyszer elért hatalmi pozícióban megmaradhassanak avégből, hogy az elnököt megillető előjogokat és pompát minél hosszabb ideig élvezhessék. A képviselőház fogja őt megválasztani, fedezni és megvédelmezni, mi azonban meg fogjuk fosztani a kamarát attól a jogtól, hogy törvényeket hozzon javaslatba, vagy váitoztasson meg. Ellenkezőleg, ezt a jogot a felelős elnökre fogjuk átruházni, aki szalmabáb kezéinkben. Ezzel az elnök hatalma természetesen számtalan támadás célpontjává lesz. Mi azonban az önvédelem eszközeként fel akarjuk őt ruházni azzal a joggal, hogy feloszlathassa a képviselőházat és hogy új választások útján kieszközölhesse a nép újabb döntését, ugyanazon népet, amelynek többsége vakon követi utasításainkat.

Ettől függetlenül az elnököt fel fogjuk ruházni azzal a joggal, hogy hadiállapotot rendelhessen el. Ezt a jogot azzal fogjuk megindokolni, hogy az elnöknek, mint a honvédelem fejének, mindenkor abban a helyzetben kell lennie, hogy e felett rendelkezhessek, miután reá, mint az állam felelős képviselőjére hárul az a kötelesség, hogy az új alkotmányt támadások ellen megvédelmezze és a népállam ifjú szabadságát megvédje.

113. Minden további nélkül világos, hogy a szentélyhez vezető kulcsok ilyen körülmények között a mi kezeinkben vannak és hogy kívülünk senki más nem fogja a törvényhozást vezetni.

A népállam új alkotmányának életbeléptetésével a képviselőház az államtitok megóvásának ürügye alatt meg fogjuk fosztani attól a jogától, hogy a kormány intézkedései felől kérdéseket tehessen. Ezenkívül a népképviselők számát az új alkotmányban a legkisebb mértékre fogjuk korlátozni. Ezzel egyidejűleg elértük a politikai szenvedélyeknek és az államkormányzat gyakorlására irányuló igyekezetnek lényeges lehülését.

Ha a csekély létszám mellett, várakozás ellenére, ellenszegülés mutatkoznék, akkor ezt egy, a néphez intézett felhívással meg fogjuk törni. A birodalmi elnökre hárul az a feladat, hogy a képviselőház és a szenátus elnökeit, valamint ezek helyetteseit kinevezze. A népképviselők üléseit meg fogjuk szüntetni; ezek helyett az elnököt, mint a végrehajtó hatalom viselőjét illesse meg az a jog, hogy a népképviselőt egybehívja, vagy feloszlassa. Feloszlátás esetében az új ülés kezdetét tetszés szerint elhalaszthatja. Avégből, hogy az elnököt megóvjuk attól, hogy terveink keresztülvitele előtt ilyen, alapján véve törvénytelen eljárás miatt felelősségre vonassék, a minisztereket és a többi magasrangú hivatalnokokat környezete útján ellátjuk azzal a tanáccsal, hogy az elnök intézkedéseit önálló eljárások által kijátssza, ezért azonban ő maga is viselje a felelősséget. Ilyen meghatalmazások adását főleg a legmagasabb bíróságnak, az államtanácsnak és a minisztertanácsnak ajánljuk, nem pedig egyes személyiségeknek.

Az elnök a fennálló törvényeket, melyek különféle magyarázásokra adnak alkalmat, mindig a mi értelmezésünk szerint fogja magyarázni; hatályon kívül fogja azokat helyezni, ha ilyen intézkedések szükségességére utasítjuk őt. Azonkívül felruházzuk azzal a joggal, hogy rövidlejárátú, új törvényeket, sőt az alkotmány módosításait is javaslatba hozza, hiszen indokolásul csupán azt kell mondania, hogy ezeket az intézkedéseket az állam érdeke kívánja meg.

Ily módon apránként, lépésről-lépésre megsemmisíthetjük mindazt, amit eredetileg, uralkodásunk kezdetében a népállamok alkotmányaiba fel kellett vennünk. Észrevétlenül el fognak tűnni az alkotmányos jogok utolsó nyomai is, míg végül elérkezik majd az az idő, amelyben egyeduralkodó nevében nyíltan magunkhoz ragadunk minden kormányhatalmat.

114. Világuralkodónk elismerése már megtörténhetik, mielőtt minden alkotmány véglegesen ki lesz küszöbölve. A legkedvezőbb pillanat akkor fog elérkezni, amikor a hosszú nyugtalanságoktól meggyötört népek, látva uralkodóiknak általunk előidézett tehetetlenségét, ebben a felkiáltásban fognak kitörni: „Távolítsuk el őket és adjatok nekünk egy egyetlen világuralkodót, aki mindannyiunkat egyesít és aki megszünteti az örökös civódás okait - az állami határokat, a vallást és az államadósságokat -, aki végre elhozza a békét és a nyugalmat, amit hasztalanul reméltünk uralkodóinktól és a népképviselőteinktől. „

Önök maguk is pontosan tudják, hogy hosszú és fáradtságos munka szükséges ahhoz, hogy valamennyi népet ilyen felkiáltásra bírjunk. Megállás nélkül minden országban meg kell mérgeznünk a népeknek és az államoknak egymáshoz való viszonyát; minden népet irigység és gyűlölet által, veszekedéssel és háborúval, sőt nélkülözések, éhség és járványok terjesztése által annyira meg kell puhítanunk, hogy a gójok ne találjanak más kibúvót, minthogy alávéssék magukat pénzhatalmunknak és tökéletes uralmunknak.

Ha lélegzethez engedjük jutni a népeket, akkor a várvavárt pillanat kétségkívül sohasem fog bekövetkezni.

XI. Jegyzőkönyv

115. Az államtanács hangsúlyozni fogja az uralkodó hatalmát; mint a törvényhozó hatalom látható részére, az a feladat hárul rá, hogy a törvények és rendeletek szövegét részleteiben kidolgozza. Az alkotmány alapelvei tehát abból állnak, hogy megalkotjuk a törvényeket és igazságot szolgáltatunk. Ez meg fog történni: 1. a törvényhozó testületek határozatai által, amelyeknek „javaslatok” alakjában meg fogjuk adni a szükséges utasításokat, 2. az elnök általános rendeletei, a szenátus és az államtanács rendelkezései által, utóbbiak miniszteri rendeletek alakjában; 3. egy államcsíny részére alkalmas időpont kiválasztásával.

116. Miután eljárásunk módját nagy vonásokban vázoltuk, még néhány részletre akarunk kiterjeszkedni, melyek a teljes győzelemhez fognak bennünket segíteni. E részletek alatt értem a sajtószabadságot, a gyülekezési jogot, a vallásszabadságot, az általános, egyenlő választójogot és sok egyebet, aminek közvetlenül az államcsíny után el kell tűnnie az emberiség szellemi fegyvertárából, vagy amit tősgyökerestül át kell majd alakítani.

Az államcsíny nyújtja nekünk az egyetlen lehetőséget az általunk óhajtott alkotmánynak egycsapásra való bevezetéséhez.

Minden későbbi észrevehető módosítás nagy veszedelmeket rejt magában. Ha új korlátozásokat hoz és ha azt nagy szigorral viszi keresztül, akkor képes az embereket helyzetüknek további rosszabbodása feletti félelmükben a kétségbeesésbe hajszolni. Ellenben, ha az eddigi határozatok enyhítését tartalmazza, akkor az emberek azt fogják mondani, hogy beláttuk, hogy nincsen igazunk és akkor a csalhatatlanságunkba vetett bizalmat örökre elvesztettük; azt fogják hangoztatni, hogy félünk s ezért előzékenységet kell mutatnunk. Senki sem lesz érte nekünk hálás, mert az enyhítéseket mindenki a mi magától értendő kötelességünknek fogja tartani. Az új alkotmány minden módosítása tehát csak ártalmunkra lehet. Ellenkezőleg, nekünk azt mint egy önmagában zárt egészet abban a pillanatban kell a gój népekre rátukmálnunk, amikor ezek az éppen véghezvitt államcsínnytől még el vannak kábulva és erőiknek még nincsenek birtokában. Fel kell ismerniök:

mi oly erősek, oly megsebezhetetlenek, oly hatalmasak vagyunk, hogy nekünk nem kell velük törődnünk, hogy mi nemcsak az ő kívánságait nem fogjuk figyelembe venni, hanem készek és képesek vagyunk érzelmi kitöréseket minden pillanatban és minden helyen megingathatatlan hatalommal elnyomni.

Ha a gójok egyszer tudomására jutottak annak, hogy mi az egész hatalmat magunkhoz ragadtuk és hogy kereken visszautasítjuk azt, hogy a hatalmat velük megosszuk, akkor a rémülettől be fogják húyni a szemüket és tétlenül fogják bevárni a bekövetkezendő eseményeket.

117. A gójok olyanok, mint egy ürücsorda, mi, zsidók ellenben farkasok vagyunk! Tudják önök, mi lesz a juhokból, ha a farkasok betörnek csordáikba? Le fogják zárni szemüket és csendben fognak maradni, mert meg fogják nekik ígérni minden elrabolt szabadság visszaadását, mihelyt a béke minden ellensége le lesz küzdve és minden párt le lesz igázva.

Kell-e mondanom önöknek, hogy a gójok meddig fognak várni jogaikba való visszahelyezésükre?

118. Mi kigondoltunk egy nem-igaz államtant és ezt fáradhatatlanul csepegtettük a gójok lelkébe anélkül, hogy időt engedtünk volna nekik ahhoz, hogy öntudatra ébredjenek. Ez azért történt, mert célunkat csak kerülő utakon érhetjük el, mert az egyenes út meghaladja szétszórt törzseink erejét. Ezért alapítottuk meg a titkos zsidó szabadkőműves páholyokat. Senki nem ismeri azokat és azok céljait, legkevésbé a címeres gój ökrök, akiket rábeszélünk a nyílt szabadkőműves páholyokban való részvételre azért, hogy testvéreiknek port hintsünk a szemébe. Isten nekünk, mint kiválasztott népnek, megadta azt a kegyelmet, hogy a világon szétszóródjunk. Törzsünknek ebben a látszólagos gyengeségében rejlik erőnk, amely máris a világalalom küszöbéhez vezetett bennünket.

Az alapkö már le van téve, most már csak az épület befejezéséről van szó.

XII. Jegyzőkönyv

119. A „szabadság” szót, amelyet különféle módon lehet értelmezni, mi így magyarázzuk: szabadság alatt értjük azt a jogot, hogy azt tehessük, amit a törvény megenged.

A fogalom ekkénti értelmezése a szabadságot teljesen kiszolgáltatja nekünk, mert a törvények azt semmisítik meg vagy állítják fel, amit mi a fent kifejtett irányvonalak szerint kívánunk.

120. A sajtóval a következőképpen fogunk eljárni. Minő szerepe van most a sajtónak? A sajtó arra szolgál, hogy a népszenvédélyeket az általunk kívánt értelemben lángralobbantsa, vagy hogy önző pártcélokat előmozdítsa. A sajtó üres, igazságtalan és hazug. A legtöbb ember nem is tudja, vajon a sajtó kinek szolgál tulajdonképpen. Mi kötőféket fogunk reá helyezni és a gyeplőt feszesen fogjuk tartani. Hasonló módon fogunk eljárni egyéb sajtótermékekkel is: mert mit használhat az, ha megszorítjuk a sajtó támadásait, de vitairatokban hazugság által gúny tárgyává teszünk bennünket? Mi a közvélemény ellátását, amely már amúgy is sok pénzt emészt fel, a cenzúra útján az állam egyik bevételi forrásává fogjuk tenni. Egy újságbélyegadót fogunk életbeléptetni és újságok, valamint nyomdák alapításánál jótállási összegeket fogunk szedni, amely intézkedéseknek kormányunkat a sajtó minden támadása ellen meg kell védelmeznünk. Ha ennek ellenére is támadások érnék, akkor kíméletlenül pénzbírságokat fogunk kiróni. Intézkedések, aminők a bélyegadó, jótállások és pénzbírságok, a kormánynak nagy bevételeket fognak juttatni. Pártlapoknak pénzbírságoktól nincs mit tartaniuk, egy második támadásnál azonban meg fogjuk azokat szüntetni. Senkinek sem szabad politikai állásunkat vagy csalatkozhatatlanságunk tekintélyét büntetlenül érintenie. Egy újság vagy folyóirat elnyomásának ürügyéül mindig azt fogjuk állítani, hogy az a közvéleményt ok nélkül fellázította. Egyébként arra kérem önöket, vegyék figyelembe, hogy az ellenünk irányított támadások olyan lapok részéről is bekövetkezhetnek, amelyeket magunk alapítottunk. Ily támadások azonban mindig azokra a pontokra fognak szorítkozni, melyeket megváltoztatás céljából magunk jegyeztünk elő.

121.Előzetes jóváhagyásunk nélkül semmiféle hír sem fog nyilvánosságra jutni. Ezt a célt részben már most is elérjük azáltal, hogy az újdonságok a világ minden tájáról néhány híradó-hivatalba folynak össze, ott feldolgozás alá vétetnek és csak azután kézbesítetnek az egyes szerkesztőségeknek, hatóságoknak stb. Ezek a híradó-hivatalok lassanként egészen kezeinkbe fognak kerülni és csakis azt fogják nyilvánosságra hozni, amit nekik előírunk.

Már most is sikerül a gój társadalom gondolatvilágát oly módon uralnunk, hogy a világeseményeket majdnem valamennyi gój azon szemüvegek tarka üvegein keresztül nézi, melyeket mi rakunk az orrukra. Már most is

az egész világ egyetlen állama sem képes védekezni az ellen, hogy tudomásunkra jusson mindaz, amit a gójok ostobaságukban „államtitoknak” neveznek.

Egyetlen lakat, egyetlen retesz sem elég erős, hogy megakadályozza a belépésünket, egyetlen titkos fiók sem biztos kutatásaink ellen. Mi lesz akkor, ha az egész világ feletti uralmunkat viláгурalkodónk személyében általánosságban el fogják ismerni?

Még egyszer visszatérünk a sajtó jövőbeni szerepére. Minden kiadó, nyomdatulajdonos vagy könyvkereskedő kénytelen lesz foglalkozásának gyakorlásához külön engedélyokmányt beszerezni, melyet az utasításaink ellen elkövetett legcsekélyebb kihágás esetében is, azonnal be fogunk vonni. Ily módon a nyomtatott szó kormányunk kezében nevelési eszköz lesz, mely nem fogja megengedni többé, hogy a nép eltévedjen a hiábavaló álmodozás és képzelődés útvesztőjében.

122.Mindannyian tudják, hogy a szabadelvűség ködös ígéreteivel van kikövezve ama esztelen álmok útja, amelyek meg akarnak szüntetni minden erkölcsöt és rendet azokban a vonatkozásokban, amelyekben az emberek egymáshoz és az államhoz állanak. A haladás, vagy helyesebben kifejezve: a haladás gondolata, az önállósítás (emancipáció) különféle alakjához vezetett, amelyeknek nem állítottak határokat. Minden úgynevezett haladó: felforgató, ha nem is minden tetteiben, de legalább nézeteiben. Mindegyikük a szabadság valamilyen délibábját hajszolja és végül önkénybe esik, vagyis a fennálló be rendezések elvszerű tagadásába csak azért, hogy a tagadás kedves szokásának hódolhasson.

123.Újból visszatérünk a sajtóra. Az újságokat és általánosságban mindennemű ny omdaterméket - a jótállási összegeken kívül - az oldalak mennyiségéhez képest bélyegadókkal fogjuk illetni. 30 oldalon aluli írások után az adókat meg fogjuk duplázni és egy külön kimutatást fogunk életbeléptetni. Ezzel már a folyóiratok számát reméljük korlátozni, melyek minden nyomdatermék közül a legártalmasabb mérget természetlik, az írók továbbá kénytelenek lesznek olyan nagyterjedelmű értekezéseket írni, hogy ezek már a magas árak miatt is csak kevés olvasóra fognak előeláthatólag szert tenni. Azonban az, amit mi fogunk kiadni avégből, hogy az embereket az általunk óhajtott szellemi irányzatba neveljük, olyan olcsó lesz, hogy mindenkinek kapkodnia kell majd utána. Az adó le fogja csillapítani az emberek írásdühét, míg az írók a bírságok következtében függésbe fognak kerülni velünk szemben. Ha közülük egyesek ennek ellenére is írni akarnának ellenünk, akkor munkáik részére nem fognak kiadót találni, mert minden kiadó vagy nyomdász kötelezve lesz egy munka elfogadása előtt bekívanni az általunk kijelölt hatóság nyomtatási engedélyét. Ily módon idejekorán tudomást szerezhethetünk az ellenünk tervezett támadásokról és

megfoszthatjuk ezeket ütköző erejüktől, amennyiben ugyanezen tárgyról szóló nyilvános közleményekkel megelőzzük ezeket.

Könyvek és újságok: két legfontosabb nevelési eszköz. Ebből az okból kormányunk meg fogja szerezni a legtöbb újság és folyóirat tulajdonjogát. Ezáltal mindenekelőtt ki fogja kapcsolni a nem hivatalos sajtó kártékony hatását és a leg- hathatósabb módon fog befolyást gyakorolni a nép hangulatára. Minden tíz tőlünk távolálló újságra és folyóíratra harminc olyan fog jutni, amelyeket mi magunk alapítottunk. Ezt a nagy nyilvánosságnak természetesen nem szabad megtudni.

Újságjaink és folyóirataink tehát külsőleg tartozzanak a legkülönbébb irányokhoz abból a célból, hogy megszerezzük a mit sem sejtő gójok bizalmát, hogy valamennyiüket kelepcébe csaljuk és ártalmatlanná tegyük.

Első helyen fognak állani azok a folyóiratok és újságok, amelyekre az a feladat fog hárulni, hogy érdekeinket minden esetben és időben képviseljék; befolyásuk azért aránylag csekély lesz.

Második helyre fognak kerülni a félhivatalos lapok, melyeknek feladata lesz megnyerni részünkre a közönyösöket és a lagymatagokat.

A harmadik helyre fogjuk helyezni látszólagos ellenzékünket, melynek legalábbis egy lapot kell fenntartani, mely külsőleg a legélesebb ellentétben fog velünk állani. Igazi ellenfeleink ezt a látszólagos ellentmondást valódinak fogják tartani, ők azokban az emberekben, akiktől ez kiindul, elvárásokat fognak látni és ezek előtt fel fogják tárni kártyáikat.

Mi a legkülönbébb irányzatú újságokat: arisztokratikusokat, köztársaságiakat, sőt anarchisztikusokat is fogunk támogatni, természetesen csak addig, amíg az alkotmány fennáll.

Ezeknek az újságoknak, mint Visnunak, a hindu bálványnak, ezer keze lesz, amelyek mindegyike érezni fogja valamely szellemi irányzatnak érverését. Mihelyt egy érverés gyorsabb lesz, láthatatlan kezek az irányzat híveit a mi céljaink felé fogják irányítani, mert senkit sem lehet könnyebben befolyásolni, mint egy felizgatott embert, aki nem tud higgadtan gondolkozni. Azok a tökfilkók, akik azt hiszik, hogy pártlapjuk véleményét képviselik, a valóságban csak a mi véleményünket fogják utánamondani, vagy legalábbis azt a véleményt, amely nekünk éppen megfelel. Ők azt képzelik, hogy pártjuk irányvonalait követik és nem veszik észre, hogy ama zászló mögött masíroznak, amelyet mi lobogtatunk előttük.

Avégből, hogy újságtáborunkat ebben az értelemben vezessük, ennek a vállalatnak különös gondot kell szentelnünk. A „sajtó központi osztálya” elnevezés alatt számos, többnyire általunk alapított irodalmi egyesületet fogunk összevonni, amelyekben emberek észrevétlenül ki fogják adni a jelszót. Törekvéseink megítélésénél lapjaink mindig felületesek lesznek, a dolgoknak sohasem fognak a velejéig hatolni; a hivatalos lapokkal pusztán szóharcot fognak folytatni avégből, hogy bennünket részletesebb fejtegetésekhez indítsanak, amelyeknek azonnali közlése az első hivatalos hirdetésben célszerűtlennek mutatkozott. Ez persze csak akkor történhetik meg, ha reánk nézve előnyös lesz.

Az ellenünk intézendő látszólagos támadások még azt a mellékcélt is szolgálják, hogy a néppel elhitessék, hogy teljes szólásszabadsággal rendelkeznek. Ha bennünket azután a velünk ellenséges lábon álló sajtóban a szabad szó elnyomása miatt csakugyan megtámadnak; akkor bizalmi embereink könnyen nevetnek. Azt fogják mondani, hogy ezek a lapok esztelen állításokat hangoztatnak, mert nem rendelkeznek ellenünk és intézkedéseink ellen tárgyilagos érvekkel.

Miután a tényleges események nem jutnak nyilvánosságra, ezért ilyen eljárással meg fogjuk nyerni a nép bizalmát. E bizalomra támaszkodva a közvéleményt

minden államjogi kérdésben szükség szerint fel fogjuk izgatni vagy megnyugtatni, meggyőzni vagy zavarba hozni; majd az igazságot, majd a hazugságot, majd tényeket, majd helyesbítéseket fogunk lenyomatni, aszerint, hogy a hír milyen fogadtatásban részesül.

Alapelveink közé tartozik, hogy a talajt mindenkor óvatosan kifürkésszük, mielőtt reá helyezzük lábunkat. A sajtó ellen alkalmazott ezen intézkedések következtében biztosan le fogjuk győzni ellenségeinket, minthogy nem állanak rendelkezésükre olyan lapok, amelyekben véleményüket teljesen kifejezésre tudják juttatni. Meg leszünk kímélve attól a fáradságtól is, hogy őket végérvényesen megcáfoljuk.

Tapogatózó előnyomulásaikat a harmadik helyen álló lapokban (látszólag ellenzék), a hivatalos lapokban a szükségeshez képest erősebben vissza fogjuk utasítani.

124. A francia napisajtnál is érezhető már a szabadkőművesek szoros összefogása.

Ebben a jelszóban csúcsosodik ki: a sajtó minden tagja kölcsönösen kötelezve van a hivatási titok megővésére. Mint a régi jósoknál, itt sem szabad egyetlen résznek sem kiszolgáltatni hivatásának titkát, mielőtt egy általános határozat készen várja a nyilvánossághozzátalt. Egyetlen író sem mer majd ezen határozmány ellen véteni, mert ehhez a foglalkozáshoz csak olyan sötét személyek bocsáttatnak, akiknek múltja valamely sötét foltot rejt magában.

Ezt a szégyenfoltot a nagy nyilvánosság előtt lelepleznék, mihelyt tudomásra jutna egy kihágás a hivatali titok ellen. Amíg a szégyenfolt csak néhány részes ember előtt ismeretes, az író ragyogó hírneve mögé sorakozik az ország többsége, mely lelkesedéssel követi őt.

125. Különösen erősen számítunk a vidék segítségére. Itt reménységeket és kívánságokat kell értékelteni, amelyeket mindig a (óváros ellen alkalmazhatunk, amennyiben azokat a vidéknek függetlenségre irányuló reménységeként és kívánságaként fogjuk feltüntetni. Világos, hogy a forrás mindig ugyanaz, tudniillik a mi aknamunkánk. Míg nem értük el a szükséges hatalom teljességét, néha szükségünk van egy olyan állapotra, amelynél a (óvárosok a képviselőinktől feltüzelt nép-vélemény lángnyelveitől látják magukat körülvéve a vidéken. Ha elérkezett a döntő pillanat, akkor a (óvárosoknak már azon okból sem szabad hozzájutniok a végrehajtott tények megvitatásához, mert azokat a vidék többsége jóváhagyta.

126. Az uralomnak abban a korszakában, mely megelőzi megkoronáztatásunkat, meg kell majd akadályoznunk, hogy a sajtó a közszolgálati visszaéléseket szellőztesse. Ellenkezőleg, fel kell kelteni azt a hitet, hogy az „új uralom” olyan nagyszerű és tökéletes, hogy itt visszaélés nem lehetséges. Ahol gonosztettek lépnek előtérbe, ott azok csak az áldozatoknak és a véletlen tanuknak jussanak tudomására, de máskülönben senkinek.

XIII. Jegyzőkönyv

127. A mindennapi kenyérért való gond arra kényszeríti a gójokat, hogy hallgassanak, és engedelmes szolgálkink legyenek.

Soraikból keressük ki sajtónk részére az alkalmas embereket. Feladatuk abból áll, hogy a mi utasításaink szerint tárgyalják mindazt, amit a hivatalos lapokban nem hozhatunk közvetlenül. Ha a vitás kérdés egyszer szőnyegre kerül, akkor az általunk kívánt intézkedéseket nyugodtan keresztülvihetjük, és kész tényként találhatjuk fel a népnek. Senki sem fogja merészelni az intézkedések megszüntetését vagy megváltoztatását követelni, minthogy ezeket az eddigi állapot megjavításaként tüntettük fel. A sajtó a közvéleményt gyorsan új kérdésekre fogja elterelni. Hiszen mi zsidók arra tanítottuk az embereket, hogy örökös vágyakozásban merüljenek ki valamely új dolog után.

128. Ezen új kérdések tárgyalására az agyalágyult népboldogítók rá fogják magukat vetni. Ők még mindig nem tudják megérteni, hogy fogalmuk sincs azokról a dolgokról, amelyeket el akarnak dönteni. Az államkormányzat kérdései csakis azok előtt érthetők, akik e kérdéseket már évszázadokkal ezelőtt kezdeményezték és örködték felettük.

Mindabból, amit elmondottam, látni fogják, hogy csak azért kapkodunk a nép bizalma után, hogy saját állami gépezetünket könnyebben megindíthassuk. Bizonyára nem kerülte el figyelmüket, hogy mi a közvélemény hozzájárulását csak akkor keressük, ha pusztán szavakról van szó, olyan kérdésekről, amelyeket mi magunk helyeztünk a világ elé.

A valóságban azonban azt tesszük, amit akarunk. Magától értetődően folyton azt hirdetjük, hogy minden intézkedésünknel az a remény és az a meggyőződés vezet bennünket, hogy a közjót szolgáljuk.

129. Avégből, hogy a túlságosan nyugtalan emberek figyelmét eltereljük az állami igazgatás valódi problémáiról, egyre új és új kérdéseket helyezünk előtérbe: az ipar kérdéseit. Hadd tombolják ki magukat ezen a munkaterületen! A tömegek beleegyeznek abba, hogy tétlenek legyenek, hogy egy „politikai” tevékenység fáradalmait kipihenjék (amelyhez mi neveltük őket avégből, hogy segítségükkel leküzdjük a gój-kormányokat), de csak egy új foglalkozás feltétele alatt, amelyben nekik mintegy átengedjük a politikai irányzat felét.

130. Nehogy a tömegek önmaguktól jöjjenek a dolgok nyitjára, még különféle szórakozásokkal, szenvedélyekkel és népházakkal eltereljük figyelmüket. Sajtónkban csakhamar megfejtési versenyek fognak megjelenni a művészet és a mérkőzések, a sport legkülönbébb területein. Az időtöltésnek ilyen halmazata végérvényesen el fogja terelni a tömeg gondolatait azokról a kérdésekről, melyeknek megvalósításáért vele egyébként oly keményen kellene küzdenünk.

Ha az emberek egyszer apránként elvesztették önálló gondolkozási képességüket, akkor mindent utánunk fognak mondani.

Csak mi fogunk azután új gondolatirányokat felszínre hozni, természetesen csakis olyan személyiségek útján, akik nem állnak abban a gyanúban, hogy velünk összeköttetéseket tartanak fenn.

131. Mihelyt uralmunk el van ismerve, a szabadelvű rajongók szerepe végérvényesen elmúlt. Egészen eddig az ideig a legjobb szolgálatokat

fogják nekünk tenni. Ezért a tömegek gondolatait tovább is kalandos tanok különféle eseményeire akarjuk irányítani, amelyek újak és látszólag a haladást szolgálják, hiszen a haladás emlegetésével csavartuk el teljes sikerrel a gójok üres fejét. Nincs közöttük egyetlen ész sem, amely képes lenne felfogni, hogy ez a szó minden esetben elhomályosítja az igazságot ott, ahol nem közgazdasági tanulmányokról van szó, mert az igazság csak egy és örökkévaló lévén, ott nincs haladás. Miként minden hamis gondolat, úgy a haladás emlegetése is csak az igazság elhomályosítására szolgál, hogy azt kívülünk, Isten választott népén, az igazság letéteményesein kívül senki más ne ismerje fel.

132. Amíg a hatalmat egészen a kezünkbe nem kerítettük, szónokaink mindig az emberiség nagy kérdéseiről fognak beszélni, melyek a világot felforgatták még, amíg végül a mi jótékony vezetésünk alá kerül. Vajon kiből fog életrekelni az a gyanú, hogy mindezeket a kérdéseket mi hívtuk életre, hiszen terveinkbe oly sok évszázad óta még egyetlen gój sem tudott belepillantani.

XIV. Jegyzőkönyv

133. Mihelyt elértük a világalalmat, nem fogunk más vallást tűrni, mint egyedül a mi hitünket és a mi Istenünket, akivel össze vagyunk kötve, mint az ő kiválasztott népe és aki által sorsunk az egész világ sorsával össze van növe. Ebből az okból minden más vallást meg kell semmisítenünk. Ha ezáltal az istentelenek száma átmenetileg gyarapodnék, akkor ez nem zavarhatja meg szándékainkat, hanem inkább intő példaként szolgáljon törzseinknek, akik Mózes vallásáról szóló tanításunkat akarják hallani, amelynek erős és mélyen átgondolt felépítése arra fog vezetni, hogy a világ valamennyi népét uralmunk alá fogja igazni.

Sikerünket tanaink titokzatos erejére fogjuk visszavezetni, amelyből - mint mondani fogjuk - az emberiségre gyakorolt minden nevelő hatás kiindult.

134. Minden alkalommal cikkeket fogunk közzétenni, melyekben összehasonlításokat fogunk tenni uralmunk áldásos hatásai és a múlt fonásai között. A béke jótéteményei, még ha nyugtalanságokkal teljes évszázadokon keresztül küdtek is ki, bizonyítékot fognak szolgáltatni törvényhozásunk áldás dús szelleme részére. Emellett a gój-kormányok minden hibáját a legrikítóbb színekben akarjuk ecsetelni és azok ellen olyan ellenszenvet felkelteni, hogy a népek ezerszer szívesebben el fogják viselni a jobbágyságot, amely nyugalomról és rëndről kezeskedik nekik, semhogy tovább is élveznék a sokat magasztalt szabadságot, amely őket végtelenül meggyötörte, és kimerítette az emberi lét forrásait, mert a népeket a szerencselovagok egész serege zsákmányolta, amely nem tudta, hogy ezzel mit követett el.

A céltalan államfelforgatásokat, amelyekre mi a gójokat indítottuk avégből, hogy állami életük alappilléreit aláaknázzuk, valamennyi nép odáig annyira meg fogja elégelni, hogy tőlünk minden szolgásgot el fognak tűrni csak azért, hogy ne kelljen újból belejutniuk a háború és a lázadás rémségeibe.

Ekkor mi, zsidók, különösen a gój kormányok történelmi hibáit fogjuk kiemelni, utalni fogunk arra, hogy ezek a kormányok a népeket évszázadokon keresztül kínozták, mert hiányzott belőlük minden megértés aziránt, hogy az embereknek mi válik hasznára. és mi szolgálja valódi javukat. A gój kormányok a mindent kiegyenlítő társadalmi igazság kalandos álmát hajszolták és emellett tökéletesen elkerülte a , figyelmüket, hogy az egyes társadalmi rétegek egymás közötti vonatkozásai ezáltal nemhogy javultak, de rosszabbodtak. Alapelveink és intézkedéseink egész ereje azáltal fog érvényre jutni, hogy azt éles ellentétül fogják odaállítani az elrothadt, régi társadalmi renddel szemben.

135. Gondolkodóink fel fogják tární a gój hitvallások minden hibáját és tökéletlenségét, azonban senki sem tudja megítélni igazi mivoltában vallásunkat, mert azt nem ismeri meg eléggé: ellenben embereink, akik annak mélységébe hatoltak, ugyancsak óvakodni fognak attól, hogy titkait leleplezzék.

136. A „haladást” felmutató országokban szellemtelen, szennyes, undorító irodalmat teremtettünk. Ezt az irányzatot a világalom elérése után még egy ideig előnybe fogjuk részesíteni. Annál élesebben fog azután feltűnni államjogi berendezésünk magasztossága. Bölcs férfaink, kiket a gójok vezetésére kiképeztünk, beszédek és röpiratokat fognak készíteni, amelyek által az elméket arra a tudományra és azokra a gondolatokra fogjuk irányítani, melyeket részükre jónak tartunk.

XV. Jegyzőkönyv

137. Sok idő fog még elmúlni odáig, talán egy egész évszázad, amíg az általunk valamennyi államban ugyanarra a napra előkészített felforgatás célra fog vezetni és mindenütt el fogják ismerni a fennálló kormányok teljes tehetetlenségét. Ha egyszer végre elértük a teljes uralmat, akkor gondoskodni fogunk tudni arról, hogy ellenünk semmiféle összeesküvést ne szíthassanak.

138. Mindenkit irgalmatlanul ki fogunk végeztetni, aki fegyverrel a kezében fel fog kelni ellenünk és uralmunk ellen. Bármely titkos szövetezés alapítását szintén halálbüntetéssel fogunk sújtani. A most fennálló titkos szövetezéseket, melyek valamennyiét jól ismerjük, és amelyek nekünk jó szolgálatokat tettek és még tesznek, egytől-egyig fel fogjuk oszlatni. Tagjaikat Európától távoleső földrészekre fogjuk száműzni.

139. Mindenekelőtt így fogunk mindazok ellen a gój-szabadkőművesek ellen eljárni, akik túl mélyen hatoltak be páholyaink titkaiba. Akinek azonban valamely okból megkegyelmeztünk, annak a kiutasításától való állandó félelemben kell élnie. Ki fogunk adni egy törvényt, amely szerint titkos társaságok minden korábbi tagja Európából - kormányunk székhelyéről - kiutasíttatik. Kormányunk minden határozata végérvényes. Fellebbezésnek nem lesz helye.

140. Azokban a gój társaságokban, ahol mi az egyenetlenség hatalmát és izgatás gyökereit naggyá neveltük, csak kíméletlen intézkedésekkel lehet ismét békességet és rendet teremteni. Nem szabad kétségesnek lennie annak, hogy a kormánynak bármikor módja van arra, hogy akaratát vaskézrel

érvényesítse. Az áldozatok, amelyeket uralmunk megkövetel, egyáltalán nem számítanak. Ellenkezőleg, minden kormánynak szigorú kötelessége, hogy a közjót bármilyen áldozatok árán is biztosítsa. Mert nem az előjogokon, hanem a kötelességeken épül fel minden kormány létjogosultsága. Minél inkább érti a módját egy kormány, hogy egy tökéletesen biztosított hatalmi állás dicskoszorújával övezze magát, annál megingathatatlanabban áll. Egy magasztos és megingathatatlan hatalmi öntudat legmagasabb mértéke azonban csak akkor érhető el, ha annak eredete titokzatos erők működésére, mint az Istentől kiválasztottakra vezethető vissza.

Ilyen hatalmat képviselt az utóbbi időkig az orosz cárok egyedurialma, amely - a pápaságtól eltekintve - egyetlen komoly ellenségünk a világon.

Emlékezzenek vissza Sulla példájára, akinek a vértől csepegő Róma egyetlen hajszálát sem görbítette meg annak ellenére, hogy óriási vérbűn terhelte a lelkét. Sullát istenítette ugyanaz a nép, amelyet ő a legkeservesebben megkínzott, mert páratlan hatalmi tökélyt tudott kifejteni. Rómába való visszatérése sérthetlenné tette. Egyetlen nép sem nyúl ahhoz, aki a tömeget bátorságával és lelkierejével megigézi.

141. Míg nem értük el az uralmat, addig egyelőre - ellentétben az előbb kifejtett alapelvekkel - az egész világon szaporítanunk kell a szabadkőműves páholyok számát.

A páholyok befolyását azáltal fogjuk fokozni, hogy odacsaljuk azokat, akik kimagasló szerepet játszanak, illetőleg játszhatnának a nyilvánosság előtt, mert ezek a páholyok egy fővilágosító helyet fognak képezni és befolyásuk ezekből fog kiáradni.

142. Valamennyi páholyt egy fővezetőség alá vonunk, melyet csakis mi ismerünk, minden más ember előtt azonban rejtve marad, tudniillik bölcseink fővezetősége alá helyezzük.

A páholyoknak elnökeik lesznek, akiknek érteniük kell a fővezetőség titkos utasításait személyük által fedezni. Ezekbe a páholyokba fognak összefutni az összes államfenntartó és szabadelvű törekvések száalai. A páholyokat a legkülönbözőbb társadalmi körökből szedjük össze.

Az államigazgatás legtitkosabb terveit keletkezésük napján meg fogjuk ismerni és azokat vezetőségünk azonnal hatalmába fogja keríteni.

143. A páholyok tagjai közé fogjuk vonni a világ titkosrendőrségének lehetőleg minden tagját, mert ezeknek tevékenysége reánk nézve nélkülözhetetlen. A rendőrségnek sok esetben nemcsak az van módjában, hogy önkényesen járjon el azok ellen, akik nem akarják magukat nekünk alávetni, hanem tetteink nyomait is el tudja törölni, ürügyet tud szolgáltatni az elégedetlenségre stb.

144. Különös előszeretettel lépnek majd be titkos szövetségeinkbe a kalandorok, szédelgők, stréberek s általában olyan emberek, akik természetüknél fogva hajlamosak a könnyelműsége. Ezeket nem lesz magunknak nehéz megnyerni és céljaink szolgálatába állítani.

Ha a világot nyugalanság gyötri, akkor ez annyit jelent, hogy munkánk sikerül, mert mi idézzük elő ezt a nyugalanságot avégből, hogy a gój államok szilárd épületét tönkretessük.

Ha valahol összeesküvésre kerül sor, úgy ennek élén valamely hűséges szolgánk áll. Magától értetődik, hogy csak mi zsidók vezetjük és senki más a szabadkőműves páholyok tevékenységét.

Csupán mi tudjuk, hogy azok milyen cél felé törtetnek, kizárólag mi ismerjük minden cselekedet végcélját, a gójoknak ellenben sejtelmük sincs ezekről a dolgokról, ők még a legközelebb fekvőt, a közvetlent sem látják és valamely szándék kivitelénél rendszerint beérik önszeretetük kielégülésével.

A hatásokkal többnyire nem törődnek, épp oly kevésbé veszik észre, hogy a cselekvéshez vezető gondolat nem tőlük, maguktól ered, hanem sugalmazásainkra vezethető vissza.

145. A gójok rendszeren kíváncsiságból lépnek be a páholyokba. Sokan azt is remélik, hogy a páholyok segítségével befolyásos állásokat fognak elnyerni. Egyeseket az a vágy ösztönöz, hogy teljesíthetetlen és tarthatatlan álmaikat nagyobb hallgatóság előtt mondhassák el, tetszés és taps után áhítóznak, amivel mi, természetesen, éppenséggel nem fukarkodunk. Mi szívesen juttatunk és nem sajnálunk tőlük ilyen sikereket avégből, hogy az ezekből keletkező öntúlbecsülést saját céljainkra felhasználhassuk. Ekkor az emberek mitsem sejtve és vizsgálat nélkül fogadják besúgásainkat, sőt még abban a hiszemben ringatják magukat, hogy a vezető gondolatok tőlük indultak ki. El sem tudják képzelni, milyen könnyű dolog még a legokosabb gójokat is az orruknál fogva vezetni akkor, midőn ezek túlbecsülik önmagukat.

Ilyenkor olyan gyerekes együgyűséget tanúsítanak, hogy már a legcsekélyebb sikertelenség, a tapsolás szünetelése is elegendő ahhoz, hogy őket szolgálai engedelmességre bírja bárkivel szemben, aki nekik új sikert ígér. Arníg mi zsidók megvetjük a külső sikert és minden gondolkodásunkat és igyekezetünket terveink keresztülvitelére irányítjuk, addig a gójok ezzel ellentétben készek mindent feláldozni, hacsak a legcsekélyebb külső sikert is el tudják érni. A gójoknak ez a lelki berendezése nagyon megkönnyíti azt a feladatunkat, hogy őket céljaink szerint irányítsuk. Ezeknek a gój-tigriseknek bárányjamborságú lelkük van; fejükben azonban léghuzam fújdogál. Mi vesszőparipára helyezzük őket és elhitetjük velük, hogy az egyeseknek fel kell oldódniuk az összesség fogalmában, az úgynevezett kommunizmusban.

146. A gójok híján vannak annak a képességnek, hogy felismerjék, hogy az általános egyenlőségnek ez az álma a természet legfelső törvénye ellem való, amely a világ teremtése óta különbözőnek teremt minden lényt és döntő szerepet juttat az egyéniségnek. Ha egyszer sikerült nekünk a gójokat ennyire elvakítani, akkor ez meglepő világossággal szól amellett, hogy eszük semmiféleképpen sem bírja a versenyt a mienkkel. Ez biztosítja legjobban sikerünket.

147. Milyen éleslátásra vall régi bölcseink ama kijelentése, hogy egy nagy célt csak akkor lehet elérni, ha az ember nem válogatós eszközeinek megválasztásában és ha nem számolja az áldozatokat, amelyek leterítették. Mi sohasem számoltuk a gójok állati magjától származó áldozatokat, természetesen a mieink közül is sokat fel kellett áldoznunk.

Ezzel szemben embereinknek már most olyan pozíciót adtunk a világban, amelyet ők a legme részebb álmaikban sem mertek remélni. Aránylag csekély áldozatokkal óvtuk meg fajunkat a megsemmisüléstől.

148. A halál minden ember elkerülhetetlen végzete. Ez okból jobb ezt a végzetet siettetni azok részére, akik ügyünknek ártottak, mint bevárni, míg a

végzet bennünket ér el: a mű megteremtőit. A szabadkőműves páholyokban a halálbüntetést oly módon hajtjuk végre, hogy a páholytestvéreken kívül senki sem meríthet gyanút, még a halálos áldozatok maguk sem: ők mindannyian meghalnak, mihelyt beáll ennek a szükségessége, látszólag természetes halállal. Minthogy a páholytestvéreknek erről tudomásuk van, ezért nincsen bátorságuk, hogy ez ellen bármiféle tiltakozó szót emeljenek. Ilyen kérlelhetetlen büntetésekkel a páholyokon belül rendelkezéseink ellen felmerülhet minden ellenvetést csírájában elfojthatunk. Amíg a gójoknak a szabadelvűséget prédikáljuk, azalatt népünket és bizalmi. férfiainkat egyidejűleg a legszigorúbb engedelmisségben tartjuk.

149. Értettünk hozzá, hogy a gój-törvények keresztülvitelét a legkisebb mértékre korlátozzuk, a törvényeknek általunk szabadelvű alapon való értelmezése következtében azok tekintélyükben veszítettek. Döntő jelentőségű államjogi kérdésekben és egyéb vitás ügyekben a bíróságok akként döntenek, amint mi ezt nekik előírjuk.

Ők a dolgokat ugyanabban a megvilágításban látják, amint azokat mi számukra megvilágítjuk, természetesen csakis közvetítő személyek útján, akikkel nekünk látszólag semmi összeköttetésünk sincs, sajtónyilatkozatok útján, vagy más módokon. Még a szenátus tagjai és magasabb rendű közigazgatási tisztviselők is vakon követik tanácsainkat. A gójok állati esze egy fogalom szétagolására és a megfigyelésre egyáltalán nem képes; még kevésbé tudják előre látni, hogy bizonyos döntések minő messzemenő eredményekre fognak vezetni.

150. A zsidók és a gójok szellemi képességeiben mutatkozó mélyenjáró különbségek világosan mutatják, hogy mi zsidók vagyunk a kiválasztott nép és az igazi emberek.

Homlokunkról magas szellemi erő sugárzik, míg a gójoknak csupán ösztönszerű, állati eszük van. Tudnak ugyan látni, azonban nem tudnak előrelátni; képtelenek arra, hogy valamit feltaláljanak, kivéve tisztán testi dolgokat. Ebből kiviláglik, hogy maga a természet is már eleve minket jelölt ki az egész világ feletti uralomra.

151. Mihelyt elérkezett annak az ideje, hogy a viláгурalmat nyíltan magunkhoz ragadjuk, kormányunk jótékony hatását a törvények teljes átalakításával fogjuk bebizonyítani. Törvényeink rövidek, világosak és megváltoztathatatlanok lesznek, semmiféle értelmezést nem fogunk megengedni, úgyhogy mindenki abban a helyzetben lesz, hogy azokat erősen emlékeztetébe vesse.

152. Törvényeink legszembeszökőbb vonása egy, a felsőbbbséggel szemben tanúsítandó feltétlen engedelmisség megkövetelése lesz, amelyet a legmagasabb fokig fogunk fokozni. Ezáltal meg fog szűnni minden visszaélés, mert mindenki kivétel nélkül felelős az államhatalom képviselője előtt.

153. A hivatalos hatalommal való visszaélést a közép fokú és alantas hivatalnokoknál oly kíméletlen szigorral fogjuk megtorolni, hogy mindenkinek elmegy a kedve a hivatali hatáskör túllépésétől. Ama közigazgatási hivatalnokok tevékenységét, akiknek fenn kell tartanom az állami gépezet zavartalan működését, a legnagyobb figyelemmel fogjuk kísérni. Ha itt fegyelmezetlenség kap lábra, akkor annak csakhamar általános jelenséggé kell válnia. Ezért a törvénytelenység vagy a hivatali hatalommal történő visszaélés minden esetét példás szigorúsággal fogjuk sújtani.

154. A közigazgatási tisztviselők részéről való minden eltussolás és hivatali mulasztás kölcsönös megtűrése azonnal meg fog szűnni, mihelyt a hibásak súlyos megbüntetésének példái köztudomásra jutnak. Hatalmunk tekintélye megköveteli, hogy célszerű, azaz a legkeményebb tüntetéseket alkalmazzuk a legcsekélyebb olyan hivatali mulasztás megtorlására, amelynek rugója személyes előnyök elérése volt. Ha egyeseket talán keményebb tüntetéssel is fogunk sújtani, mint aminőt megérdemel, úgy azt annak a katonának sorsa érte el, aki a belső igazgatás mezején a törvény és a hatalom tekintélyéért esett el. Mert a törvény és a hatalom nem tűrheti el az állami gépezet irányítótól, a hivatalnokoktól azt, hogy a közjólét egyenes útjáról a legcsekélyebb módon is eltérjenek a személyes előnyök görbe mellékutcaiba. Egy példa: bíráink tudni fogják, hogy megsértik az igazság legfelsőbb alapelvét, ha ítéleteikben túl nagy enyhiséget alkalmaznak; az igazságszolgáltatás arra tanítsa az embereket, hogy megmaradjanak a helyes úton, amennyiben elrettentő például minden vétségért megkapják a szükséges büntetést. Az igazságszolgáltatás nem arra való, hogy a bíró lágy kedélyét nyilvánítsa. Ezek a tulajdonságok helyén lehetnek a magánéletben, egy nyilvános szolgálat gyakorlásánál azonban azokat nem szabad kifejezésre juttatni, mert különben a nyilvános élet nevelő hatása teljesen elvész.

155. Bíráink csakis 55. életévükig fognak megmaradni hivatalukban, azután pedig nyugalomba vonulnak. Ezt két okból akarjuk keresztülvinni: 1. azért, mert öreg emberek csökönyösebben ragaszkodnak megrögzött véleményükhöz és kevésbé képesek arra, hogy rendelkezéseknek alá vessék magukat, mint fiatalabb emberek; 2. azért, mert ilyen intézkedések által abban a helyzetben leszünk, hogy az állásokat gyakrabban újból betölthessük, és hogy a bírákat nagyobb függőségben tarthassuk; aki meg akar maradni áldásában, annak vakon kell nekünk engedelmeskednie.

156. Egyáltalában csakis olyan bírákat fogunk alkalmazni, akik pontosan tudják, hogy feladatuk abból áll, hogy a törvényeket érvényre juttassák és hogy büntessenek, nem pedig abból, hogy szabadelvű nézeteiket az állami fennhatóság nevelő hatásának rovására alkalmazásba hozzák, mint ahogyan ezt sok gój-bíró teszi. A hivatalnokok gyakori állásváltoztatásának reánk nézve meg lesz az az előnye is, hogy a hivatalnoki kar szolidaritása fel lesz robbantva. A jövő hivatalnoka inkább az állam képviselőjének fogja magát érezni, mint egy határozott társadalmi osztály tagjának, mert sorsa egészen az államkormányzattól fog függeni.

A bírói kar fiatal utánpótlását abban a szellemben fogjuk nevelni, hogy olyan visszaéléseket nem lesz szabad tűrnie, amelyek zavarhatnák alattvalóink általunk megállapított, egymáshoz való függőségi viszonyát.

A mostani gój-bírák a legtöbb gonosztettet túlságos elnézéssel bírálják el, mert kötelességeikről nincs helyes fogalmuk. A mai államvezetők a bírák kinevezésénél nem veszik azt a fáradságot, hogy ezekbe a kötelesség és a felelősség érzetét oltsák és őket ama feladatok felismerésére készítsék, melyeket nekik a valóságban teljesíteniük kell. Amint az állat zsákmánykeresésre küldi ki kicsinyeit, úgy a gójok is jövedelmező állásokat adnak hivatalnokaiknak anélkül, hogy felvilágosítanák őket arról, hogy ezeket az állásokat tulajdonképpen milyen célból teremtették.

Ezért a gój-kormányok helyzete a saját hivatalnokaik által van aláásva. Mi ennek tanulságait saját kormányunk részére intő példaként akarjuk szem előtt tartani!

Mi a szabadelvűséget elvből el fogjuk űzni mindazon fontos közigazgatási állásoknál, amelyek betöltői hivatottak arra, hogy **a tömeget a velünk és társadalmi rendünkkel szemben való engedelmességre neveljék.**

Az ily állásokba csak a legmegbízhatóbb híveinket fogjuk helyezni, akiket mi képeztünk ki a magasabb közigazgatási szolgálatra.

157. Arra az ellenvetésre, hogy az öreg hivatalnokok nyugdíjazása megterhelné az államkincstárt, kétféle a válaszom: 1. meg kell kísérelni, hogy nekik az elveszített hivatalért kárpótlásképpen egy nem nyilvános tevékenységet biztosítsunk, 2. rendelkezni fogunk a világ minden pénze felett, kormányunknak ezért nem kell sajnálnia a kiadásokat, amikor olyan fontos intézkedések keresztülviteléről van szó, amelyek közelebb hoznak bennünket a főcélhoz.

158. Feltétlenül egyeduralmi hatalmat fogunk gyakorolni, amely minden megnyilvánulásában szigorú következetességet fog feltüntetni. Ezért fogják a mi elhatározott akaratunkat minden egyes esetben tisztelni és vonakodás nélkül keresztülvinni. Minden zúgolódás, minden elégedetlenség felett nyugodtan túl tudjuk tenni magunkat; aki azonban tettekre ragadtatja magát velünk szemben, arra le fog sújtani a mi irányításunk által megalkotott törvények szigorúsága.

159. Meg fogjuk szüntetni a fellebbezési jogot avégből, hogy azt kizárólag uralkodónknak tartsuk fenn, minthogy a népnél nem szabad lábrakapnia annak a véleménynek, hogy az általunk kinevezett bírák hamis vagy helytelen ítéleteket hozhatnak. Ha ilyesmi előfordulna, akkor mi magunk fogjuk felfüggeszteni az ítéletet, egyúttal azonban a bírót hivatali kötelességeinek megsértése miatt oly keményen meg fogjuk büntetni, hogy az eset bajosan ismétlődhet meg. Ismétlem, hivatalnokaink minden lépése felett örködni fogunk, hogy népünk a mi kormányzásunkkal meg legyen elégedve; hiszen a népnek elvégre joga van ahhoz, hogy egy jó kormányzattól jó tisztviselőket is követelhessen.

160. Kormányunk jövődöbeli világuralkodónk személyében fel fogja vetni alattvalóinknak testi és lelki jólétéért való ósdi aggodás látszatát: Népünk és alattvalóink egy olyan apát fognak látni benne, aki mindennel törődik, aki mindenről értesülve van, minden nyomoron segíteni igyekszik és szeretetteljes gonddal örködik az alattvalóknak egymás közötti és a hozzá, a legmagasabb uralkodóhoz való vonatkozások felett.

161. Akkor az a gondolat fogja őket áthatni, hogy enélkül az apai örködés és gondoskodás nélkül nem tudnak meglenni, ha nyugalomban és békességben akarnak élni; 'el fogják ismerni egyeduralkodónk korlátlan hatalmát és olyan tisztelettel fognak feltekinteni rá, amely határos az istenítéssel, különösen akkor, ha észreveszik,= hogy hivatalnokaink nem tudnak visszaélni hatalmukkal, hanem parancsainak vakon engedelmeskedniök kell. Örölni fognak, hogy életüket akként szabályoztuk, amint ezt okos szülők teszik, akik gyermekeiket kötelességteljesítésre és engedelmességre nevelik. Hiszen a népek és kormányaik államigazgatásunk titkaival szemben örökké megmaradnak a kiskorú gyermekek szerepében.

162. Amint látják, korlátlan hatalmunkat jogra és kötelességre építem fel. Ez a jog, a kötelesség teljesítését kikényszeríteni a kormány Tófeladata, amely alattvalóival szemben ugyanazt a pozíciót foglalja el, mint az apa gyermekeivel szemben. Őt ruháztuk fel az erősebb jogával, avégből, hogy az

emberiséget saját érdekében a kölcsönös alárendeltségnek a természettől kívánt állapotába irányítsa. Minden dolog a világon függ valamitől; ha nem az emberektől, úgy a körülményektől, vagy a saját ösztöneitől, de mindenesetre az erősebbtől. Ezért tehát az egész mindenség javára mi akarunk az erősebbek lenni.

Kötelezve vagyunk arra, hogy egyeseket, akik zavarják a megállapított világrendet, meggondolás nélkül feláldozzuk. A gonosznak példás megbüntetésében nagy nevelési feladat rejlik, amelyet feltétlenül teljesítenünk kell.

163. Amikor a zsidók királya felkent fejére fogja helyezni a koronát, amelyet Európa kell, hogy felkínáljon neki, akkor ő lesz az egész földkerekség ősapja, patriarchája. Ez természetesen áldozatokba fog kerülni, ezeknek az áldozatoknak a száma azonban sohasem fogja megközelíteni azokat a súlyos véráldozatokat, amelyeket az emberiség gój-kormányai alatt a nagyzási hóbort és a versengés sok évszázada alatt követelt.

Királyunk állandó összeköttetésben fog állni a néppel. A király a nép elé fog lépni, beszédeket fog neki tartani, amelyek dicsősége villámgyorsan, szájról-szájra járva az egész földön el fog terjedni.

XVI. Jegyzőkönyv

164. Minthogy a mieinken kívül az erők minden más szövetkezését meg akarjuk semmisíteni, ennél fogva mindenekelőtt a főiskolákat, a szövetkezés ezen első lépcsőfokát kell lehetetlenné tennünk, amennyiben új irányvonalat jelölünk ki nekik. Az igazgatóságot és a tanárokat részletes, titkos előírásokkal tevékenységükre elő fogjuk készíteni, amelyektől büntetés terhe alatt nem szabad eltérniük. A főiskolai tanárok kinevezésénél a legnagyobb óvatosságot fogjuk alkalmazni, a kormánytól való teljes függőségben fogjuk őket tartani.

A tantervekből ki fogjuk zárni az államjogot és egyáltalában mindazt, ami államjogi kérdésekre vonatkozik. Ezeket a szakmákat csak különös tehetséggel megáldott egyének egy kis köre előtt fogjuk tanítani, akiket a beavatottak közül fogunk kikeresni. A Tőiskolák ne bocsássanak ki éretlen tacsókát, akik egy alkotmányt szomorú vagy vígjátékhoz hasonlóan kotyvasztanak össze, és akik az államigazgatás kérdéseivel foglalkoznak, amelyből még atyjuk sem értett semmit.

Egy nagyobb hallgatóságnak felületes foglalkozása a politikai kérdésekkel, csakis légvárépítőket és rossz alattvalókat teremthet. A rossz következményeket a gójokon lehet felismerni, akiket ebben az irányban nevelnek. Nekünk bele kellett vinni nevelésükbe a felforgatás csíráját és ezzel fényes eredményeket értünk el. Mihelyt azonban uralomra jutottunk, a tantervből ki fogjuk törölni mindazt, ami valamiképpen bomlasztólag hathat; mi az ifjúságot a felsőbbbség engedelmes gyermekeivé fogjuk nevelni, akik az uralkodókat a béke és nyugalom túszaiként és reménységeiként kedvelik.

165. A humanizmus és a régi történelem megtanulásának helyébe, amely több rossz példát mutat fel, mint jót, a jövő irányvonalaival való foglalkozást fogjuk előtérbe helyezni. Mi az emberiség emlékezetéből ki fogjuk törölni a

történelemnek mindazon tényeit, amelyek nekünk kényelmetlenek és csakis azokat fogjuk meghagyni, amelyekből a gój-kormányok hibái különösen kidomborodnak. A mindennapi élet, a társadalmi rend a népeknek egymásközti vonatkozásai, rút önzés legyőzése, mely minden bajnak a gyökere és a nevelés hasonló kérdései fognak nevelési tervünk élén állni. Ez a terv minden hivatás részére különféle lesz, mert a tanítást semmi esetre sem szabad általánosítani. A tanítási módszer ezen szabályozása különösen fontos.

166. Minden kasztnak meg kell kapnia azt a szigorúan zárt nevelést és műveltséget, amely jelentőségénél és foglalkozási munkájánál fogva megilleti. Kimagaslóan tehetséges emberek mindig képesek voltak és a jövőben is képesek

lesznek arra, hogy magasabb kasztba vagy felsőbb állásba emelkedjenek, azonban halfiaság lenne, ha ezen szórványosan előforduló kivételek miatt a magasabb rangú hivatásokat kevésbé tehetséges egyének által engednék elárasztani és azok elöl engednék betölteni a helyeket, akiknek születésüknél fogva azokra igényük van. Önök maguk is tudják, hogy ez az égbekiáltó esztelenség minő káros következményekkel járt a gójokra nézve.

167. Avégből, hogy világuralkodónk meghódítsa magának alattvalói szívét és értelmét, tevékenységének ideje alatt az iskolákban és a nyilvánosság előtt úgy jelentőségéről és teljesítményeiről, mint jótéteményeiről prédikálnunk kell.

168. Mindennemű tanszabadságot meg fogunk szüntetni. A tanulóknak legyen meg az a joguk, hogy rokonaikkal úgy az iskolákban, mint az egyesületeikben összegyűlhessenek. Ezen összejöveleteken, melyek célszerűen ünnepnapokon lesznek majd, a tanítók látszólag szabad előadásokat fognak tartani a példa következményeinek törvényeiről, azokról a zavarokról, amelyek tudattalan vonatkozásokból keletkeznek és végezetül az új tan bölcséletéről, amelyet a világon még nem hirdettek.

169. Lassanként a felolvasások át fognak térni tulajdonképpeni tárgyukra, az új korszak nagy, az emberiség előtt még fel nem tárt tanaira. Ezeket a tanokat hittételekké fogjuk emelni, amelyek átmeneti fokokat fognak majd képezni vallásunkhoz. A jelenről és a jövőről szóló irányvonalakat tárgyaló fejtegetéseim befejezése után önöknek fel fogom olvasni e hittételek indoklását.

170. Évszázados tapasztalat arra tanított bennünket, hogy az emberek tetteikben bizonyos alapelvektől és gondolatoktól vezettetik magukat, amelyekhez nevelés útján jutnak. Ezenkívül felismertük, hogy ezt a nevelést minden korosztályra ki lehet terjeszteni, csak érteni kell hozzá, hogy minden kornál a megfelelő eljárást alkalmazzuk.

Sikerülni fog nekünk egy önálló vélemény utolsó fellobbanását is elfojtani, miután a közvéleményt már régóta a nekünk fontos irányzatban neveltük.

171. A gondolkozási képesség lenyűgözése már az úgynevezett szemléltetési oktatásnál is alkalmazásba jön. Főfeladata a gójokat gondolkozásra lusta, engedelmes állatok csordájává változtatni, akik csak akkor tudnak megérteni valamit, - ha az ember előttük azt szemléltetve bemutatja. Franciaországban Bourgeois, egyik legjobb bizalmi férfiunk, már kifejezetten a szemléltető oktatás mellett tört pálcát, amelyre egészen új tantervet akar felépíteni.

XVII. Jegyzőkönyv

172. Az ügyvédek foglalkozása hidegszívű, kegyetlen, csökönyös embereket termel, akiknek nincsenek alapelveik. Minden kérdésben személytelen, tisztán üzletszerű álláspontra helyezkednek. Megtanulták, hogy mindent a védelem előnyének rendeljenek alá, ahelyett, hogy meggondolnák, hogy védelmük milyen befolyást gyakorol a közjóra. Rendszerint egyetlen megbízást sem utasítanak vissza, minden áron felmentésre törekszenek és a jogi tudomány kicsiny sakkhúzásaival küzdenek. Ezzel aláássák a bíróságok tekintélyét! Mi az ügyvédek tevékenységét a legszűkebb korlátok közé fogjuk szorítani. Ők ezentúl csak az állam végrehajtó közegei legyenek.

Az ügyvédek egyenjogúságot nyerjenek a bírakkal avégből, hogy elveszítsék azt a jogukat, hogy a felekkel érintkezhessenek. Megbízásaikat csak a bíróságtól nyerjék, akták és okmányok szerint dolgozzák fel azokat és jogvédenéseiket végül azon eredmények alapulvétele mellett védjék, amelyek a bíróság előtt lefolytatott kihallgatásnál megállapítást nyertek. Az ügyvédek illetményeiket védelmük sikerére való tekintet nélkül fogják megkapni. Ily módon ténykedésüket kizárólag mint a bíróság törvényes képviselői és az államügyésszel szemben ellensúlyozó közeg gyakorolják, aki a vádat képviseli. Ily módon a bírói eljárás megrövidül és becsületes, önzetlen védelem nyer alkalmazást, amely meggyőződésen alapszik, nem pedig a pénzkereset hajhászásán. Ezzel az ellenpárt ügyvédjének jelenleg szokásos lekenyerezése is megszűnik, amennyiben eddig az a fél nyert, amelyik legtöbbet fizetett.

173. Szorgalmazásunkra a gójok papsága a nép szemében lealacsonyodik és a tömegekre gyakorolt minden befolyásától megfosztatik.

Ha a papság még mindig a tömegekre támaszkodhatnék, akkor ez terveink meővalósításánál komoly akadályt jelentene. Azonban a papságnak a népre gyakorolt befolyása szemmel láthatólag nap-nap után jobban csökken.

174. A lelkiismereti szabadság most szépiben nyilvánosan el van ismervé. Ebből arra következtetünk, hogy bennünket már csak esztendőök választanak el attól az időponttól, amikor a gój világnézet teljesen össze fog omlani; a többi vallástanoknak még hamarabb a végére fogunk jární, csak hogy még nem érkezett el annak az ideje, hogy erről most beszéljünk.

Ha egyszer uralomra jutottunk, akkor a gój papságot annyira szorongatni fogjuk, hogy befolyásuk fordított arányban fog állani korábbi hatalmukhoz.

175. Amikor már az idő megérett, a pápa hatalmát végleg letörjük, egy láthatatlan kéz ujjá a népeket a pápai udvarra fogja figyelmessé tenni. Ha a népek odarohannak, mi a pápa állítólagos védelmezőiként fogunk fellépni és a nagyobb vérengzést meg fogjuk akadályozni. Ezzel a műfogással legbelső termeibe fogunk jutni és ezeket nem fogjuk elhagyni addig, amíg a papság hatalmát tökéletesen alá nem ástuk.

176. A zsidók királya lesz a világegyház igazi pápája és ősapja (patriarchája). Amíg azonban az ifjúságot még az átmeneti lépcső alapelvei szerint kell nevelnünk, addig a gój vallási dogmák ellen nyíltan nem küzdhetünk, mi azonban éles kritikát fogunk felettük gyakorolni és ezáltal előidézük felbomlásukat.

177. A jelen sajtójának az a feladata, hogy bebizonyítsa a gójok tehetetlenségét az állami és vallási élet minden területén.

A sajtó ezt a leglelkiismeretlenebb kifejezésekben fogja véghezvinni avégből, hogy őket olyan messzire lekicsinyelje, amint erre csak a mi ravasz fajunk képes.

178. Uralmunk Visnu istenségre fog emlékeztetni, akit uralmunk megtestesít; száz kéz tartja a társadalmi gépezetet.

Mi mindent meg fogunk tudni a hivatalos államrendőrség segítségével nélkül; mert ezt mi a gójok részére rendeztük be és ezért jogilag akként állítottuk be, hogy a kormányokat megakadályozza a látásban. Elgondolásunk szerint alattvalóink egyharmada kötelességérzetből az önkéntes állami szolgálat alapelveihez képest örködni fog a másik kétharmad fölött. Akkor többé nem lesz szegényteljes és becsületbe vágó dolog, hanem ellenkezőleg roppantul dicséretreméltó cselekedet, ha valaki az államnak kém- és feljelentő szolgálatot teljesít.

Téves gyanúsítások azonban szigorú büntetések alá esnek majd, nehogy ezzel az intézkedéssel visszaélés történjék.

Cinkostársaink a legmagasabb és a legalacsonyabb társadalmi rétegekhez fognak tartozni; élvezethajászó köztisztviselők, könyvkiadók, nyomdatulajdonosok, könyvkereskedők, kereskedők, munkások, kocsisok cselédek és sok más egyén lesz közöttük. Ennek a jog- és hatalom nélküli rendőrségnek nem szabad semmiféle olyan hivatalos működést kifejtenie, amely valamely parancs véghezvitelére vonatkozik; -ezt a rendőrséget kizárólag kém- és feljelentő szolgálatokra fogjuk felhasználni, azonban viselnie kell a teljes felelősséget azért, ha azok alapján letartóztatások rendeltetnének el. A tulajdonképpeni végrehajtó hatalmat a csendőrségre és a városi rendőrségre fogjuk bízni. Aki rendőri téren kimutathatólag elmulaszt egy fontos bejelentést megtenni, azt bűnpártolás miatt fogjuk felelősségre vonni.

179. Amint hitsorsosaink már most is kötelezve vannak előjáráságunknak, a Kahalnak, a zsidók vallási és erkölcsi előírásai ellen elkövetett minden kihágást és eltávolodást bejelenteni, úgy jövőbeni világbirodalmunkban minden hű alattvalónk becsületbeli ügyének fog számítani az államszolgálat kötelességét ezen a téren gyakorolni.

180. A kém- és feljelentőszolgálat segítségével ki fogjuk küszöbölni a hivatalos hatalommal való visszaélést, a részrehajlást, szóval mindazokat a szabályellenességeket, amelyeket mi a gójok körében szántszándékkal nagyra neveltünk. Ezek voltak és ma is ezek a mi leghatásosabb eszközeink arra, hogy a gójok közötti elégedetlenséget és zúgolódást terjesszük. A legfontosabb eszközök egyikét képezik a rend őrei, minthogy meg van adva nekik a lehetőség arra, hogy felmorzsoló tevékenységük gyakorlásánál aljas hajlamaiknak hódolhassanak, aminők: az önkény, a hatalommal való visszaélés és mindenekfelett a megvesztegetés.

XVIII. Jegyzőkönyv

181. Szigorú védőintézkedések maró méregként hatnak minden kormány tekintélyére. Ha ilyen intézkedésekhez kell folyamodnunk, akkor mesterségesen nyugtalanságokat fogunk előidézni és a nép elégedetlenségét iskolázott szónokok által fel fogjuk csigázni. Ezeknek a szónokoknak tömeges közönségük lesz, úgy hogy a zúgolódás és megbotránkoztatás látszata tökéletesen el lesz érve. Ez nekünk ürügyül fog szolgálni arra, hogy házkutatásokat rendezzünk és felelőtlen elemeket bizalmi embereink által megfigyeltessünk, akiket a gój rendőrség közé rejtettünk el.

182. Minthogy a legfőbb felforgató a kalandor, és a dicsekvés iránti előszeretetből cselekszik, addig békében fogjuk őt hagyni, amíg gaztettekre nem tér át. Avégből azonban, hogy minden cselekményről értesülve legyünk, érteni fogjuk a módját, hogy minden titkos egyesületben besúgókat helyezzünk el, akik mindemről tájékoztatni fognak bennünket.

Önöknek nem szabad megfélekezniük arról, hogy a kormány tekintélye elvész, ha túl gyakran fedez fel összeesküvéseket maga ellen. Ez ahhoz a gyanúhoz vezet, hogy bevallja saját tehetetlenségét, vagy, ami még rosszabb, a saját törvénytelségét. Önök tudják, hogy a gój koronázott fő tekintélyét azáltal ástuk alá, hogy cinkosaink által gyakran intéztettünk ellenük gyilkos támadásokat. A tettesek a rendelkezésünkre álló csordában vak ürök voltak, akiket néhány szabad-elvű frázissal könnyen lehet gaztettre csábítani, ha az ember ezeket felruházza a jogosultság látszatával. Mi még kényszeríteni fogjuk a gój kormányokat saját tehetetlenségük beismerésére azáltal, hogy nyílt védőintézkedéseket tegyenek védelmük céljából. Akkor tekintélyük végérvényesen odavan.

183. Zsidó királyunkat teljesen feltűnést nem keltő módon fogjuk megvédeni. Nem is szabad megengednünk, hogy az a gondolat megszülessen, hogy ő nem képes arra, hogy felkeléseknek gyorsan elejét vegye és hogy alattvalói elől el kell rejtőzködni. Ha ennek a gondolatnak a gójok példájára helyt engednénk, akkor mi, ha nem éppen maga a király fölött, de bizonyára utódai fölött kimondtuk volna a halálos ítéletet.

Királyunk szigorúan meg fogja tudni óvni a látszatot, hogy a hatalmat csak a nép javára, nem pedig a saját maga előnye vagy pedig házi hatalma javára használja ki. Hatalmát ezért a nép tisztelni fogja és meg fogja védeni. A nép isteníteni fogja őt, mert szilárdan meg lesz győződve róla, hogy a király hatalma kezeskedik az országban a nyugalomról és a rendről, és ezzel minden egyes állampolgár jólétéről is. Aki a királyt külső hatalmi eszközök által meg akarja védeni, az elismeri a király gyöngességét.

Királyunk, mihelyt nyilvánosan mutatkozik, mindig körül lesz véve látszólag kíváncsi férfiak és nők tömegétől. Mintha véletlenül tennék, mindig el fogják foglalni körülötte az első sorokat és a tolakodókat látszólag a rend iránti szeretetből

túlságosan közeli közeledésből vissza fogják tartani. A jó példa a többieket is nyugalomra és megfontolásra fogja inteni. Ha a nép soraiból valaki előretolakszik avégből, hogy a királynak hírt hozzon, akkor az első sorok kötelezve lesznek a hírt átvenni és az egész nép szemeláttára a királynak átnyújtani. Akkor mindnyájan tudni fogják, hogy a kérvények csakugyan a király kezébe kerülnek, és hogy ő maga vizsgálja meg azokat. A hatalom

tekintélyét csak akkor lehet fenntartani, ha a nép meggyőződéssel szólhat így: „Ha a királynak tudomása lenne erről!” vagy „A király ezt meg fogja tudni!”.

184. Nyilvános védelmi intézkedések életbeléptetésével a hatalom tekintélyének titokzatos eredete veszendőbe megy. Mindenki, aki szükséges arcátlansággal rendelkezik, feljogosítva érzi magát arra, hogy ezt a hatalmat a nagy nyilvánosság előtt megérintse; az államfelforgató felismeri saját hatalmát és kifürkészi a legkedvezőbb pillanatot egy gyilkos merénylethez. A gójokkal mást hitetünk el; most az ő példájukon láthatjuk, hogy a nyílt védelmi intézkedéseknek milyen rossz következményeik voltak reájuk nézve.
185. Uralmunk alatt olyan gonosztevőket azonnal letartóztatunk, akik többé kevésbé gyanúsakká váltak. Teljesen hamis dolog, téves fogástól való félelem miatt megkönnyíteni azok szökését, akik államellenes vétség, vagy büntett gyanújában állanak. Már közönséges kihágásoknál a vádlottal szemben az előzetes elfogultság bizonyos mértéke szükséges ahhoz, hogy a tette vezető indítók elfogadását egyáltalában megengedhetőnek nyilváníthassuk. Olyan állam ellen elkövetett büntettek, amelyek olyan kérdésekkel foglalkoznak, amelyekhez semmi közük és amelyekben a kormányon kívül senki sem tud eligazodni, a mentségnek egyáltalában nem lehet helye. Gyakran még kormányok sem értenek a helyes államigazgatáshoz.

XIX. Jegyzőkönyv

186. Amilyen kevésbé tűrjük majd, hogy a tömeg államjogi kérdésekkel foglalkozzék, éppannyira örülni fogunk, ha a nép a kormánynak mindenféle beadványt és javaslatot fog előterjeszteni, amelyek a nép gazdasági helyzetének javítását célozzák. Ily módon talán igazi anomáliák jutnak majd füleinkhez, amelyek megváltoztatásának számunkra is kíváncsiaknak kell lennie. Ha azonban pusztán agyrémről van szó, akkor azokat szakszerűleg fogjuk cáfolni és a javaslat betérjesztőjének rövidlátóságát kifogástalanul be fogjuk bizonyítani.
187. Oly kormány részére, amely nem csupán a rendőrségre támaszkodik, hanem erejének gyökerei a népben magában gyökereznek, annak nyugtalanságok és felkelések nem tűnnek fel másként, mint a mopszlikutya ugatása az elefánt előtt. A mopszli, megugatja az elefántot, mert felismeri annak nagyságát és erejét. Elegendő, ha mindkét állatnak a különféle nemű jelentőségét egy tanulságos példával bizonyítjuk; akkor azután a mopszlikutyák abbahagyják az ugatást és farkukat fogják csóválni, mihelyt észreveszik az elefántot.
188. Avégből, hogy a politikai gonosztevőt megfosszuk attól, hogy hősnek lássék, aki magát másokért feláldozza, közönséges tolvajokkal, gyilkosokkal és más aljas gonosztevőkkel ugyanarra a padra fogjuk ültetni.

Azután a közvélemény a gaztettek két válfaját ugyanabban a bánásmódban fogja majd sújtani, amelyet a közönséges gonosztevőkkel szemben már most is érez. Sikeresen fáradozunk azon, hogy a gójakat politikai bűnösökkel szemben ilyen eljárástól visszatartsuk. Mi az ilyen államfelforgatók állítólagos hősiességét újságcikkekben és nyilvános szónoklatokban, közvetve okosan összeállított történelmi tankönyvekben dicsőítettük, mert azok, amint mi mondjuk, feláldozták

magukat a közjóért. Ily módon sikerült a szabadelvűségnek számos hívet toboroznunk és a gójok ezreit a hozzánk életre-halálra ragaszkodó ürücsordába besoroznunk.

XX. Jegyzőkönyv

190. A mai előadás a pénz- és adógazdálkodás területére vonatkozó alapelveinket fogja tárgyalni. Ezeket a rendkívül nehéz kérdéseket szándékosan helyeztem előadásaim végére, mert ezek teszik egész tervünk magvát, és ezek biztosítják annak sikerét. Mielőtt részletekbe bocsátkoznék, felkérem önöket, emlékezzenek meg arról, amit már előbb jeleztem: Mi teljesen biztosak vagyunk ügyünk sikerében, mert szinte minden anyagi eszköz birtokában vagyunk.

Mihelyt uralomra jutottunk, egyeduralmi kormányunk el fogja kerülni azt, hogy a nép tömegeit túlságosan érezhetően megterhelje adókkal, minthogy a néppel szemben mindenkor meg kell óvnunk az atyai tanácsadó és védelmező látszatát. Az államháztartás persze sok pénzbe kerül, amit valamiféle módon meg kell szerezni. Ezért különösen fontos dolog, hogy olyan eljárást eszeljünk ki, mely az adókat lehetőleg a teljesítőképesség arányában fogja elosztani.

191. Törvényeinknek abból a feltevésből kell kiindulniuk, hogy mindaz a királyé, ami az államterületen belül van, kormányunk tehát abban a helyzetben lesz, hogy a birtok minden válfaja fölött rendelkezze. Szükség esetén még be is vonhatja a forgalomban levő összes pénzeket avégből, hogy annak újbóli elosztását foganatosítsa. Az államszükséglet fedezésére a legjobb út: egy fokozatosan emelkedő birtokadó. Ilyen szabályozás mellett az adók, egy a vagyonnak megfelelő százalékban fizethetők. A tulajdonos el tudja viselni az adót anélkül, hogy nélkülözést, életmódja színvonalának leszállítását kellene foganatosítania, vagy pláne gazdasági helyzetét veszélyeztetné. A gazdagoknak be kell látniuk, hogy kötelezve vannak fölöslegük egy részét az államnak rendelkezésére bocsátani, mert az állam kezeskedik egyébkémi vagyonuk veszély nélküli birtoklásáért és a tisztességes kereset jogáért. Kifejezetten azt mondom: a tisztességes kereset; mert a v vagyonképzés fölötti örökös a jog látszata alatt meg fogja akadályozni a rablást.

Ennek a társadalmi átalakulásnak felülről kell jönnie, mert az a korszellem szükséges követelménye, amelynek keresztülvitele kezeskedik a nyugalomról és a rendről.

A szegény ember megadóztatása ellenben elégedetlenséget és zúgolódást idéz elő; megkárosítja az államot, mert az a néhány fillér utáni hajszában elveszti a néptömegek bizalmát és fizetési készségét. Ettől függetlenül a vagyonadó hozzájárul ahhoz, hogy a vagyonok növekedését egyes egyének kezében leszállítsa. Pillanatnyilag majdnem minden nagy vagyont összpontosítunk a kezeinkben, avégből, hogy a gój államok nagy hatalmának az állami pénzgazdálkodás legfontosabb területén ellensúlyt nyújthassunk.

Az olyan adó, amely a vagyon nagyságával emelkedik, sokkal magasabb eredményeket fog felmutatni, mint a még szokásos fej- vagy telekadó, amely

nekünk csak arra szolgál, hogy a gójok között elégedetlenséget és zendülést szítson.

Az a hatalom, amelyre királyunk támaszkodni fog, az egyensúlyban és békéért való kezességben áll, amely miatt szükséges, hogy a jómódúak átengedjék bevételeik egy részét avégből, hogy az állami gépezet menetét biztosítsák. Az állam pénzszükségletét fedezzék azok, akiknek feleslegeik vannak és akiknél lehet valamit találni.

Az adóterhek ily módon való elosztása meg fogja szüntetni a szegényeknek a gazdagokkal szemben táplált irigységét, mert a szegények látni fogják, hogy a jómódúak majdnem az egész államterhet viselik és ezáltal a békét és a jólétet. Ha a vagyontalan osztályok azt látják, hogy a vagyonosok majdnem az egész államterhet viselik, akik ezáltal lehetővé teszik a rendezett viszonyok fenntartását és minden egyes embernek szolgálatot tesznek, akkor el fogják ismerni azok létjogosultságát.

Avégből, hogy a művelt osztályokból rekrutálódó adófizetők ne panaszkodjanak túlságosan az új adóterhek miatt, pontos elszámolást fogunk készíteni az állami pénzek hovafordításáról. Ellenben természetesen kivételt képeznek azok az összegek, amelyekre királyunk és közigazgatási hivatalaink részére lesz szükségünk.

Királyunknak nem lesz saját vagyona, minthogy elvileg minden állami vagyon az övé lesz, különben ellenmondások keletkeznének. Egy magánvagyon megszüntetné az egyetemes népvagyonra való jogigényt.

A királyi család tagjai közül államköltségen csakis a trónörökös fogjuk eltartani. A többieknek valamennyinek vagy állami szolgálatba kell lépnie, vagy valamely más foglalkozás után kell néznie. A királyi család vére nem biztosít jogosultságot az állampénztár megrablására.

192. Minden vásárlásra, átvett pénzüsségekről szóló minden nyugtára és minden örökségre fokozatosan emelkedő bélyegadót fogunk kiróni. Aki elmulasztja azt, hogy a tulajdonjog név szerinti átruházását pénzben vagy egyéb értékben ily módon bejelentse, azt külön büntetéssel fogjuk sújtani, mely az elvont összeg percentuális tétele alapján fog felszámíttatni arra az időre, amely a tulajdonjog átruházásáról az adófizetés alól való kibúvás felfedezéséig terjed. A tulajdonjog ezen név szerinti átruházásai részére külön üzleti könyveket fogunk bevezetni, amelyeknek tartalmazniuk kell a régi és az új tulajdonos nevét és lakását és amelyet a helybeli adóhatóságnak hetenként be kell mutatni. Magától érthetőleg a vevő megállapítását csakis egy bizonyos vételár után fogjuk követelni. A mindennapi használat tárgyaira vonatkozó közönséges adásvételi ügyletek csak egy fix százaléku bélyegadónak lesznek majd alávetve.

Számítsuk ki kérem, hogy az ilyen adók utáni bevételek hányszor fogják túlszárnyalni a gój államok bevételeit.

193. Az állampénztárnak mindenkor őriznie kell bizonyos tartaléktőkét; mindazt, ami ezen a tartalékon felül van, ismét forgalomba fogjuk helyezni. Ezekért a felesleges összegekért közmunkákat fogunk foganatosíttatni. Az a körülmény, hogy az állam a saját kezdeményezéséből végeztet ilyen munkákat, meg fogja szerezni neki és az uralkodónak a munkásosztály bizalmát. Az említett összegekből felfedezéseket jutalmazó és az ipari

szorgalom területén mutatkozó rendkívüli teljesítményekre díjakat is fogunk kifizetni.

A pontosan meghatározott és megközelítőleg kiszámított összegeken kívül egyetlen fillért sem lesz szabad haszontalanul az állampénztárban visszatartani. A pénz körforgalom részére szolgál; a pénzforgalom minden megakadása érzékenyen megkárosítja az államot.

A pénz az állami gépezet kenőolaja: mihelyt az olajozás abbamarad, a gépezetnek szükségképpen meg kell állnia.

194. A forgalomban levő fizetési eszközök egy részének fix kamatozású értékpapírokkal való pótlása előidézi a pénzforgalom megakadását. E körülmény következményei eléggé ismeretesek.

195. Számvevőszéket fogunk alapítani, amelyben az uralkodó mindenkor meg fogja találni az állam bevételeinek és kiadásainak teljes kimutatását. Kivétel legyen a folyó hónap, amelyről zárlat még nem állhat rendelkezésre és az előző hónap, amelyről az elszámolások valószínűleg még nem érkezettek be teljesen.

Az egyetlen személyiség, akinek nem lesz előnye az állampénztárak megraboltatásából, az államfő maga, aki elvből minden. Éppen ezért a számvitelnek általa személyesen történő ellenőrzése ki fogja zárni az állami fizetési eszközök hűtlen kezelését vagy elpocsékolását.

196. Az udvari szokás számtalan fogadási és reprezentációs kötelességet ró az uralkodóra, amelynél értékes idő megy veszendőbe. Mi ezeket az udvari kötelességeket majdnem egészen ki fogjuk küszöbölni, avégből, hogy az uralkodónak elegendő ideje maradjon tulajdonképpeni feladatainak elintézésére, az államgazdálkodás fölötti őrködésre és az új intézkedések kieszakölésére és elbírálására. Akkor az uralkodót többé nem fogják körülvenni a kegyencek, akik csak azért tolakodnak a környezetébe, hogy részt vegyenek az udvar fényében és pompájában és csak saját előnyüket tarták szem előtt, míg az állam jólétével semmit sem törődnek.

197. Hogy a gójokat megkárosítsuk, nagyszabású zavarokat (kríziseket) idéztünk elő a gazdasági életben.

Emellett azon egyszerű eszközt vettük igénybe, hogy minden elérhető pénzt kivontunk a forgalomból. Óriási összegek halmozódtak össze kezeinkben, míg a gój államok pénz hiányában szűkölködtek és végül kénytelenek voltak kölcsönök engedélyezéséért hozzánk fordulni.

Ezekkel a kölcsönökkel a gój államok jelentékeny kamatkötelezettségeket vállaltak magukra, amelyek lényegesen megterhelték államháztartásukat és végül tökéletes függőségbe hozták őket a nagy pénzkölcsönökkel szemben.

A kisipari és középipari üzemeknek nagyipari üzemekké való átalakulása felszívott minden néperőt és végül az állam erejét is.

198. Az állam manapság olyan kevés pénzt helyez forgalomba, hogy ez nem elegendő a fejenkénti szükségletre és ennél fogva nem felel meg a dolgozó osztályok követelményeinek.

Új pénz kiadásának lépést kell tartania a népesség szaporodásával, mi mellett a gyermekeket is hozzá kell számítani, miután ezek születésük napjától fogva tetemes pénzforgalmat okoznak. A pénzkörforgás újraszabályozása az egész világ részére fontos kérdés.

199. Önök tudják, hogy az aranyvaluta romlást rejtett magában mindazon állam részére, amely azt elfogadta. Ez a valuta az államok pénzzükségletét annál kevésbé tudta kielégíteni, amennyiben mi az aranyat lehetőség szerint kivontuk a forgalomból.

200. A mi államunkban olyan pénznemet kell bevezetni, amely a munkaerő értékén épül fel, tekintet nélkül arra, vajon a forgalomban levő fizetési eszközök papírosból vagy fából készültek-e. Ki fogjuk számítani minden állampolgár pénzzükségletét, amennyiben a forgalomban levő fizetési eszközöket minden újszülött után szaporítjuk és minden halott után csökkentjük. Minden vidéknek és minden körzetnek el kell készíteni a számadásokat.

201. Avégből, hogy az állami szükségletekre szánt pénzbeli kötelezettségek késedelmet- ne szenvedjenek, az összegeket és azok kiadásainak időpontját az uralkodó egy rendelete fogja megállapítani; ily módon egyik hatóságnak egy másik hatóság kárára a miniszter által való előnyben részesítését ki fogjuk küszöbölni.

Az állami bevételek és kiadások költségvetési tervezetei közvetlenül egymás mellett fognak vezetettetni, úgy, hogy az államháztartás e két összetartozó rész szétválasztása általi elhomályosításának a jövőben nem lesz helye.

Nekünk a gój államok pénzgazdálkodását alapjától fogva át kell alakítanunk, és emellett úgy kell eljárunk, hogy senkinek se legyen valamilyen aggodalomra oka. Az újítások életbeléptetése ama tökéletesen züllött állapotokra való figyelemmel, amelyekbe a gój államok háztartása jutott, bizonyára nem fog nekünk nehézségeket okozni. Mindenekelőtt a gójok állami pénzgazdálkodásának főhibájára fogunk rámutatni: ezek minden számadási esztendő egy rendes költségvetés felállításával kezdenek meg, holott az évről évre ijesztő mértékben emelkedik. Ennek természetesen megvan a maga különleges oka; az egy egész évre érvényes költségvetés rendszerint csak a számadási esztendő feléig tart; azután kéri az első pótlást, amely egy negyedév alatt többnyire el van költve; azután következik egy második és egy harmadik utánpótlás és az egész eljárás egy pótlás követeléssel végződik. Miután az egész számadási esztendőre szóló költségvetést mindig az előző számadási esztendő összleszámolója alapján állítják fel, ezért szabályként lehet elfogadnunk, hogy a költségvetést általában 50 százalékkal lépik túl és azt csak tíz esztendő után szabályozzák. E szokás következtében, melyet a gój államok könnyelműen lábra kapni engedtek, pénztáraik mindig üresek. A kölcsöngazdálkodást követő idő teljesen megadta nekik a kegyelemdőfést.

Napjainkban valamennyi gój állam annyira el van adósodva, hogy nyugodtan lehet pénzgazdaságuk általános összeomlásáról beszélni. Önök teljesen meg fogják érteni, hogy óvakodni fogunk ilyen gazdálkodást, amilyenre a gójokat tanítottuk, nálunk életbeléptetni.

202. Minden államkölsön világos bizonyítékát nyújtja annak, hogy az illető államot rosszul igazgatják és hogy ez az állam nem jól tudja alkalmazni felségjogait: A kölcsönök Damokles-kardként függnak a gój uralkodók feje fölött; ahelyett, hogy szükségletüket alattvalóiktól szedett időleges adó útján fedeznék, felemelt kezekkel könyörögve koldulnak a mi zsidó pénzbereinknél. külső kölcsönök olyanok, mint a piócák az ember testén, amiket addig nem lehet eltávolítani, amíg maguktól el nem esnek, vagy míg

az állam erőszakkal nem szabadul meg tőlük. Ehhez azonban a gój államoknak nincsen meg a szükséges erejük.

Ellenkezőleg, ők mindig több és több piócat helyeznek leromlott testükre, úgy hogy végül az önként előidézett vérelvonás következtében kell tönkremenniök.

Egy államkölcsön és még hozzá egy külső, csakugyan nem egyéb, mint a vér önkéntes lecsapolása az államtestből. A kölcsön az állam adósságleveleiből áll, amelyek egy kamatigérvényt tartalmaznak. A kamatláb a szükségelt pénzösszeg magasságához képest ingadozik. Ha 5 százalékot tesz ki, akkor az államnak 20 esztendő leforgása alatt kamatok alakjában szükségtelenül elő kell teremnie az egész kölcsönként összeget; 40 esztendő alatt csupán kamatokból megfizette a kétszeres, 60 esztendő alatt a háromszoros adóssági összeget, ennek dacára azonban szavatol az egész eredeti adósságért.

Ebből a számításból kitűnik, hogy az állam a fejenkénti beszedett adónál elveszi az adófizetők közül a szegények utolsó garasait avégből, hogy külföldi gazdagokat megfizessen, akiktől pénzt vett kölcsön, ahelyett, hogy szükségletei fedezésére gyűjtené kamatok nélkül a garasokat.

Amíg a kölcsönök belföldre szorítkoznak, addig a gójok a pénzt kölcsöngazdálkodásukkal a szegények zsebeiből a gazdagok zsebeibe engedték folyni. Miután azonban megvesztegettük a mértékadó személyeket avégből, hogy külföldi kölcsönök felvételét keresztülvigyük, minden állami vagyon hibátlanul zsebeinkbe folyt be. Azóta minden gój kamatfizetővé és pénztörlesztővé vált velünk szemben.

A gój uralkodók könnyelműsége és rövidlátása az állami pénz- és adógazdálkodás minden kérdésében, a legmagasabb államhivatalnokok megvesztegethetősége és hasznavehetetlensége valamennyi gój államot velünk szemben olyan adósságjobbágyságba döntötte, hogy attól sohasem fognak megszabadulni.

Önöknek azonban nem szabad elfelejteniük, hogy ez mennyi fáradságunkba és pénzáldozatunkba került.

203. Nem fogjuk túrni a pénzforgalom megakadását és ezért minden hosszúlejáratú, fixül kamatoztatható államkölcsönt meg fogunk szüntetni. Az államkölcsönök egyetlen megengedhető alakja az államkinestár rövidlejáratú, egy százalékkal kamatozó adósságlevelei (szériák) lesznek. Ilyen csekély fokú kamatoztatás nem fogja kiszolgáltatni többé az állami erőket a vérszopóknak, vagyis a nagy pénzkölcsönzőknek. A hosszúlejáratú, fixül kamatozó adósságlevelek kiadásának jogát kizárólag a nagy iparvállalatoknak fogjuk engedélyezni. Ezek a kamatokat a nyereségből könnyen meg tudják fizetni. Az állam ellenben rendszerint nem ér el nyereségeket a kölcsönbe adott pénzzel, mert ezt szükséges kiadásokra fordítja, nem pedig gazdasági javak előállítására.

204. Uralmunk alatt az állam ipari értékpapírokat is fog vásárolni. Ezzel részt vesz nyereségeikben is, míg azelőtt az adókötelezettségek terhe szinte agyonnyomta. Ez az intézkedés meg fogja szüntetni a pénzforgalomban beállott fennakadásokat, a kibiceskedést és az évjáradékos világ renyhességét. Ilyen helytelenállapotok addig váltak hasznunkra, amíg a gójok ültek a kormány mellett; a mi uralmunk alatt ezeket nem tűrhetjük tovább.

205. Van-e jobb bizonyíték a gójok tisztán állati eszének teljes képtelenségére, mint az a ténykörülmény, hogy
ők magas kamatkötelezettségek ellenében nálunk kölcsönöket vettek fel, anélkül, hogy meggondolták volna, hogy ugyanezeket az összegeket nekik magas kamatfelárral végül vissza kell majd téríteniük?

Vajon nem lett volna-e lényegesen egyszerűbb a szükséges összegeket mindjárt saját alattvalóiktól felvenniök és a kamatokat megtakarítaniok?

Ebben mutatkozik éppen a mi kiválasztott vezetőségünk éleselméjűsége: mi értettünk hozzá, hogy a gójok előtt az államkölcsönök kérdését olyan színben tüntessük fel, hogy azok felvételeiben még előnyöket is véltek látni.

Amikor majd elérkezett az idő, hogy magunk fogjuk az államháztartás részére megcsinálni a költségvetéseket, akkor évszázados tapasztalatra támaszkodhatunk, amelyet a gój államoknál gyűjtöttünk. A mi költségvetéseink világosak és határozottak lesznek és újításaink előnyeit kétségen kívülé fogják tenni. Ki fogják küszöbölni az anomáliákat (visszaéléseket), amelyek segítségével mi a gójok fölött uralkodtunk, amelyeket azonban a mi királyságunkban nem tűrhetünk.

Elszámolási és felülvizsgálati eljárásunkat úgy akarjuk kiépíteni, hogy sem az uralkodó, sem a legszerényebb hivatalnok sem lesz képes az állampénztárból a legkisebb összegeket is más célokra fordíthatni, vagy más csatornába vezetni, mint azokba, amelyeket költségvetési tervezetünkben eleve elkészítettünk. Határozott terv nélkül nem lehet uralkodni. Ilyen körülmények között még a hősök is hajó törést szenvednek. Értettük a módját annak, hogy a gój uralkodókat az államigazgatással való foglalkozástól udvari fogadási „és reprezentációs kötelezettségekkel és fényes ünnepségekkel szándékosan eltereljük: mindez csak uralmunk elpalástolására volt jó. Kegyenceik, akikre a tulajdonképpen állami igazgatás bízott, nem is értettek a dolgokból semmit;

Ők a jelentéseiket szabadkőműves páholyaink bizalmi férfiai által készítették el. Mi értettünk ahhoz, hogy a gójok hiszékeny érzületét eme jelentésben a jövőendő megtakarításokra vonatkozóan ígérekkel léprecsaljuk. Miből kellett volna ezeket a megtakarításokat elérni? Talán bizony újabb adókból? Ezt kérdezhetne volna mindenki, aki elolvasta az elszámolásainkat és a tervezeteinket. A gójok közül azonban senkinek sem jutottak eszébe ezek a közelfekvő ellenvetések. Önök jól tudják, mire vezetett a gójok ezen gondatlansága; népeik csodálatraméltó szorgalma dacára a gój államok pénz- és adógazdálkodása összeomlás előtt állanak.

XXI. Jegyzőkönyv

206. Utolsó tudósításomat a belső kölcsönről szóló kimerítő fejtegetésekkel akarom ma kiegészíteni. A külső kölcsönök kérdésére többé nem fogok visszatérni; ezek a gójok népi gazdagságával tápláltak bennünket; a mi birodalmunkban nem lesznek többé külföldiek, nem lesznek idegenek.

Eddig a legmagasabb államhivatalnokok megvesztegethetőségét és az uralkodók nemtörődomségét arra használtuk fel, hogy a gój államokra pénzt tukmáljunk rá, amelyre nem volt szükségünk, amely megduplázódott, sőt néha megsokszorozódott. Ki van zárva, hogy velünk szemben valaki ilyesmire vetemednék. További fejtegetéseimben tehát a belső kölcsönök részleteire fogok szorítkozni.

Ha az állam belső kölcsönt akar felvenni, akkor váltóira vagy adósságigérvényeire rendszerint aláírási névsorokat fektet fel. A névértéket 100-tól 1000-ig állapítják meg avégből, hogy azok mindenki részére hozzáférhetőek legyenek. Az első aláírók többnyire engedményben részesülnek. A nyilvános kibocsátást követő napon az árt mesterségesen emelik, mert állítólag túl nagy az érdeklődés. Néhány nap elteltével olyan hírek jutnak nyilvánosságra, hogy az államkincstár pénztárai annyira megteltek, hogy a pénzt már nem lehet elhelyezni. Mi célból fogadták el akkor a pénzt? Most azt beszélik, hogy a kölcsönt többszörösen túljegyezték. Ebben rejlik a siker: kimutatódott, hogy a kormány kötelezvényeivel szemben mekkora a bizalom.

207. Mihelyt elmúlt a kölcsönkomédia, az állam államadósságának érezhető megnövekedése ténye előtt áll. Avégből, hogy az adósság részére előteremtse a kamatokat, többnyire a kölcsönökhöz folyamodik. Ezáltal az adósság- és a kamatteher egyre jobban növekedik. Ha az állam a vele szemben tanúsított bizalmat fenéig kihasználta, akkor az új adók által nem kell az adósságot fedeznie, hanem csak a kamatterheket. Ezek az adók tehát adósságok, amikkel más adósságok fizettetnek meg.

208. Ilyen körülmények között az állam le szokta szállítani kölcsöneinek a kamatlábát. Ezzel azonban csakis a kamatterheket csökkenti, nem pedig az adósságot. Azon kívül az ilyen intézkedést csakis az állam hitelezőjének beleegyezésével lehet foganatosítani, Aki ezzel nem ért egyet, annak az állam köteles kölcsönkötvényeinek névértékét visszafizetni. Ha mindenki ellenvetést emelne és visszakövetelné a pénzét, akkor a kormányok saját hurokban fogták volna meg magukat; nem lennének képesek a visszakövetelt összegeket visszafizetni. Minthogy azonban a gój államok legtöbb alattvalója pénzügyekben szerencsénkre teljesen járatlan, ezért az árfolyam különbözeteket és a kamatleszállításokat egy új kihelyezés veszélyével szemben mindenkor előnyben részesítették. Ezáltal kormányainknak megadták a lehetőséget, hogy az évenkénti hiányt ismételten több millióval mentesítsék.

Az adósságok mai magasságánál, amely túlnyomóan külső kölcsönökből keletkezett, a gój kormányok ilyen lépéseket nem kockáztathatnak meg: egészen jól tudják, hogy mi a kamatleszállításnak esetében az egész pénzt visszakövetelnénk.

209. A fizetéseképtelenség bejelentése minden országban a legjobb bizonyítékát fogja szolgáltatni arról, hogy a kormányok és a népek között mély szakadék tátong.

210. Felhívom figyelmüket úgy erre, mint a következő tényre: minden belső kölcsönt függő adósságokra változtatták át, amelyek fizetési határnapjai közelebb vagy távolabb vannak. Ezek az adósságok olyan pénzüsszegekből állanak, amelyek állami bankokban vagy takarékpénztárakban vannak elhelyezve. Amikor ezek a pénzek elég sokáig állottak a kormányok rendelkezésére, a külső adósságokért járó kamatok kifizetésénél eltűnnek; ekkor helyükbe állami értékpapírokat fognak letétbe helyezni. Ily járadéklevelekkel fedeznek az állampénztárakban minden hiányzó összeget.

211. Mihelyt átvettük a világuralmat, a pénzgazdálkodás terén az ilyen machinációk maradéktalanul el fognak tűnni, mert nem szolgálnak előnyünkre. Mi az értékpapírtőzsdéket is ki fogjuk küszöbölni, minthogy nem

engedhetjük meg, hogy a hatalmunkkal szemben érzett tisztelet saját értékpapírjaink állandó ingadozása következtében megingattassék. Mi ezeknek az értékpapíroknak törvényes kényszerárfolyamot fogunk adni, ti. a névértékkel fogjuk azokat felruházni és ennek minden leszállítását vagy felemelését meg fogjuk büntetni. A felemelést sem lehet eltérni, minthogy ez a későbbi leszállítás csíráját hordja magában. Az értékpapírok magas értéke ürügyül szolgál az árak leszállítására, mivel a gójok értékeinél kezdtük a dolgot.

212. Mi az értékpapírtőzsdéket hatalmas állami hitelintézetekkel fogjuk pótolni, amelyeknek az lesz a feladatuk, hogy az ipari értékpapírokat az állam kívánságainak megfelelően felbecsüljék és reá kölcsönöket adjanak. Ezek az intézetek abbén a helyzetben lesznek, hogy képesek lesznek egyetlenegy napon ötszázmillió értékű ipari értékpapírt a piacra dobni és ugyanennyit összevásárolni. Ily módon minden ipari vállalat tőlünk lesz függővé. Elképzelhetik, hogy államunk ezáltal a gazdasági életben minő óriási hatalomra tesz majd szert.

XXII. Jegyzőkönyv

213. Eddigi fejtegetéseim kizárólag azt a célt szolgálják, hogy feltárják önök előtt annak a titkát, ami történik és ami történt, önöknek megmutatni, hogyan áramlik minden - hatalmas, a közeljövőben bekövetkező események felé. Fel kellene ismerniök, hogy a gójokhoz való vonatkozásaink és a népgazdálkodás területén megejtendő intézkedéseink minő titkos törvényeknek vannak alávetve. Nekem azonban még hozzá kell fűznöm egyet-mást. A mi kezeinkben van a jelenkor legnagyobb ereje: az arany. Két nap leforgása alatt tetszés szerinti mennyiségben elő tudjuk azt teremteni titkos megőrző helyeinkről.
214. Csakugyan be kell még bizonyítanom, hogy uralmunkat Istennek köszönhetjük? Tényleg nem lennénk képesek vagyunk segítségével annak a bizonyítására, hogy minden baj, amit sok évszázad folyamán elkövetnünk kellett, végül mégis igazi jólétre és alkalmas rendre vezetett? Ezt a rendet keresztül fogjuk vinni még akkor is, ha az nem is fog egészen erőszakosságok nélkül végbemenni. Be fogjuk bizonyítani, hogy mi vagyunk az emberiség jótévői, akik a szétszaggatott földnek újra megadjuk az igazi boldogságot és egyéni szabadságát. Mindenki, aki tiszteli a törvényeinket, örvendezhet a békesség és a rend áldásainak. Egyidejűleg mindenkit fel fogunk világosítani arról, hogy a szabadság nem áll az egyes ember korlátlan önkényében, hogy az ember erejét és méltóságát sohasem lehet keresni az államfelforgató alapelveknek, mint például a lelkiismereti szabadságnak, az általános egyenlőségnek hirdetésében, hogy az egyén szabadsága senkit sem jogosít fel és másokat összeszedelőzködött emberek előtt megtartott vad szónoklatok által felkelésbe hajszolni. Az igazi szabadság az egyén érintetlenségében áll, de csakis annak a feltevésében, hogy az egyén becsületesen és tisztességesen betartja az emberi közösségi élet minden szabályát. Az ember igazi méltósága jogainak és ezen jogok határainak felismerésében áll, nem pedig a saját kedves énjéről való rajongásaiban.

215. Hatalmunknak nagyszerűnek kell lennie, mert az erős lesz. Uralkodni és vezetni fog, azonban nem fog pártvezérek mögött kullogni, akik együgyű szavakkal, amelyeket ők nagy alapelveknek neveznek, teljesítetlen álmodozásokat hirdetnek.

Hatalmunk meg fogja kapni a rendet, amelyben általában az embernek egész boldogsága áll. Hatalmunk dicskoszorúja előtt a nép térdre fog borulni és félénk hódolattal fog feltekinteni rá. Igazi uralkodó hatalom nem ad ki a kezéből egyetlen jogot sem, még az istenit sem; senkiben sem lesz annyi bátorság, hogy túl közel lépjen hozzá és hogy a hatalom teljét egy hajszál vastagságával is csorbítsa.

XXIII. Jegyzőkönyv

216. Nekünk szerénységre kell nevelnünk a népeket, hogy hozzá szokjanak ahhoz, hogy nekünk engedelmeskedjenek. Mi tehát a fényűző cikkek iparszerű előállítását lehetőleg korlátozni fogjuk. Ezzel előreláthatólag az erkölcsök is meg fognak javulni, amelyek jelenleg a tékozlás által és ama törekvés következtében, hogy egymást lehetőleg nagy pazarlással felülmúlják, erősen szenvedtek.

217. Újra helyre fogjuk állítani a háziipart és ezáltal meg fogjuk ingatni a nagyiparosság hatalmát. Ez már azon okból is szükséges, mert a gyártulajdonosok gyakran, talán öntudatlanul, a tömegeket a kormány ellen tüzelik fel.

218. A háziipari munkás nem ismeri a munkanélküliséget. Ezért össze van növe a társadalmi renddel és nem kívánja gyengíteni a kormányt. A most uralmon levő nagyiparosságnál a kormány állandóan ki van téve az elharapozó munkanélküliségnek és az abból keletkező nyugtalanságoknak. Mihelyt a hatalom átment a kezeinkbe, a munkanélküliség is el fog tűnni.

219. Az iszákosság uralmunk alatt törvényesen el lesz tiltva és szigorúan lesz büntetve. Az iszákosság az ember méltósága elleni bűn, a részegítő italok hatása alatt vadállattá változik át az ember.

Ismétlem: a tömeg csak egy erős, tőle teljesen független hatalomnak engedelmeskedik, amelyhez vak bizalommal tekinthet fel és amelytől védelmet érez a szociális ostorcsapások ellen. Mit használ neki az uralkodó angyaljóságú lelkülete? Egy erős akarat és egy hajlíthatatlan hatalom megtestesülését kell megpillantania benne.

220. A gój kormányok csak nagy fáradsággal tudják megállni helyüket a kormányrúd mellett.

Olyan társaság veszi körül őket, amelyet annyiban fosztottunk meg erkölcsi érzületétől, hogy elvesztette Istenbe vetett minden hitét és mindig kicsap a lázongás lángja belőle. A világuralkodónak, aki fel fogja váltani a most fennálló kormányokat, elsősorban ezt a hatalmasan elterjedő tüzet kell eloltania. Ezért kötelessége az ilyen társaságokat eltávolítania, még akkor is, ha azt saját vérében kellene megfojtania avégből, hogy azt új életre keltse egy helyesen megszervezett hadsereg formájában, amely minden, az állam testét fenyegető megmételtyezés ellen küzdjön.

221. Az Istentől kiválasztott világuralkodónak feladata az államfelforgatás esztelen erőit megtörni, amelyeket állati, természeti ösztönök vezetnek, nem pedig az emberi ész. Most ezek az erők ünneplik diadalaikat, amennyiben a jog és a szabadság látszata alatt rablást és erőszakosságot visznek véghez. Tönkretettek minden társadalmi rendet, hogy annak romjain felállítsák a zsidók királyának trónusát. Feladatuk azonban betelt, mihelyt a zsidók királya megkezdte uralmát. Akkor őket el kell seperni avégből, hogy akadályokat ne gördítsenek útjába.
- Akkor elmondhatjuk a népeknek: Dicsérjék mindnyájan az Urat és hajtsatok térdet az Isten kiválasztottja előtt, akinek fenséges arcáról tündöklük az emberiség jövője. Isten maga adott neki egy vezérfonalat avégből, hogy kívülről senki se válthasson meg bennünket az emberiség említett ostoraitól.

XXIV. Jegyzőkönyv

222. Uraim, a mai előadás adjon önöknek képet arról, hogy a Dávid házából származó király uralmát minő eszközökkel akarjuk az egész világ fölött örök időkre erősen megszilárdítani. Elsősorban ugyanazzal az eszközzel fogunk élni, amely már a mi cioni bölcseinknek biztosította a világ sorsának irányítását, tudniillik az emberiség tervszerű nevelését az általunk kívánt irányban.
223. Dávid házában néhány tagja elő fogja készíteni a királyokat és utódaikat hivatalukra. A kiválasztást nem az örökösödési jog, hanem az egyes ember különös képességeinek alapulvételével fogják megejteni. A kiválasztottakat az állami élet művészetének és az igazgatásnak minden titkába be fogják avatni. Alapfeltétel az, hogy kívülről senki se tudjon meg valamit is ezekből a titkokból. E feltételezés mellett az a meggyőződés fog magának utat törni, hogy a kormányt csakis azokra lehet bízni, akik be vannak avatva az államigazgatás művészetébe.
- Csakis ezek a kiválasztottak fogják alapelveinket megvalósítani. Ennél rendelkezésre fognak állni évszázados megfigyelések és tapasztalatok, amiket gyűjtöttünk. Ama törvények szellemét fogják beszívni, amelyeket még a természet adott ki az embereknek egymás közötti vonatkozásaira.
224. A király közvetlen utódai gyakran ki fognak zárni a trónutódlásból, ha a tanulási idő” alatt könnyelműséget, ha puhaságot és egyéb olyan tulajdonságot mutatnak, amelyek nemcsak az uralkodásra való képtelenségük mellett bizonyítanak, hanem megkárosítják a kormány tekintélyét.
- Bölcsseink a kormányzás gyeplőit csak azokra fogják bízni, akik feltétlenül képesítve vannak arra, hogy egy tetters és erőteljes uralmat képviseljenek, még abban az esetben is, ha az kegyetlenségévé fajulna.
- Mihelyt a királyság akaratgyengeség betegségébe esik vagy a tehetetlenség egyéb jelenségei mutatkoznak nála, törvényesen kényszerítve lesz a kormányzás gyeplőit más, tetters kezekbe helyezni. A király folyó tervei és különösen a jövőre vonatkozó szándékai még legközelebbi tanácsadói előtt is ismeretlenek lesznek.
225. A jövőt csakis a király és az a három bölcs fogja ismerni, akik őt minden titokba beavatták.

226. A királyban, aki önmagát és az emberiséget tántoríthatatlan akaraterővel vezérli, mindannyian a sors megtestesülését fogják látni ismeretlen útjaival egyetemben. Senki sem fogja tudni, hogy a király minő célokat követ rendeleteivel. Ezért senki sem fog merészkedni ellenvetést tenni és a király útjába állani.

Magától értetődőleg a királyok szellemi magasságának meg felelnie ama nagy céloknak, amelyek megvalósítására ők kijelöltettek. Ezért egyetlen király sem fog a trónra lépni, mielőtt bölcseink ki nem próbálták szellemi képességeit.

Annak elérése okából, hogy a nép megismerje és szeresse királyát, gyakran kell mutatkoznia a nép előtt és a nyilvános helyeken gyakran kell beszélnie. Ez mindkét erő szükséges összeköttetésére kell hogy vezessen, amelyet most a rémuralom, a terror által elválasztottunk. Eddig szükségünk volt erre a terrorra avégből, hogy a nép és a király elválasztott erőit - mindegyiket külön-külön - uralmunk alá tereljük.

227. A zsidók királyának nem szabad engednie, hogy szenvedélyei urrá legyenek fölötte. Egészen különösen le kell küzdenie az érzékiséget. Eszén és kedélyén állati ösztönöknek sohasem szabad uralomra jutniok. Az érzékiség minden szellemi képesség legádázabb ellensége, elhomályosítja a legtisztább pillantást és a legnagyobb szellemi hőroszt (hőst) állattá alacsonyítja le, amely a földi létnek nem ismeri más célját, mint a legdurvább természeti ösztönök kielégítését.

A Dávid szent magjából eredő uralkodónak fel kell áldoznia minden személyes örömét népe jólétének és az emberiségnek.

Világuralkodónak erkölcsi tekintetben szeplőtlennek kell lennie, kell, hogy minden embernek ragyogó példaul szolgáljon.

(1897)

Két világ harca

A berni Protokoll-per tanulságai (részletek)

Írta: Bosnyák Zoltán

I

A legutóbbi évtizedekben a pánjudista törekvésekre, a zsidó világhatalmi tervekre mért legsúlyosabb csapások egyike a bázeli első cionista világkongresszuson készült Jegyzőkönyvek nyilvánosságra jutása volt. Egyszerre váratlanul itt álltak az ámuló világ előtt az örök zsidó álmok. Napvilágra kerültek a zsidó világhatalmi politika rejtett eszközei és jól leplezett módszerei. Megmutatkozott a zsidó nép igazi arculata. A Jegyzőkönyvek kimeríthetetlen forrásai az eredeti zsidó gondolkodásnak s mint ilyenek, felbecsülhetetlenül sok értékes adatot szolgáltatnak a zsidóság lélek- és erkölcsrajzának kialakításához.

A Jegyzőkönyvek napfényre jutása úgy érintette a zsidóságot, mint a hadsereget, amikor a legrejtettebb haditervei a szemben álló tábor kezébe kerülnek. A nemzsidó népek határtalan együgyűségére semmi sem jellemzőbb, mint az, hogy ámbár birtokukban volt a minden részletében kidolgozott, agyafúrt leleményességgel és hideg számítással kieszelt zsidó haditerv, a fenyegető veszedelem elhárítására mégsem tettek jóformán semmit sem. Pedig az események csakhamar azokat igazolták, akik azt hirdették, hogy a zsidóság nem fog megállapodni a tervezgetéseknél, hanem mindent elkövet majd a tervek, a határozatok megvalósítása érdekében. Előbb a világkatasztrófának, népek összeroppanásának, trónok összeomlásának, államok széthullásának kellett bekövetkeznie, hogy végre a romlásba taszított nemzsidó népek millióinak szeme is felnyíljk. Mennyi szenvedést, mennyi nyomort, nélkülözést kerülhetett volna el az emberiség, ha hitt volna azoknak, akik meglátták, s előre megérezték a közeledő katasztrófát. Mennyire másképp alakulhatott volna a népek sorsa és az egész világtörténelem, ha az államférfiak, akiknek az a hivatásuk, hogy népeik élete és jövője felett őrködjenek, felismervén a Jegyzőkönyvek jelentőségét, elhatározásaikban sohasem tévesztették volna őket szem elől.

Negyven év sem telt el azóta, hogy a budapesti származású bécsi újságíró, Herzl Tivadar, 1897 - ben Bázelen összehívta az első világkongresszust. És ez a négy évtized elég volt ahhoz, hogy a konferenciának a Jegyzőkönyvekben lefektetett határozatai nagyon jelentős részükben be is teljesedjenek. Milyen kíméletlen gyűlölet, kérlelhetetlen elszántság és erőfeszítés kellett ehhez az eredményhez! Negyven év, nem is egészen egy emberöltő, a népek életében egy röpke pillanat, a zsidóságnak mégis a népi felfelé törtetés és az évezredes remények beteljesülésének korszaka. Nemcsak az új zsidó állam született meg ezernyi nehézség és máig is tartó vajúdasok közepette, de közben a zsidó világhatalmi célok útjában álló legyőzhetetlennek hitt akadályok is, mint a cári birodalom és a büszke Germánfa, portaomlottak. Sőt mindkét helyen a proletáriátus és a demokrácia nevében az elenyésző, csekély számú zsidóság ragadta magához az állami és politikai élet irányítását, hogy mind a két birodalomból zsidó érdekeket szolgáló hűbéres tartományokat formáljon. A nemzetközi bankkapitalizmus pedig ugyanakkor korlátlan hatalmat szerzett magának az egész világ gazdasági élete fölött.

Hogyan tudott a zsidóság rövid idő alatt ilyen szemkápráztató, ilyen hihetetlennek tetsző eredményeket elérni? A faji összetartás, a szolidaritás csak elősegítette, de egészen meg nem magyarázta ezeket a sikereket. Csak a marxizmustól és a liberalizmustól megmértelyezett, széttagolt népek ellenálló erejének megcsappanása,

másrészt pedig a Jegyzőkönyvekben oly nagy alapossággal és körültekintéssel körvonalazott feladatok kijelölése magyarázza meg a nemzetközi zsidó politika által elért bámulatra méltó eredményeket. Nem kevésbé fontos az is, hogy a Jegyzőkönyvek nem csupán részletes programot adnak a zsidó nép és vezetői számára, de megmutatják a program megvalósításához vezető utat és felsorolják az eszközöket is, amelyeknek célhoz kell vezetniök.

A Jegyzőkönyvekben lefektetett alapvető gondolat, a legfőbb cél korántsem valami egészen új eszme, sőt évezredek óta elég jól ismert, minden népek fölött való uralom a magasabbrendűség, a kiválasztottság jogán. Ismételten felcsendül ez a gondolat az Ószövetség különböző - leginkább talán Mózes - könyveiben. De a Talmudnak is - ahol lépten-nyomon a nem zsidók határtalan megvetéséről, szenvedélyes gyűlöletéről olvashatunk - ez egyik vezérlő eszméje. Ezek a zsidó nemzeti-vallási iratok igen hasznos, sőt nélkülözhetetlen eszközei voltak a faji öntudat, a népi egység megőrzésének, a vérségi összetartozás ápolásának, de inkább csak a maguk idejében. Az ezekben az írásokban foglalt törvények és parancsok s a népi öntudatot, a faji különállást hirdető elmélkedések nélkül a zsidóság talán sohasem érkezett volna történelmének mai, új korszakáig. De bizonyos mértékig ezek az írások mégis csak elavultak és idejüket múlták. A társadalmi és gazdasági viszonyok óriási és mélyreható változásokon mentek keresztül az ókor első évezredei óta, amikor az Ószövetség könyvei megíródtak. A zsidóság helyzete a többi népekkel szemben gyökeresen megváltozott. Merőben más életfeltételekkel, életfeladatokkal találja magát szemben a huszadik század zsidósága. A zsidóságnak tehát előbb vagy utóbb, de számolnia kellett a megváltozott viszonyokkal, hacsak nem akart lemaradni a tovaszárguló élettől, az elmaradót legázoló történelemtől. A Jegyzőkönyvek a zsidóságnak az új időkhez, a változott életkörülményekhez való alkalmazkodásáról adnak számot. Az alkalmazkodni tudás különben is egyik legjellegzetesebb faji sajátossága. Most is nemcsak hamarosan beleélte, beledolgozta magát az új életformákba, hanem nyomban a maga szellemével, a maga életfelfogásával telítette azokat. Így lett a pénz- és hitelgazdálkodásból zsidó bankkapitalizmus, a múlt század kezdetén kibontakozó eszményekért harcoló szociális mozgalmakból pedig zsidó marxizmus és bolsevizmus.

A nagyszabású szociális, gazdasági és politikai átalakulások kellő figyelembevételével született meg tehát a zsidó nép számára a Jegyzőkönyvekben lefektetett új életprogram. Ennek a programtervezetnek minden pontja tagadhatatlan éleslátásról, nép- és emberismeretről, lélektani, szociológiai és közgazdasági tudásról, a nemzetközi politika útvesztőjében való jártasságról tanúskodik. Azok, akik a Jegyzőkönyvekben megörökített gondolatokat előadták, valóban hivatottak voltak népük számára új életprogramot adni. A programkészítők semmiről sem feledkeztek meg, figyelmük az általános, elvi jelentőségű kérdésektől mindig a legaprólékosabb részletkérdésekig is kiterjedt. Igen érdekes és tanulságos volna a Jegyzőkönyveket részeire szétszedni és kütön - külön csoportosítani az egyes társadalmi, gazdasági s politikai kérdésekre vonatkozó gondolatokat és nézeteket. Így sokkal áttekinthetőbb képet kapnánk a Jegyzőkönyvek tartalmáról. Mai formájukban ugyanis, különösen első olvasásra, a rendszertelenség benyomását keltik az olvasóban. Az egymást követő jegyzőkönyvekben igen sokszor ismétlődnek ugyanazok a kérdések és gondolatok. Ez azonban csak természetes alaki, formai fogyatékoság. Legfeljebb hathatós bizonyíték amellet, hogy a Jegyzőkönyvek valóban beható és szenvedélyes viták közepette születtek meg, amikor is a dolog természeténél fogva a gondolat- és nézetismétlődések elkerülhetetlenek.

A Jegyzőkönyvek a zsidóság szempontjából azonban főleg azért érdekesek, mert nem szorítkoznak pusztán a programadásra, hanem a programért való harc módjait és eszközeit is kimerítően és részletesen megtárgyalják. Valóságos kincsestárai a hadi taktikának és gazdag arzenáljai a harci eszközöknek. Pontosan megszabják, hogy a zsidóságnak különböző ellenfeleivel szemben az egyes esetekben milyen magatartást kell tanúsítania. A pénz, az arany, a megvesztegetés, a céltudatosan kitenyészített korrupció, az izgatás, az ellentétek és szenvedélyek mesterséges felszítása, az emberi gyarlóságok ügyes kihasználása, a lázítás, a forradalom, az elnyomatás, a terror, a szociális zűrzavar, mind-mind a Jegyzőkönyvek által ismételt és nyomatékosan ajánlott, biztosan célravezető harci eszközök.

A zsidóság ma még könnyen érthető okokból megtagad minden közösséget a Jegyzőkönyvekkel, azonban, ki tudja, nincs-e közel az az idő, amikor ezek a megtagadott írások is bevonulnak majd a többi halhatatlanoknak tartott zsidó szent iratok közé.

II.

Amikor a kilencszázas évek kezdetén valamelyik megbízhatatlan, vagy talán lelkiismerete szavára hallgató zsidó jóvoltából a Jegyzőkönyvek nem zsidók kezei közé is eljutottak, majd az orosz Szergej Nilus professzor fordításában és kiadásában meg is jelentek, a zsidóság soraiban határtalan volt a megütközés. Az első időkben meglepetésükben tehetetlenül és tanácstalanul álltak és mit sem tettek az őket ért csapás elhárítására. Ez egyszer, úgy látszik, csődöt mondott a zsidó ravasság, a zsidó leleményesség. Végül is gyakran kipróbált és igen sokszor jól bevált módszerhez folyamodtak. A kezükben levő világsajtó agyonhallgatta a Jegyzőkönyveket. Másrészt a fellelhető példányokat lázas gyorsasággal igyekeztek összevásárolni és eltüntetni. A megdöbbenő hatású leleplezések híre azonban gyorsan terjedt s egyre szélesebb rétegek kezdtek felfigyelni és érdeklődni iránta. Az újabb kiadások és fordítások gyorsan elterjedtek. A zsidóságnak mit volt tennie, kedve és akarata ellenére bár, de ellentámadásba kellett átmennie. A kezében levő és irányítása alatt álló sajtóban azt a gondolatot igyekezett népszerűsíteni, hogy a Protokollok egyszerű hamisítványok, amelyeket titkos antiszemita szervezetek készítettek, hogy a zsidóellenes hangulatot felszítsák. Természetesen nem maradtak el az ilyenkor szükséges ragyogó fantáziával és vakmerő arcátlansággal kieszelt rágalmak és hazugságok sem mindazokról, akiknek a Jegyzőkönyvek nyilvánosságra hozatalában és elterjedésében részük volt. Ezeknek a zsidó cáfolatoknak, támadásoknak nem is igen adtak hitelt, mert a szemérmetlen rágalmazáson kívül egyetlen elfogadható érvet, egyetlen komoly bizonyítékot sem tudtak állításaik igazolására felhozni. Közben a Jegyzőkönyvek egyre növekvő példányszámban terjedtek el. Népfelvilágosító hatásuk mindjobban érezhetővé vált, holott igen sok esetben a zsidók által befolyásolt államhatalom s a különféle hatóságok tiltották terjesztésüket. Az a kétségbeesett harc, amelyet a zsidóság a Protokollok ellen megindított, kézzelfoghatóan bizonyította, hogy ez az ügy nagyon kellemetlenül és igen érzékeny oldaláról érintette. A zsidóság vezetői jól tudták, hogy egyelőre alulmaradtak, a játszmát elvesztették, kártyájukba az ellenfél is bepillantott. Egyelőre minden igyekezetük odairányult, hogy a leleplezés fenyegető következményeit elhárítsák. Miután azt, hogy a Jegyzőkönyvek hamisítványok, zsidó oldalról bizonyítani nem tudták, hamarosan taktikát változtattak és egy talmudisztikus fordulattal a zsidóellenes fronttól egyszerre csak a valóság bizonyítását kezdték követelni. Ez volt a legutoljára tartogatott ütőkártya. Jól tudták, hogy követelésük szerfelett nehéz, csaknem teljesíthetetlen feladat elé állítja

az antiszemita szervezeteket. Hiszen Szergej Nilus professzor, aki elsősorban tudott volna felvilágosítást adni, már régen meghalt. Hasonlóképpen mindazok is elhaltak, akik vele bensőbb kapcsolatban állottak, vagy környezetéhez tartoztak. Azok néhányát, akik a Jegyzőkönyvek kérdéséhez még hozzászólhattak volna, a zsidók elhallgattatták, vagy hamis tanúzásra bírták. Néhány zsidó él ugyan még a bázeli kongresszus résztvevői közül, akik természetesen tagadják, hogy a tárgyalások a Jegyzőkönyvekből ismert szellemben folytak volna le. Az elmondottak után nyilvánvaló, hogy a valódiság bizonyítása elég súlyos, sok fáradtságos és elmélyedő munkát kívánó feladat.

Mi bizonyít tehát a Jegyzőkönyvek valódisága mellett? Mélyedjünk csak el kissé a szellemükbe. Vizsgáljuk csak közelebbről azt a lelki életet, azt az érzés- és gondolatvilágot, amely a sorok mögött meghúzódik. Néhány oldal figyelmes elolvasása után íme, máris előttünk áll a hamisíthatatlan, az eredeti, a mindig és mindenütt egyforma zsidó lelkület. Ebbe a különleges, a maga nemében páratlan zsidó mentalitásba sem a legkiválóbb lélekűbűvölő, sem a legkitűnőbb írásművész sem tudja magát beleélni, ha nem ízig-vérig zsidó. A gondolatátársítás módja, az esőadás szenvedélyessége, az érvek rabulisztikus csoportosítása, a talmudista okoskodás, az ellenfél fölényes megvetése, a gójok iránt táplált határtalan gyűlölet, mind-mind azt bizonyítják, hogy a Jegyzőkönyveket csakis zsidó agyvelők termelhették ki magukból. Ki más tudná átérezni, beleélni magát a zsidó célok, a zsidó tervek világába, mint egy vér és lélek szerint zsidó, akinek idegszálaiban ott vibrálnak, vércseppjeiben pedig átöröklődnek az örök zsidó vágyak és remények. A Jegyzőkönyveket tehát a zsidók írták és pedig olyan zsidók, akik elhivatottnak érezték magukat népük sorsának irányítására. Olyan zsidók, akik elérkezettnek látták az időt a cselekvésre, a végső harc, az utolsó roham megindítására a zsidó világbirodalomért.

És most nézzük csak meg, vajon a Jegyzőkönyvekben található politikai, gazdasági, társadalmi vonatkozású eszmék csak beteges ábrándozás, ártatlan képzelődés szülöttei-e, vagy a zsidók által megsemmisítésre, leigázásra ítélt népek életében többé-kevésbé máris érvényesülő, pusztulást és széthullást eredményező nyavalyák-e? Tegyük csak egy futó összehasonlítást a Protokollokban javasolt elvek és módszerek, tehát az elmélet és a legutóbbi négy évtized történelme, vagyis a valóság között. Az összehasonlítás lelket megrázó, megdöbbentő eredménye alól még a legszárazabb, legkönyösebb lélek sem vonhatja ki magát. Mit is ajánlottak négy évtizeddel ezelőtt a Jegyzőkönyvek? A gazdasági életben a dolgozók kíméletlen kizsákmányolását, a mezőgazdaság eladását, a spekuláció felvirágoztatását. A társadalmi életben az önzés, a haszonlesés, a kapzsiság, az önérték imádata, az osztályellentétek felszítása a kívánatosak. Igen fontos a népek közötti ellentétek minden eszközzel való fokozása, a lelki élet terén pedig a vallástalanság, az ízléstelenség, az erkölcstelenség, a szemérmertelenség, az értelmetlenség kitenyésztése szükséges. A népek öntudatának elhomályosítása, a közvélemény meghamisítása, a társadalmi zűrzavar, az anarchia állandó, egy pillanatra sem szűnő munkálása. Ezeket és hasonlókat ajánlanak a Jegyzőkönyvek. És milyen volt az emberiség élete a legutóbbi negyven esztendő alatt? A népeket állandó feszültség, nyugtalanság tartotta örökös izgalomban. A zsidó spekulációs tőke nemcsak a bank- és hitelélet, de a nagyipar és a világkereskedelem feletti uralmat is megszerezte. A zsidó vezetés alatt álló szabadkőműves páholyok hatalma oly nagy lett, hogy népek, sőt világrészek sorsa felett döntöttek s végül kirobbantották a világháborút.

Mérhetetlen vér- és emberáldozat, az anyagi javak felbecsülhetetlen pusztulása mindenütt csak a zsidóság számára kedvező meggazdagodási lehetőség. A vérvesztéstől a népek elalélnak, összeroppannak. Itt a zsidóság számára a

lélektanilag kedvező pillanat. Európa szerte zsidók által irányított véres forradalmak, belső harcok láng- és tűzcsóvái csapnak fel. Sietni kellett a zsidóságnak, ezekkel a véres és vakmerő játszmákkal, még mielőtt a meggyötört népek felocsúdnak s szenvedéseik és nyomorúságuk igazi vámszedőivel, haszonélvezőivel szembe nem fordulnak és velük kíméletlenül le nem számolnak. Így azonban a forradalom lázában tévelygő és a zsidó sajtó által félrevezetett tömegek segítségével sikerült is a zsidóságnak lábát több helyütt véglegesen megvetnie és a politikai hatalmat is birtokba vennie. Majd megint a spekuláció indult új rohamra a maradék nem zsidó vagyon ellen. Legutolsó ütőkártyának maradt a világkrízis. A népekre, világrészekre kiterjedő termelési és értékesítési válság, a munkanélküliség s az annak nyomában fellépő nyomor és nélkülözés, elégedetlenség minden eddiginél nagyobb szociális forrongást támaszt majd - ez lehet a számítás.

Miután a film, a színház, a sajtó, a hírszolgálat s a könyvkiadás is túlnyomóan zsidó befolyás alá került, mi sem könnyebb, mint az emberiség szellemi életének a Jegyzőkönyvek által megkívánt átformálása.

Úgy látszik azonban, hogy a zsidó tervekbe és számításokba mégis csak valami hiba csúszhatott be, mert a zsidóság az eddig elért sikerektől megsédülve, talán a kíváncsnál mohóbban törtetett a végső cél felé. A világkrízis nem hozta meg a világforradalmat. Sőt a zsidóság mindenütt az ébredező népi öntudat félelmetes erejével találja magát szemben

Vajon kell-e az elmondottaknál több és súlyosabb bizonyíték a Jegyzőkönyvek valódisága 'mellett? Aligha. Hiszen itt az élet, az események, a történelem bizonyítanak.

III.

A Jegyzőkönyvek szerepe és jelentősége mind nagyobb lett az antiszemita mozgalmak tömegfelvilágosító munkájában. A zsidóság számára a helyzet egyre elviselhetetlenebbé vált. Vezető zsidó körökben most már belátták, hogy sürgősen valami feltűnést keltő, a köztudatot ideig-óráig megtévesztő lépésre van szükség. Ebből a meggyőződésből születhetett meg végül a berni per. Alapos felkészülés, kellő megfontolás után, a zsidó világszervezetek bevonásával indult meg ez a per. Gondosan kiválasztották a helyet és a bíróságot, előkészítették és megdolgozták tanúikat s összeválogatták az adatokat. Az egész pernek nyíltan és előre bevallott célja nem volt egyéb, mint hogy a bírói székéből hivatalosan mondassék ki, miszerint a 'Jegyzőkönyvek hamisítványok. A vádat a berni és a svájci zsidó szervezetek emelték a svájci Nemzeti Szocialista Szövetség néhány tagja ellen. Panaszukban a svájci törvénykönyvnek a szennyiratok nyomtatására és terjesztésére vonatkozó büntető rendszabályaira hivatkozva kérték a vádlottak elítélését, mert azok különböző antiszemita röpiratokat, közöttük a Protokollokat is terjesztették. Bern egyébként a svájci szabadkőművesség és zsidóság egyik központja. Politikai szempontból a marxizmussal szövetséget kötött liberalizmus egyik fellegvára. A zsidóság a maga szempontjából aligha találhatott volna jobb terepet a per lefolytatására. A zsidó panasz, mint kihágási ügy, a rendőrbíróság egyik egyes bírója elé került, aki maga is marxista és állását a szociáldemokrata szavazatoknak köszönhette, úgyhogy az előfeltételek, mint láthatjuk, a zsidóság számára a lehető legkedvezőbbek voltak.

Természetesen a tárgyalások során rövidesen felvetődött a kérdés, valódiak-e, vagy hamisak a Jegyzőkönyvek? Ettől a pillanattól kezdve az egész világ zsidóságának érdeklődése Bern felé fordult. Lázasan izgalommal figyelték a per fordulatait. A kifejezetten zsidó népi gondolat szolgálatában álló újságok hosszú tudósításokban

számoltak be a tárgyalásokról. Színes és hangzatos beszámolókból tálták fel az olvasóknak a panaszt beadó zsidók egy-egy tanújának lényegtelen és semmitmondó vallomását. Bár ez a héber faji sajtó kezdettől fogva hangoztatta a biztos győzelemben való hitét, a sorok közül mégis kiérezhető volt a rejtett, a fojtott aggodalom. Hátha mégse sikerül, hátha mégis a pártatlanság, az elfogulatlanság, a tárgyilagosság jut majd érvényre a tárgyalás és az ítélet során. Érthető, hogy a berni perrel a nemzetközi sajtó zsidókézből levő, szabadkőműves irányítás alatt álló lapjai is foglalkoztak. Mindenképpen arra törekedtek, tudósításaikban úgy igyekeztek beállítani a dolgot, hogy Bernben tulajdonképpen a barbár harmadik birodalom, az embertelen hitlerizmus és a demokrácia, a felvilágosodás harcol egymással. Mivel pedig a haladást, a kultúrát, a humanizmust a zsidóság képviseli, neki kell győzedelmeskednie. Holott a német nemzeti szocializmusnak az egész perhez semmi köze sem volt. Egyedül a vádlottak szakértője volt német állampolgár, de ő sem tagja a nemzeti szocialista pártnak. Zsidó oldalról olyan híreket terjesztettek, hogy a bevádolt svájci nemzeti szocialisták védelméről a német hivatalos körök gondoskodtak, holott a valóságban a védelem költségeit és a bizonyító anyagokat is nemzetközi zsidóellenes szervezetek hordták össze. Az igazság az, hogy ezzel a perrel kapcsolatban a világzsidóság az új Németországgal szemben szeretett volna hangulatot csinálni.

IV.

A magyar sajtó, amint az várható is volt, óvatosan elhallgatta a berni pert. A zsidó-szabadkőműves baloldali lapok talán szívesen foglalkoztak volna akár hasábos cikkekben is a per eseményeivel, fordulataival - természetesen a tőlük már megszokott egyoldalú beállítással, hazug kiszínezésben - azonban ebben az esetben, saját jól felfogott érdekeiktől vezéreltetve, ők is hallgattak. A berni ügyvel foglalkozó cikkekkel nem akartak antiszemita hangulatot csinálni; nem akarták a közfigyelmet a zsidókérdésre terelni. Nekik mindenképp kívánatos az a szélcsend, az a szanatóriumi béke és nyugalom, amely a zsidókérdés körül ma közéletünkben otthonos. De hallgattak a jobboldali lapok is. A keresztény nemzeti sajtónak ehhez az előzékeny, tapintatos magatartásához évek óta ugyancsak hozzászokhattunk már. Ezeknek az újságoknak az volna a hivatásuk, hogy a zsidóveszedelem ügyét minden vonatkozásban napirenden tartsák s a magyar társadalom pislákoló lelkiismeretét élesztgessék; ehelyett szabadon beletévednek a napi politika útvesztőjébe s ebből nem találnak kivezető útra. Anyagi érdekeik, vagy aprócseprő párttaktikai okok arra késztetik őket, hogy egy idő óta a zsidókérdést jótékony homályba burkolják s egy-egy ködös, bizonytalan és erőteljes célzással is megelégszenek. De nemcsak a sajtóban, hanem egész politikai közéletünkben is évek óta feltűnő diszkrécióval, fölösleges tapintatossággal, jobb ügyszó méltó finom előzékenységgel kezelik a zsidókérdést. A zsidóságnak a maga hatalmi apparátusával sikerült hangfogót szerelni a legharcosabb sajtóorgánumokra, a leggerincesebbnek hitt egyéniségekre is. Ha néha-néha, itt-ott szóba is kerül a zsidókérdés, Néhány üres szólamon kívül egyebet sem hallunk. De ezek is csak vérszegény frázisok, amelyből hiányzik az erő, a bátorság, a nyílt határozott színvallás. Napjainkban hiába száguld végig egész Európán az ébredő népi öntudatnak a régi, évszázados liberális, szabadkőműves, marxista szennyet felkavaró, elsöprő s földrészünk elhomályosult horizontját napfényesre tisztító vihara. Hiába termelnek ki Európa nagy kulturnépei a régi évszázados, megfakult, hasznavehetetleneknek bizonyult eszmék helyébe friss, új, életerős, termékeny gondolatokat. Hiába lett a zsidókérdésből is egy, a népek összességét foglalkoztató

egyetemes, nemzetközi probléma, mi nem akarjuk megérteni az új, egészséges európai légáramlásokat. Velük szemben mi strucc módjára homokba dugjuk fejünket. Mialatt hatalmas népek megifjodva, diadalittasan, s erőből duzzadva száguldanak tova, verejtékezve megkeresett új életútjaikon a boldogabb jövő felé, azalatt mi fáradtan, reményt vesztetten poroszkálunk a régi, más népektől már elhagyott s bennünket is egyszer már katasztrófába vezetett liberális ösvényeken. Európa égboltja felett új történelemformáló világnézetek csillagzatai szikráznak, de mi, a puszták fiai, a csillagkeresők, a csillagolvasók népe, nem tudunk tájékozódni az új csillagzatokban, sem pedig az ősi, a régi, az igazi magyar csillagképekre nem tudunk ráakadni. Hamis, idegen, lebukófélben levő világnézetek csillagképei után botorkálunk. A zsidó liberalizmus, a gettódemokrácia ötven-hatvan esztendeje a maga gazdasági, kulturális, politikai felépítményeivel reánk telepedett, azóta is hatalmában tart bennünket és még ma sem tudunk szabadulni fojtogató karjaiból. A legjobb akarat, a legkeményebb elhatározás is előbb-utóbb szembe találja magát a közéletünket uraló liberális zsidó nagyhatalmakkal: a bankokkal, a sajtóval, az ipari nagytőkével, az arisztokrácia túlnyomó többségével s a szellemi élet feltolakodott vezető rétegeivel.

Csak a gazdasági, politikai és kulturális életmegnyilvánulásainkban irányt szabó liberális életszemlélettel magyarázhatjuk meg, hogy a zsidókérdés, noha legégetőbb népi problémáink egyike, mindmáig nem tudott sem a széles néprétegeket, sem a közélet irányadó tényezőit állandóan foglalkoztató, egyetemes nagy nemzeti gondná terebélyesedni.

Pedig a zsidókérdés napirendre tűzése és megoldása nélkül nincs jobb, egészségesebb, igazságosabb magyar élet. Hiszen akárhová nézünk, akármilyen kérdéshez is nyúlunk - legyen az gazdasági, szociális vagy kulturális - mindenütt a zsidó problémával találjuk magunkat szemben. Nálunk a zsidóság már regen berendezkedett az egyeduralomra s nincs messze az idő, amikor maradék országunkat egyszerű gyarmatbirtokként kezeli majd. Attól kell tartanunk, hogy ha a viszonyok ezen a téren gyökeresen meg nem javulnak, úgy a zsidókérdésnek rövidesen bekövetkező európai rendezése esetén ismét Magyarország lesz az a hely, ahová a mindenhol kiutasított, nem kívánatos elemnek tekintett élősködő zsidóság népes rajokban özönlik majd be.

V.

A kétségbeejtő magyar tanulságok után térjünk vissza a berni per tárgyalásához. A zsidók a világ minden részéből nagy költséggel hordták össze a tanúkat, akik azonban legtöbbször az ügyet magát alig érintő lényegtelen, semmitmondó vallomásokot tettek. Ott voltak a tanúk között például Chajun Weisman, a cionista vezér Londonból, Wise főrabbi New Yorkból, Ehrenpreis stockholmi főrabbi, továbbá zsidók Franciaországból, Romániából és máshonnan is. A tanúk másik része, akiket a zsidó vádemelés felmutatott, a tönkrement, elszegényedett orosz emigránsok közül került ki. Nehéz sorsukban ezeknek az embereknek bizonyára nagy szükségük volt arra a pártfogásra, amelyben a zsidóság szolgálataikért, tanúvallomásaikért részesítette őket. A zsidó érdekeknek megfelelő vallomást tettek a berni rendőrbíróság előtt az emigránsok közül például Chayla gróf, Szvatikov, Burzev és mások. Az első jól ismerte Szergej Nilus professzort, akit vallomásaiban jószándékú, becsületes és lelkiismeretes embernek tart. A másik kettő pedig zsidó oldalról már régen hangoztatott feltevést igyekezett bizonygatni, hogy a Jegyzőkönyvet Ratschkowsky tábornok hamisította. A Ratschkowsky tábornokot rágalmozó körök egy Radzivil hercegnőre, mint koronatanúra hivatkoznak. Hogy a hercegnő homályos és zavaros megjegyzései mennyire

hiteltérdemlőek, mutatja, hogy ő maga csekkcsalásért és sikkasztásért volt büntetve.

Hogy a tanúk a zsidó érdekeket milyen messzemenően akarták kiszolgálni, érdekesen mutatja Nikolajevszky vallomása, aki közderűtség közben azt igyekezett bizonyítani, hogy a bolsevizmushoz a zsidóknak semmi közük.

A per tárgyalása során három szakértő is közreműködött. Egyet a vád részéről, zsidó oldalról választottak, egyet a vádlottak és a védelem, egyet pedig a bíróság jelölt ki. A bírói szakértő A. C. Loosli volt, a hírhedt szabadkőműves. Svájci zsidó vezető körökkel való bensőséges kapcsolatai közismertek voltak. A tárgyalás során mindenben azonosította magát a zsidó állásponttal s teljes egészében elfogadta és magáévá tette a zsidó oldalról beterjesztett szakvéleményt.

Ilyen körülmények között hiába való volt U. Fleischhauernek, az erfurti Weltdienst kiadójának hónapokig tartó odaadó, áldozatkész és fáradságos munkája. Mint a vádlottak szakértője, hiába állította össze egy egész kötetre, többszáz oldalra terjedő szakértői véleményét, cáfolatai, ellenérvei, bizonyítékai a legcsekélyebb figyelemben sem részesültek

Fleischhauer hatalmas tanulmánya az egész Protokoll ügyet legtávolabbi elágazásaival együtt tárgyalja. Arra törekszik, hogy a leghomályosabb részletekre is világosságot derítsen. Nemcsak a Jegyzőkönyvek keletkezésére, valódiságára vonatkozó adatokat, bizonyítékokat gyűjti össze, nemcsak napfényre kerülésük rejtélyét igyekszik tisztázni, de azokat a forrásokat is keresi, amelyekből a „bázeli bölcsek” meríthettek. Különösen beható vizsgálat tárgyává teszi Maurice Joly: Dialogue aux enfers entre Machiavelli et Montesquieu című politikai satírját. zsidó oldalról régtől fogva úgy állítják be a dolgot, hogy a Jegyzőkönyveket hamisító antiszemita egyszerűen Joly munkáját dolgozták át céljaiknak megfelelően. Fleischhauer kutatásai alapján kiderült, hogy Joly kikeresztelkedett spanyol-zsidó családból származik. Párizsi ügyvédeskedése alatt bizalmas barátságba került Marx Mardochai-val és Isac Adolphe Crenieux-vel, az Alliance Israelite Universelle alapítójával. Joly művében - Fleischhauer kutatásai szerint - a világ-szabadkőművesség céljait, tervét, törekvéseit írja le, egy politikai satíra párbeszédei mögé rejtve, a beavatottak számára könnyen érthető nyelven. A Joly-féle párbeszéd és a zsidóságnak, mint népközösségnek programját, harcmodorát tárgyaló bázeli Jegyzőkönyvek között igen sok, sőt helyenként szó szerinti az azonosság: Egyébként is igen valószínű, sőt bizonyosra vehető, hogy a „bázeli bölcsek” minden számottevő zsidó írást ismertek és munkájuk során fel is használtak. Hogy vezető zsidó körök Joly könyvét jól ismerték, abból is kitűnik, hogy Theodor Herzl politikai regényében az Altneuland-ban kifejezetten utal rá. Herzl politikai kulcsregénye tulajdonképpen emléket akart állítani a cionista, az új zsidó népi mozgalom vezetőinek, közöttük Joly-nak is.

Fleischhauer mindenekelőtt rámutatott arra, hogy a cionistákkal egyidőben a szintizta B'nai B'rith szabadkőműves páholyok vezetői is titkos és zárt ülést tartottak. Idézi Theodor Herzl naplója I. kötetének 595. oldalát, ahol is a bázeli konferencia előzményeiről a következőket olvashatjuk: „Szombaton tartottunk a cionista egyesületben konferenciát a Zürichbe tervezett nagy cionista kongresszus ügyében. Úgy határoztunk, hogy Münchenben fogjuk megtartani. Alakítottunk egy szervező bizottságot, majd sok üres beszéd hangzott el. A kongresszus részben nyilvános, részben nyitott lesz.” A müncheni zsidó egyházközség belső zavarái miatt a kongresszust végül is Bázelen rendezték meg. Fleischhauer szerint a Jegyzőkönyvek a cionista kongresszussal egyidőben tartott B'nai B'rith vezetők titkos ülésén készültek.

Fleischhauer a bíró által hozzá intézett kérdésre: „Hamisítvány-e a Protokoll?” „Hamisítványnak csak akkor tekinthetnők a Jegyzőkönyveket, ha az ott kifejtett

program nem egyeznék meg a zsidóság gondolkodásmódjával, ha a célok nem volnának megvalósíthatók, s ha nem lehetne a nem kellene a zsidóság világuralmi törekvéseiről beszélni. Miután azonban a zsidóságnak a többi népek előbb gazdasági, majd politikai leigázására irányuló törekvései közismertek tehát a Jegyzőkönyveket is valódinak kell tekintenünk. Azt, hogy a Jegyzőkönyvek tartalpra a zsidó gondolkodásmóddal, a zsidó nép politikai szándékaival, cselekedeteivel a legteljesebb összhangban van, szakvéleményemben részletesen tárgyaltam és bizonyítottam. „

A pert indító zsidó szervezeteket képviselő ügyvéd és szakértő, még a szovjetorosz hatóságokkal is felvette a kapcsolatokat s ezek készséggel szolgáltaták ki a kívánt különféle iratokat. A védelem szakértőjének azonban csak azzal a feltétellel akarták ezekbe az okmányokba a betekintést megengedni, ha becsületszávára ígéri, hogy tartalmukról semmit sem árul el. Természetesen a teljesíthetetlen követelést vissza kellett utasítania s így az iratokba bele sem nézhetett.

Az ítélet végül is kimondja, hogy a Jegyzőkönyvek hamisítványok, ezt az álláspontot azonban semmivel sem bizonyítja, nem indokolja. Sem a tárgyalás során, sem az ítéletben nem vetődött fel az a kérdés, vajon valódiak-e a Jegyzőkönyvek, az egész per csak erre az eleve kimondott és véglegesnek tekintett feltevésre volt felépítve, hogy hamisítványokról van szó. Úgy látszik maga a bíró is érezte eljárásának jogtalanságát, mert három vádlottat felmentett s nekik kártérítést is megítélt. Csak két vádlottat ítél el egészen jelentéktelen 20-50 frc. pénzbüntetésre. Még a Jegyzőkönyvek lefoglalását sem rendelte el és terjesztését sem tiltotta meg. Minősíthetetlen eljárását így próbálta enyhíteni.

A vádlottak az ítéletet természetesen megfellebbezték. Szilárd hitük, hogy Svájcban van még független, pártatlan bírói fórum, amely minden zsidó befolyástól mentesen, pusztán az érvek, a bizonyítékok mérlegelése és saját lelkiismerete alapján hozza majd meg az ítéletet. A harc tehát tovább folyik. A zsidóság jól tudja, hogy milyen könnyű volt neki ezt az első kedvező ítéletet kierőszakolni, éppoly nehéz, sőt lehetetlen lesz ugyanezt a felsőbb bírói fórumokon is elérni. A szembenálló felek érzik, hogy a berni per hatalmas erőpróba. Most dől el, vajon a zsidóság világhatalma az elszenvedett súlyos csapások után még mindig oly nagy, oly erős-e, hogy meg tudja hamisítani az igazságot? Másrészt pedig, hogy az új, a fiatal népi zsidóellenes mozgalmak fel tudják-e venni a harcot a siker reményében, a mindeddig legyőzhetetlennek hitt ellenséggel?

(1936)